

DE AAN-
LOOP TOT
DE NAUW-
OORLOF
TIGEN
II JOEY.
-TENST
RECHTS-
HOLP-
VERDIEN
NIT
JOEY.

I

DE AANLOOP TOT DE NAVO-OORLOG
TEGEN DE FEDERALE REPUBLIEK
JOEGOSLAVIE OM KOSOVO, 1999

ANALYSE EN
ACHTERGRONDEN
HOOFDZAKELIJK OP BASIS
VAN DAGELIJKSE WESTERSE NIEUWSBRONNEN

Mr. L.P.H. Stibru

DE AANLOOP TOT DE NAVO-OORLOG
TEGEN DE FEDERALE REPUBLIEK
JOEGOSLAVIE OM KOSOVO, 1999

ANALYSE EN
ACHTERGRONDEN
HOOFDZAKELIJK OP BASIS
VAN DAGELIJKSE WESTERSE NIEUWSBRONNEN

Mr. L.P.H. Stibru

INHOUDSOPGAVE

1-10

INLEIDING

11

HOOFDSTUK 1

De NAVO-schendingen van het agressie-verbod en van de wetten en gebruiken van de oorlog als ontwaarding van de internationale rechtsorde

- 1.1 Oorlog tegen de voorzieningen van de burgerbevolking 12
- 1.2 Terugval naar hernieuwde barbarij in het oorlogsrecht op initiatief van de NAVO 13

HOOFDSTUK 2

De resultaten van de NAVO-terreur en het vervolg hierop

- 2.1 Geen militaire nederlaag - alleen door NAVO-terreur gedwongen 16
- 2.2 Etnische zuivering zonder precedent onder NAVO-bezetting 17
- 2.3 Het UCK in stelling gebracht als breekijzer voor oorlog en als instrument van etnische zuivering 17

HOOFDSTUK 3

De achtergronden van de oorlog

- 3.1 Het meten met ongelijke maten als basisprincipe voor de NAVO - NAVO-bejegening van het Albanees-Kosovaarse separatisme versus bejegening van het Koerdische separatisme 18
- 3.2 De weergaloze westerse militaire expansie naar het oosten en zuid-oosten na de val van de Muur 21
- 3.3 Niet de westerse politieke aanwezigheid in (Zuid-)Oost Europa is tekenend, maar de westerse militaire presentie aldaar 22
- 3.4 Joegoslavië van bufferstaat tot geo-politieke sta-in-de weg 26
- 3.5 De 'politiek correcte' opvatting over de Balkan-crisis 26
- 3.6 Waar de 'politiek correcte' opvatting over het opbreken van Joegoslavië geen raad mee weet 27

3.7	Het 'Balkan-spel' van de westerse mogendheden	28
3.8	De westerse gerichtheid op nog verdere afbraak van klein-Joegoslavië	30
3.9	Ideologische verhulling van westers machtstreven in de Balkan	34

HOOFDSTUK 4

De oorlog als massa-psychologische bevrediging

4.1	Gespeelde naïviteit van de westerse elites als gecamoufleerde moordzucht	37
4.2	Humanitaire emotionele incontinentie versus humanitaire emotionele constipatie	39
4.3	De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië als ontlading van westerse collectieve agressie en als media-spektakel	42
4.4	De vorming van een collectieve oorlogspsychose en de rol van de media daarbij	44

HOOFDSTUK 5

Het samenstel van redenen voor het Westen om oorlog te voeren tegen klein-Joegoslavië

5.1	Klein-Joegoslavië als verondersteld 'fremdkörper' in post-communistisch Europa	45
5.2	De Duitse geo-politieke machtsaspiraties	46
5.3	Klein-Joegoslavië als economisch potentieel	48
5.4	Herstel van Duitse geo-politieke invloed 'tot elke prijs'	49
5.5	De balkanisering van Joegoslavië uit geo-politieke overwegingen, in het Westen voorgesteld als de hoogste humaniteit en als tegemoetkoming aan gerechtvaardigde zelfbeschikking	49
5.6	Volkenrechtelijke erkenning van 'de nieuwe republieken' een flagrante schending van het volkenrecht en van de Accorden van Helsinki	50
5.7	'Uitburgering' van honderdduizenden als gevolg van de vorming van 'de nieuwe republieken'	51
5.8	Afsplitsing van 'de nieuwe republieken' in flagrante strijd met de Joegoslavische constitutie	55

5.9	Erkenning van 'de nieuwe republieken' als garantie voor burgeroorlog	55
5.10	Gemeenschappelijke westerse belangen bij de ontmanteling van Joegoslavië	56
5.11	Expansie van de westerse invloedssfeer over het territoire van de voormalige bufferstaat Joegoslavië	59
5.12	Oorlog op de Balkan als mogelijkheid voor nieuwe positionering van de NAVO	60
5.13	De oorlog tegen Joegoslavië als mogelijkheid om de Amerikaanse hegemonie in Europa te bevestigen - Europees/Amerikaanse tegenstellingen bij aspiraties op de Balkan	62
5.14	De keuze van de VS voor het UCK als voertuig voor de Amerikaanse belangen en als katalysator voor militaire interventie	64
5.15	De Balkan als proeftuin voor nieuwe Amerikaans-Europese verhoudingen in Europa	66
5.16	Klein-Joegoslavië als breukvlak in de omsingeling van Rusland	68
5.17	De belangen van het westerse militair-industriële complex bij de oorlog tegen Joegoslavië	68
5.18	De oorlog tegen Joegoslavië als test-mogelijkheid voor nieuwe wapensystemen en voor nieuwe methoden van oorlogvoering	69
5.19	De oorlog tegen Joegoslavië als waarschuwingssignaal voor de mogelijke tegenstrevers van de westerse belangen overal ter wereld	70
5.20	De afbraak van de oorspronkelijke Joegoslavische Federatie als uiteindelijke weloverwogen Amerikaanse machtspolitieke keuze	71
5.21	Het veiligstellen van de toegang tot de olievelden in de Kaukasus en in het Midden-Oosten	75

HOOFDSTUK 6

Is collectieve dwaling omtrent de humanitaire bedoelingen van de NAVO-oorlog voorstelbaar?

6.1	De broosheid van de westerse pretenties omtrent de humanitaire bedoelingen van de NAVO-oorlog om Kosovo in historisch perspectief	78
6.2	De duidelijke taal van de objectieve feiten	79

HOOFDSTUK 7

De redenen waarom met zekerheid te zeggen valt dat de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië niets met humanitaire bedoelingen te maken had

7.1	Het ontbreken van een humanitaire catastrofe voordat de NAVO-oorlog begon	79
7.2	Het op gang komen van de vluchtelingenstromen tegelijk met het op gang komen van de NAVO-oorlog	86
7.3	Het ontbreken van ieder bewijs voor plannen tot het op grote schaal verdrijven van Albanese Kosovaren, voordat de NAVO zijn agressie begon	87
7.4	Geen bewijzen van humanitaire catastrofe <u>vóór</u> de NAVO-oorlog - geen bewijzen van massa-slachtingen <u>tijdens</u> de NAVO-oorlog om Kosovo	88
7.5	De ideologische rol van de inburgering van de term 'Kosovaren', gereserveerd voor het Albanese bevolkingsdeel	90
7.6	Rechtvaardiging van de NAVO-agressie met verwijzing naar 'de Servische massa-slachtingen' na de aanvang van de oorlog: een hopeloze verhaspeling van oorzaak en gevolg en laster bovendien	91
7.7	Terughoudend optreden van het Joegoslavische leger tijdens de oorlog tegen het UCK en de NAVO, gemeten naar de maatstaven van andere guerrilla-oorlogen	93
7.8	Eclatante overwinning van het Joegoslavische leger op het UCK en de onaantastbaarheid van de Joegoslavische strijdkrachten voor de NAVO-agressors	94
7.9	Een nieuwe slag voor het leugen-complex van de NAVO-oorlogspropaganda	97
7.10	Slechts één mogelijke conclusie rest: de uitkomst van de oorlog was geen gevolg van een militaire nederlaag van Joegoslavië, maar werd louter afgedwongen door NAVO-terreur	98
7.11	De disproportionele schade van de verwoestingen en van de dood en het bederf, door de NAVO gezaaid in Joegoslavië	99
7.12	De vernietiging van Joegoslavië en met name van het Servische volk, wordt ook nu nog voortgezet	100
7.13	De ontaarding van Kosovo in een fascistische en racistische maffia-staat, vrijwel volledig etnisch gezuiverd van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen, die daar soms meer dan duizend jaar hebben gewoond, wordt door het Westen als een overwinning van humanitaire waarden gevierd	101

7.14	De westerse creatie van een fascistisch, racistisch en grotendeels etnisch gezuiverd Kosovo	111
7.15	Over <u>deze</u> etnische zuivering in Kosovo produceren de westerse media geen emotionele diarrhee	114
7.16	De culturele genocide in Kosovo, onder westerse supervisie	116
7.17	De balans van de NAVO-bezetting in Kosovo na een half jaar tijd	119
7.18	Het Westen wenst een etnisch gezuiverd Kosovo	120
7.19	'Het Westen treedt in Joegoslavië op om etnische zuivering te stoppen': een top-succes van media-manipulatie	122
7.20	Rotsvast vertrouwen in de integriteit van de westerse politiek en de westerse politieke elite als sociaal-psychologisch mechanisme, in het zicht van het manifeste tegendeel	124
7.21	<u>De leugen</u> : militaire bezetting gericht tegen etnische zuivering - <u>de werkelijkheid</u> : militaire bezetting gericht op etnische zuivering	127
7.22	Het UCK trekt voor het Westen de kar van de etnische zuivering	133
7.23	Nogmaals de verborgen agenda van het Westen: een etnisch zuiver en stabiel gebied binnen de westerse invloedssfeer	144
7.24	Westerse politiek van militaire interventie nimmer in de historie ingegeven door humanitaire overwegingen	146
7.25	Het prestige van de NAVO als argument voor de oorlog	153
7.26	Vooraanstaande 'opinion leaders' zeggen het zelf: de oorlog heeft niks met humanitaire bedoelingen te maken	154
7.27	Emotionele incontinentie bij 100.000 Albanees-Kosovaarse ontheemden, emotionele constipatie bij 100.000 niet-Albanese ontheemden	157
7.28	'Humanitair interventionisme' als het nieuwe fascisme	160
7.29	Bij 300 doden in de burgeroorlog in Kosovo was de NAVO-intentie, gericht op oorlog, een feit - bij een veelvoud aan doden nu in Kosovo zwijgen de oorlogshiters als het graf	161

- 7.30 Nogmaals het zwijgen van de NAVO-interventionisten in het licht van de thans heersende veel ernstiger humanitaire situatie in Kosovo 162
- 7.31 De nieuwe fascistische doctrine in concrete gedaante: Servische slachtoffers van humanitair geweld zijn onbeduidende en irrelevante slachtoffers van humanitair geweld 163
- 7.32 De Federale Republiek Joegoslavië als laatste bolwerk van enige omvang van multi-etniciteit 165

HOOFDSTUK 8

Het streven naar absolute controle over het bewustzijn van het publiek middels manipulatie van de media en manipulatie van het recht

- 8.1 Westerse haat tegen Servië en de Serviërs - de absolute controle van de media op de geesten van het grote publiek 167
- 8.2 Het zich meester maken van categorie van het recht voor perfectionering van de schuldtoemeting voor de Balkan-catastrofe aan Servië en de Serviërs 167
- 8.3 De Amerikaanse opzet om middels het Joegoslavië Tribunaal ook rechtens vastgelegd te krijgen dat Servië schuldig zou zijn aan 1. genocide en 2. agressie tegen zijn buurstaten 169
- 8.4 De verzaking van de intelligentsia aan zijn kritische rol in de post-moderne tijd 170
- 8.5 De hedendaagse intellectuele elite als a-historische mensenrechten-mummelaars 171
- 8.6 Het taboe in de media om tot drie te tellen 173

HOOFDSTUK 9

De rol van een NGO als Amnesty International bij het rijp maken van de geesten voor oorlog tegen Joegoslavië

- 9.1 Gebrek aan objectiviteit: elke gedode Kosovaarse Albanees voorgesteld als een gedode non-combattant 174
- 9.2 Amnesty International als instrument van de westerse anti-Servische coalitie 177
- 9.3 Gebrek aan pariteit en reciprociteit met betrekking tot de aan de partijen bij het conflict gestelde eisen tot naleving van regels en voorschriften 177

HOOFDSTUK 10

De verduistering van de schuld van het UCK aan het bezwijken van het Holbrooke-Milosevic akkoord

10.1 De toemeting van de verantwoordelijkheid voor het groeiende geweld in Kosovo in 1998 aan de Joegoslavische autoriteiten als vervalsing van de historische werkelijkheid	181
10.2 Het rapport van de Secretaris-Generaal van augustus 1998 over de situatie in Kosovo	182
10.3 Misbruik door het UCK van terughoudendheid van het Joegoslavische leger in het voorjaar van 1998	183
10.4 Schending van de Veiligheidsraadsresoluties door het UCK door over te gaan tot geweldsescalatie	183
10.5 Schuldtoekenning aan en bestraffing met sancties van Joegoslavië door het Westen voor geweldsescalatie door het UCK	184
10.6 De strategie van het UCK in het voorjaar van 1998 niet praten maar geweldsescalatie bewerkstelligen	185
10.7 De opzet van het UCK: het Westen in de strijd betrekken	186

HOOFDSTUK 11

De mythe van de humanitaire catastrofe in Kosovo

11.1 Het ontbreken van een humanitaire catastrofe in Kosovo op het moment dat de NAVO zijn oorlogskoers jegens Joegoslavië manifest maakte	187
11.2 Minder dan 300 doden en minder dan 150.000 ontheemden tot half 1998 - de straalmotoren van de NAVO-bommenwerpers werden toen al opgestart	188
11.3 Historisch vervalste beeldvorming over slachtoffer-aantallen in 1998 ten dienste van de westerse oorlogshysterie	189
11.4 Iedere dode Albanees is een onschuldig slachtoffer van Servische terreur	190
11.5 NAVO-oorlogsdreiging tegen Joegoslavië reeds ver vóór oktober 1998	191
11.6 Antwoord van het Joegoslavische leger eind september 1998 op verhevigde UCK-terreur	192
11.7 Als er <u>toen</u> sprake was van een 'humanitaire catastrofe', dan is er <u>nu</u> sprake van een 'humanitaire super-catastrofe'	193

HOOFDSTUK 12

Sabotage van het Holbrooke-Milosevic bestand door het UCK met stilzwijgende instemming van de OVSE-leiding en van de NAVO

12.1	Eind september-begin oktober 1998: Resolutie 1199 en de volmacht door de lidstaten verleend aan de NAVO om zonder hun verdere toestemming tot oorlog over te gaan	193
12.2	Afwijzing en sabotage van het Holbrooke-Milosevic akkoord door het UCK door het Westen stilzwijgend geaccepteerd	194
12.3	UCK-schending van het Holbrooke-Milosevic-akkoord door de OVSE-leiding doodgezwegen - hysterisch onthaal door het Westen van Joegoslavische tegenmaatregelen tegen deze bestandsschendingen	194
12.4	Terugtrekking van de Joegoslavische eenheden - overname van de vrijgekomen posities door het UCK met stilzwijgende westerse instemming en escalatie van de UCK-terreur vanuit deze nieuwe posities	196
12.5	Eind december 1998: de banden tussen de UCK-terroristen en de Amerikanen worden op locatie in Kosovo aangehaald	202
12.6	Succes van de UCK-strategie van provocaties onder handbereik - het Holbrooke-Milosevic accoord op het punt van bezwijken	202
12.7	Gespeelde onzekerheid over en onbekendheid met de UCK-leiding door de OVSE-leiding	206
12.8	Januari 1999: het bezwijken van het Holbrooke-Milosevic-akkoord	207
12.9	De OVSE-leiding en de NAVO als een twee-eenheid	208
12.10	Het bedrog van Racak - een 'massamoord' op bestelling	208
12.11	De NAVO-oorlogsmachine wordt verder opgestart	216

HOOFDSTUK 13

De Rambouillet-dictaten als diplomatieke manoeuvre van de westerse landen op zoek naar militaire confrontatie

13.1	Diplomatieke manoeuvres en verdere militaire provocaties door het UCK aan de vooravond van Rambouillet	217
13.2	Westerse pogingen om een NAVO-bezetting van Kosovo langs diplomatieke weg af te dwingen middels de Rambouillet-dictaten - eerste ronde in Rambouillet	219

13.3 Ontwikkelingen op het strijdtoneel na de eerste ronde in Rambouillet - verdere UCK-provocaties	224
13.4 Verdere druk van de NAVO op Joegoslavië om militair geen vin te verroeren in reactie op de UCK-provocaties	227
13.5 Militaire voorbereidingsmaatregelen van het Joegoslavische leger in het zicht van de naderende NAVO-agressie - preparaties om het UCK beslissende slagen toe te brengen	228
13.6 De vooravond van Rambouillet-II - het UCK maakt de weg vrij voor de NAVO-oorlog om Kosovo	232
13.7 Het psychologisch mechanisme van het vasthouden aan een krampachtig vertrouwen in de nobele democratische bedoelingen van het Westen door 'kritische commentatoren' en de uiteindelijke uitkomst van deze 'nobeles bedoelingen' in hedendaags fascistisch Kosovo	236
13.8 De tweede ronde in Rambouillet	236
13.9 NAVO-bezetting accepteren of oorlog	238

HOOFDSTUK 14

De gevolgen van de NAVO-oorlog om Kosovo in retrospectief

14.1 De NAVO-agressie noodzaakte tot een grootschalige militaire contra-actie tegen de Albanese terroristen	239
14.2 Vergelijkenderwijs geringe slachtoffer-aantallen bij de Joegoslavische militaire actie in Kosovo	239
14.3 Oorlog leidt tot vluchtelingenstromen	240
14.4 Het ontbreken van bewijzen voor moedwillige en structurele grootschalige verdrijving van Albanese Kosovaren bij wijze van etnische zuivering	241
14.5 Deportatie van de burgerbevolking uit strategische gebieden, zoals de grensstreek met Albanië en Macedonië	241
14.6 Verdrijvingen bij wijze van excessen	242
14.7 Opzettelijke, systematische en definitieve verdrijving van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen na de bezetting van Kosovo door de NAVO	242

HOOFDSTUK 15

De gezamenlijke inspanningen van NAVO, UCK en OVSE-leiding om de oorlog tegen Joegoslavië te kunnen openen

15.1 Manipulatie van de publieke opinie middels het opnieuw ten tonele voeren van 'Racak' op het moment dat de NAVO de oorlog wil beginnen - het bedrog van 'Racak' ontmaskerd en weerlegd	243
15.2 De NAVO verklaart: het wordt geen kwestie van een paar bommen	247
15.3 De rol van de OVSE-leiding in de aanloop tot de oorlog	248
15.4 Het Joegoslavisch offensief in Kosovo komt op gang in voorbereiding op de naderende NAVO-agressie	250

HOOFDSTUK 16

De NAVO-agressie barst los

16.1 Het Joegoslavisch tegen-offensief in Kosovo als antwoord op de NAVO-agressie	251

DE AANLOOP TOT DE NAVO-OORLOG TEGEN DE FEDERALE
REPUBLIEK JOEGOSLAVIE OM KOSOVO

ANALYSE EN ACHTERGRONDEN HOOFDZAKELIJK OP BASIS
VAN DAGELIJKSE WESTERSE NIEUWSBRONNEN

Mr. L.P.H. Stibru

Inleiding

Op de avond van de 24ste maart 1999, omstreeks 20.00 uur, begint de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Een land dat nog nooit enig ander land, laat staan enig NAVO-land, ook maar een haar heeft gekrenkt.

Ook Nederland neemt voluit deel aan deze agressie-oorlog.

Met deze agressie-oorlog verpletteren de NAVO-landen, waaronder Nederland, het internationale recht inzake vrede en veiligheid.

HOOFDSTUK 1

De NAVO-schendingen van het agressie-verbod en van de wetten en gebruiken van de oorlog als ontwaarding van de internationale rechtsorde

1.1. Oorlog tegen de voorzieningen voor de burgerbevolking

Een maandenlange systematische verwoesting van de Joegoslavische economie en infrastructuur middels voortdurende NAVO-terreur, kilometers hoog vanuit de lucht, volgt na de eerste aanvalsgolven.

Daarbij wordt voor meer dan 100 miljard gulden schade toegebracht.

Duizenden Joegoslavische burgers worden daarbij gedood en gewond.

Doel van deze NAVO-agressie is het verzwakken van de Federale Republiek Joegoslavië door het land, met name ook Servië, een steeds verder toenemende mate van economische schade toe te brengen. Dit om het uiteindelijke doel, het realiseren van een een bezetting en afscheuring en NAVO-bezetting van Kosovo, met geweld dichterbij te brengen.

Omdat de NAVO-landen te laf zijn om de confrontatie met het Joegoslavische leger werkelijk aan te gaan, nemen de NAVO-agressors hun toevlucht tot een orgie van vernietiging van civiele doelen vanuit grote hoogte, meestal onbereikbaar voor de Joegoslavische luchtafweer.

Met deze terreur tegen de basisvoorzieningen voor de burgerbevolking beoogt de NAVO bij de Joegoslavische autoriteiten zijn oorlogsdoel - ik houd de NAVO, evenals de oorlogsgod Mars, voor mannelijk - af te dwingen.

Door de grootschalige terreur tegen en vernietiging van de bestaansmiddelen van de Joegoslavische burgerbevolking, is thans meerdere generaties van de Joegoslavische bevolking het recht op een menswaardig bestaan ontnomen door de NAVO-agressors, waaronder Nederland.

Van 24 maart tot 8 juni 1999 voeren de NAVO-agressors meer dan 35.000 aanvallen uit tegen de Federale Republiek Joegoslavië, dag en nacht door, waarbij meer dan 1000 vliegtuigen en meer dan 200 helicopters worden gebruikt. Er worden meer dan 1000 kruisraketten tegen Joegoslavische doelen ingezet en meer dan 79.000 ton explosieven zaaien dood en vernietiging. Daaronder tenminste 152 clusterbom-containers met in totaal meer dan 35.000 clusterbommen en voorts thermo-visuele bommen en grafiëtbommen. Ook wordt munitie met verarmd uranium ingezet, evenals dat tegen Irak het geval was.

Zoals minder dan een jaar na de oorlog is komen vast te staan, en inmiddels ook door de Amerikanen officieel is toegegeven, bedroeg de schade die met deze baaiend van geweld werd aangericht aan het Joegoslavische leger zegge en schrijve 14 vernielde tanks, 18 vernielde pantservoertuigen en 20 stuks vernielde artillerie.

Dat wil zeggen dat het Joegoslavische leger door de maandenlange militaire overkill die tegen Joegoslavië werd ingezet nauwelijks werd aangetast. Het is dan ook de Joegoslavische bevolking en haar voorzieningen die de NAVO de volle prijs van zijn geweld heeft laten betalen.

Het Joegoslavische leger heeft de oorlog dan ook niet verloren. Het is de NAVO-terreur tegen de Joegoslavische bevolking geweest, ten koste van duizenden doden en gewonde burgers, meer dan een miljoen mensen die van hun bestaansmiddelen zijn beroofd en meer dan 100 miljard economische schade, die de uiteindelijk doorslag heeft gegeven.

Door op systematisch en op disproportionele schaal oorlog te voeren, niet tegen het Joegoslavische leger maar tegen de basisvoorzieningen van de Joegoslavische bevolking, verbrijzelt de NAVO de basisprincipes van het oorlogsrecht.

1.2. Terugval naar hernieuwde barbarij in het oorlogsrecht op initiatief van de NAVO

Hoe desastreus deze fundamentele aanslag van de NAVO-landen op de handhaving van en respect voor het internationale recht inzake gewapende conflicten uitwerkt, blijkt uit het feit dat de westerse landen met deze schending van de fundamentele rechtsprincipes van humanitair oorlogsrecht onmiddellijk een nieuwe trend hebben gezet.

Rusland meende, nog geen kwart jaar later, aan dit volstrekt aan de kant schuiven van de voor iedereen bindende internationale rechtsnormen van het oorlogsrecht door de NAVO-landen in de oorlog tegen Joegoslavië termen te kunnen ontleenen om hetzelfde te doen in zijn oorlog in Tsjetsjenië. Naar NAVO-voorbeeld werden de gehele Tsjetsjeense industrie, infrastructuur en alle basis-voorzieningen voor de Tsjetsjeense bevolking in wekenlange bombardementen grondig in puin gelegd. De bestaansvoorwaarden van het Tsjetsjeense volk werden zo voor onafzienbare tijd genadeloos vernietigd. Ook als er weer "vrede" komt in Tsjetsjenië zullen zo verpaupering en verloedering de Tsjetsjeense bevolking, nog wellicht zelfs meerdere generaties, in hun greep houden. Zoals dit ook in Joegoslavië het geval zal zijn.

Maar zo vlug kon Rusland niet zijn met het navolgen van dit door de NAVO-landen gegeven voorbeeld of Israël was zelfs nog eerder.

Al enkele weken na de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië bleek Israël dit concept van normvervaging al te hebben overgenomen en paste het hetzelfde terreur toe tegen de bestaansmiddelen en de infrastructuur voor de burgerbevolking in Libanon in de strijd tegen de Hezbollah. Fabrieken, bruggen en elektriciteitscentrales in Libanon werden met bombardementen en raket-aanvallen in as gelegd of uitgeschakeld, met de kennelijke bedoeling de burgerbevolking zo hard te treffen dat de machthebbers in Libanon zich zouden schikken naar de Israelische eisen.

En natuurlijk was uit de gehele westerse wereld tegen deze verdere afbraak van fundamentele beginselen van humanitair oorlogsrecht geen enkel officieel protest te verwachten. Hoezeer het voor alle staten bindende internationale recht het ook te enen male verbiedt om de basisvoorzieningen voor de burgerbevolking tot inzet van de oorlog te maken. De westelijke staten waren immers de trendsetters bij deze verloedering en hebben zelf tonnen boter op het hoofd !

Deze terugval in hernieuwde barbarij bij gewapende conflicten, waarbij in alle openheid de burgerbevolking tot primair doelwit wordt verheven in plaats van militaire doelen, zweert inmiddels in hoog tempo verder. Israël heeft inmiddels, begin 2000, het vernietigen van basisvoorzieningen van de onschuldige burgerbevolking in Libanon al tot officiële oorlogs-strategie uitgeroepen.

Het komt er daarbij op neer dat Israël, dat Zuid-Libanon militair bezet houdt in strijd met een hele reeks van resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, en dus volkomen illegaal daar militair aanwezig is, zich voortaan het recht voorbehoudt om de dood van elke Israëliische militair daar onmiddellijk te verhalen op de onschuldige Libanese burgerbevolking.

Op 10 februari 2000 dreigde de Israelische minister van defensie zelfs Libanon desnoods zwart te zullen blakeren, als er geen einde werd gemaakt aan de akties van de Hezbollah tegen Israëliische militairen.

Daarmee wordt een aanzet gegeven tot terugkeer naar de tijden van Dzengis Khan, die ook onmiddellijk elke verzet tegen zijn heerschappij genadeloos wreekte op de burgerbevolking.

Op 11 februari 2000 berichtte Metro in dit verband onder de kop "Israël wil burgerdoelen Libanon blijven bestoken":

"JERUZALEM - Israël heeft de strijdregels in zijn oorlog met de Hezbollah-militie in Libanon gewijzigd en zal vanaf nu hard terugslaan na iedere aanval op Israëliërs, of het nu militairen zijn of burgers. Dat heeft onderminister van Defensie, Ephraim Sneh gisteren gezegd. Sneh zei dat Israël zich niet gebonden achtte aan een in 1996 gesloten akkoord, waarin Israël met de Sjiitische militia afsprak dat geen burgerdoelen worden aangevallen zolang de tegenstander zich daar ook niet schuldig aan zou maken. De toezichhouders op het akkoord, bestaande uit vertegenwoordigers van Israël, Libanon, Syrië, Frankrijk en de Verenigde Staten komen vrijdag op initiatief van Amerikaanse diplomaten bijeen. Israël wil in de toekomst aanvallen op zijn soldaten niet alleen beantwoorden door terug te slaan naar Hezbollah, maar ook civiele 'infrastructuur-doelen' aanvallen. Deze week werden al herhaaldelijk burgerdoelen, zoals elektriciteitscentrales aangevallen, als vergelding voor de dood van vijf Israëliische soldaten in de 'Veiligheidszone' die Israël in Zuid-Libanon bezet houdt."

Dat hierboven genoemde accoord tussen Israël en de Hezbollah van 1996 om geen burgerdoelen aan te vallen vormde in feite niet meer dan een bevestiging ten overvloede van een toch al dwingende algemene verplichting om zich daarvan te onthouden op grond van het geldende oorlogsrecht. Aanvallen met het oogmerk om speciaal de burgerbevolking en hun voorzieningen tot doel te maken, zijn nu eenmaal te allen tijde strikt verboden volgens het voor iedereen bindende humanitaire oorlogsrecht.

Israël schudde dan ook begin 2000 niet alleen dit accoord met de Hezbollah van zich af, maar gaf daarmee tevens aan zich in zijn relatie met Libanon ook officieel niet langer gebonden te achten aan deze voor iedere staat bindende regels van het humanitair oorlogsrecht. Daarmee in de officiële militaire strategie bekrachtigend wat de Westerse landen in de praktijk ten voorbeeld hadden gesteld. En zo een volgende stap zettend in de richting van de afbraak van het geldend humanitaire oorlogsrecht.

Na de Tweede Wereldoorlog zijn velen voor dergelijke schendingen van het humanitaire oorlogsrecht opgehangen.

Terugtrekking van Israël uit de bezette gebieden in Libanon brengt geen verandering in de inmiddels door Israël officieel aanvaarde strategie om bij aanvallen vanuit Libanon terug te slaan tegen de Libanese civiele infrastructuur.

Op 27 maart 2000 schreef de NRC wat dit aangaat:

"Indien de fundamentalistisch-shi'itische beweging Hezbollah de strijd na Israëls ontruiming van Libanon naar Israëls grondgebied verplaatst, is wat Israël betreft de geest uit de fles. 'De aarde van Libanon zal branden', waarschuwde minister van Buitenlandse zaken David Levy onlangs (...) alle betrokkenen indien dit zou gebeuren. Hoewel Levy in zijn retoriek te ver ging, is er een consensus in Israël dat de Libanese economische infrastructuur een zware prijs zal moeten betalen voor Hezbollah-activiteit van Libanon tegen Noord-Israël. Een dergelijke escalatie kan, en zal volgens Israëlsche analisten, tot een nieuwe botsing tussen Israël en Syrië leiden wegens de grote belangen van Damascus bij de Libanese economie."

De naar westers voorbeeld in gang gezette hernieuwde barbarij om de oorlog te richten op civiele doelen en naar believen eventueel volstrekt disproportionele militaire acties te ondernemen, door Israël ogenblikkelijk nagevolgd en geïntroduceerd in het spanningsgebied van het Midden-Oosten, brengt zo de mogelijkheid van een grote oorlog tussen Israël en Irak dichterbij.

En zo vormt de verbrijzeling van de normen van het humanitair oorlogsrecht, waaraan de NAVO-landen zich bij hun agressie tegen Joegoslavië willens en wetens schuldig hebben gemaakt, niet alleen een aanslag op het internationale recht, maar wordt hiermee direct ook een link gelegd naar vergroting van de internationale spanningen, die van het loslaten van deze internationale normen het gevolg zijn.

HOOFDSTUK 2

De resultaten van de NAVO-terreur en het vervolg hierop

2.1. Geen militaire nederlaag - alleen door NAVO-terreur gedwongen

Door de maandenlange terreurbombardementen tegen de basisvoorzieningen van de bevolking wordt de Federale Republiek Joegoslavië uiteindelijk gedwongen in te stemmen met de stationering van een internationale VN-macht in Kosovo.

Al is de prijs die daarvoor moest worden betaald onvergelijkbaar hoog - te hoog -, Joegoslavië kan niettemin trots zijn op het behaalde resultaat.

De vernietigingen, toegebracht aan de Joegoslavische economie, en daarmee aan de bestaansvoorwaarden van het Joegoslavische volk, komen geheel rekening van en verantwoording voor de NAVO-landen. Evenals de duizenden doden en gewonden als gevolg van de terreur-bombardementen en het peilloze menselijke leed dat daaruit voortvloeit.

Maar van een aantal fundamenteel onaanvaardbare dictaten die de NAVO-landen Joegoslavië in Rambouillet trachtten op te leggen op straffe van oorlog, is bij het wapenstilstandsaccoord geen sprake meer.

Vastgelegd wordt in een resolutie van de Veiligheidsraad dat Kosovo onvoorwaardelijk deel blijft uitmaken van de Federale Republiek Joegoslavië. Van een losmaking op termijn, waartoe in de Rambouillet-diktaten nog werd voorzien, is geen spoor meer te bekennen. Integendeel, uitdrukkelijk wordt bepaald dat Kosovo deel blijft uitmaken van Joegoslavië en dat de soevereiniteit van Joegoslavië over Kosovo wordt gewaarborgd. En evenmin hoeft de Federale Republiek Joegoslavië een onbeperkte bewegingsvrijheid van NAVO-troepen op haar grondgebied te dulden. Zoals nog in de Rambouillet-diktaten werd geëist.

Een vernietigende oorlog en een militaire macht zoals nog nooit eerder in de geschiedenis tegen enig land samengetrokken, zijn niet in staat geweest om de wil van de Joegoslavische Federatie en met name ook van Servië, om zijn soevereiniteit en territoriale integriteit overeind te houden, te breken.

Ook slaagt Joegoslavië erin om, ondanks de maandenlange bombardementen, zijn leger praktisch ongeschonden en onaangetast uit de strijd te halen. Een militair-strategische prestatie van een werkelijk buitengewoon formaat.

Maar de Joegoslavische Federatie ziet zich desalniettemin gedwongen om een VN-vredesmacht tot Kosovo toe te laten. Zodra deze VN-macht Kosovo is binnengetrokken, gooien de NAVO-troepen die daarvan deel uitmaken hun schaapskleren af en beginnen zich te gedragen als een NAVO-bezettingmacht, die het daar voor het zeggen heeft. Dit met flagrante schending van de resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.

Opnieuw geven de NAVO-landen daarmee blijk van hun volstrekte minachting voor het internationale recht en zijn instituties. En tonen zij daarmee ondubbelzinnig aan dat zij inmiddels al lang en breed besloten hebben om terug te keren naar de barbaarse tijd van ongecontroleerde machtspolitiek. Waarbij de gebiedende eisen van internationaal recht alleen nog bruikbaar zijn als instrument tegen andere landen, die van schending daarvan beticht en door het Westen vervolgens naar willekeur met militair geweld te lijf gegaan kunnen worden.

Aldus verkrijgt de NAVO uiteindelijk, na onder valse VN-vlag Kosovo te zijn binnengetrokken, via verraad en verdere verkrachting van het Handvest van de Verenigde Naties, wat het middels maandenlange oorlogsterreur niet heeft kunnen bewerkstelligen.

Een de facto NAVO-bezetting van Kosovo.

2.2. Etnische zuivering zonder precedent onder NAVO-bezetting

Begin juni 1999 is deze NAVO-bezetting van Kosovo een feit.

December 1999, nog geen half jaar later, zijn ruim 350.000 leden van de Servische en alle andere niet-Albanese burgerbevolking in Kosovo met geweld en terreur uit Kosovo verdreven. Een etnische zuivering zonder weerga. Uitgevoerd onder toezicht van de NAVO-bezettingstroepen.

Deze gewelddadige etnische zuivering van met name ook de Serviërs in Kosovo, geregisseerd door elementen van NAVO-bondgenoot het UCK, opent de weg voor de slotakte van dit NAVO-oorlogsbedrijf: de definitieve afscheuring van Kosovo van Servië, en daarmee van de Federale Republiek Joegoslavië.

2.3. Het UCK in stelling gebracht als breekijzer voor oorlog en als instrument voor etnische zuivering

Wat hieronder volgt, is een nauwkeurige beschrijving van de geschiedenis van de aanloop tot deze agressie-oorlog van Nederland en de overige NAVO-landen tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

De gewone westerse en vooral ook Nederlandse kranten, door velen als onafhankelijk beschouwd en in elk geval voor iedereen toegankelijk bronmateriaal, vormen daarbij de belangrijkste informatiebron, om het verloop voorafgaande aan de NAVO-oorlog, bij wijze van spreken van dag tot dag, te volgen.

Daarbij zal met name het samenspel tussen de westerse politieke machthebbers en het UCK op de voet worden gevolgd. Zoals dit in die periode uit de kranten dagelijks tot ons kwam.

Met behulp van dit samenspel werd, voorafgaande aan de fatale datum van 24 maart 1999, in nog geen anderhalf jaar tijd van burgeroorlog de weg vrijgemaakt voor deze NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Het UCK dat de rol kreeg toebedeeld om middels geweld Joegoslavische tegengeweld uit te lokken. Waarna het spel van NAVO-dreigementen kon beginnen. In eerste instantie leidend tot een door de NAVO afgedwongen bestand in Kosovo en tot terugtrekking van Joegoslavische eenheden aldaar, het Holbrooke-Milosevic akkoord.

Het was dit bestand, dat door het UCK van meet af aan hardgrondig werd gesaboteerd en geschonden. De posities van de terugtrekkende Joegoslavische eenheden werden terstond door het UCK militair overgenomen, waarmee het UCK in één klap de militaire zeggenschap verkreeg over naar schatting 40% van Kosovo. En het was datzelfde staakt-het-vuren, dat ook daarna voortdurend zodanig speelbal bleef van niet aflatende UCK-provocaties middels terreur en geweld, dat uiteindelijk een Joegoslavische militaire reactie niet kon uitblijven.

Dat vormde dan vervolgens het moment dat door de NAVO-landen kon worden aangegrepen om hun agressie-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië, gericht op de bezetting en afscheuring van Kosovo, te beginnen.

HOOFDSTUK 3

De achtergronden van de oorlog

Alvorens echter het verloop van de geschiedenis voorafgaand aan het losbarsten van de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië vanuit dit perspectief nauwgezet aan de hand van de dagelijkse Nederlandse krantenberichten te gaan volgen, zal eerst nader worden ingegaan op de achtergronden van deze oorlog.

3.1. Het meten met ongelijke maten als basisprincipe voor de NAVO - NAVO-bejegening van het Albanees-Kosovaarse separatisme versus bejegening van het Koerdische separatisme

Zowel in Oost-Turkije als in Kosovo heeft een virulente burgeroorlog gewoed. In Oost-Turkije trad de PKK op als gewelddadige afscheidingsbeweging en in Kosovo het UCK. Het lijkt ongerijmd dat Öcalan, de leider van de Koerdische afscheidingsbeweging PKK - in navolging van de de Turkse regering - door de westerse politieke elite als een terrorist wordt gebrandmerkt, over de de gehele aardbol werd opgejaagd, uiteindelijk met behulp van ook westerse geheime diensten werd gekidnapt en inmiddels schuldig is verklaard aan de dood van alle slachtoffers, tienduizenden Koerden en Turken, die in de burgeroorlog in Oost-Turkije zijn omgekomen.

Terwijl Thaci, de leider van de Albanees-Kosovaarse afscheidingsbeweging UCK, door de westerse politieke elite met alle égarde werd omringd, beschouwd wordt als een gerespecteerd onderhandelingspartner, als een staatsman wordt behandeld en gezien wordt als de belangrijkste vertegenwoordiger van de Albanese Kosovaren. Hier zijn het de Joegoslavische autoriteiten die schuldig zijn verklaard aan de dood van duizenden Albanese Kosovaren, die in de burgeroorlog in Kosovo zijn omgekomen.

Aan Öcalan en de PKK worden alle doden en gewonden toegerekend die in de burgeroorlog tussen de PKK en het Turkse leger zijn gevallen. Niet aan de Turkse autoriteiten. Aan de Joegoslavische autoriteiten worden alle doden en gewonden toegerekend die in de burgeroorlog tussen het UCK en het Joegoslavische leger zijn gevallen. Niet aan Thaci en het UCK.

Van een paradox is echter geen sprake.

Het Westen zocht niet naar een gelegenheid om Ankara te gaan bombarderen.

Integendeel, Turkije vormt een belangrijke steunpilaar van het Westen en een gerespecteerd NAVO-bondgenoot.

Hoeveel Koerden er door het Turkse leger ook worden afgeslacht en hoe uitgestrekt ook de gebieden zijn in Oost-Turkije waar alle dorpen door het Turkse leger zijn vernietigd en alle Koerdische burgers zijn verdreven.

Daarom is het politiek volstrekt logisch en voor de hand liggend dat Öcalan en de PKK de volle schuld krijgen toegeschoven voor alle ruim 35 duizend doden als gevolg van deze burgeroorlog en voor alle aangerichte verwoestingen. En voor de meer dan een miljoen uit hun woonplaatsen verdreven Koerdische burgers.

Het Westen zocht daarentegen wél naar een gelegenheid om Joegoslavië met oorlogsgeweld te lijf te gaan.

Het voorzag zich daarbij een bondgenootschap, dat benut kon worden om bij deze plannen als katalysator te kunnen optreden. De terroristische organisatie van het UCK vormde hiervoor zo'n voertuig.

Daarom is het volstrekt logisch dat Thaci en het UCK door het Westen met alle voorkomendheid bejegend worden.

En dat Milosevic en de Joegoslavische autoriteiten de volle schuld krijgen toegeschoven voor alle doden en verwoestingen in Kosovo.

En dat Turkije dan ook gewoon mee deed aan de NAVO-bombardementen op Joegoslavië.

Het is dus zeer wel begrijpelijk en geenszins niet ongerijmd dat de westerse politieke elite Öcalan, de leider van de Koerdische afscheidingsbeweging PKK, afschildert als een gevaarlijk terrorist en uitlevert aan zijn beulen in Ankara. En tegelijkertijd Thaci, de leider van de Albanees-Kosovaarse afscheidingsbeweging UCK hoog te paard tilt en hem bijna als een staatshoofd behandelt.

Wat wél ongerijmd is, is het feit dat de vertolkers van de politieke elite bij de media er in slagen om een dergelijke dubbele standaard bij het grote publiek ingang te doen vinden. Blijkbaar zonder al te veel moeite.

Dat het grote publiek door de media die zich ten dienste stellen van de politieke elite, zonder al te veel morren, mee te krijgen is met zo'n morele spagaat is niet alleen ongerijmd, maar vooral ook beangstigend.

Het wijst erop dat de media in staat zijn om een vergaande controle uit te oefenen op het voelen en denken van het publiek.

Dat is geen nieuwe constatering, maar blijkt hier weer eens expliciet.

Op dit aspect zal nog uitgebreid worden teruggekomen.

Dezelfde constatering omtrent het, althans vanuit humanitair perspectief, onbegrijpelijke verschil in westerse opstelling jegens de Koerdische kwestie in vergelijking met de kwestie Kosovo deed ook Koen Koch in Trouw van 3 juli 1999 onder de titel:

"Kosovo en Öcalan

Minister Van Aartsen vindt dat wij maar een klein beetje boos moeten zijn op Turkije vanwege het doodvonnis tegen PKK-leider Öcalan. (...) Het gaat erom de 'dialoog' met de Turkse regering te blijven voeren.

(...) Uit deze lauwe houding spreekt weinig sympathie voor de Koerdische zaak. Met een zekere afgunst moeten de Koerden de laatste maanden gekeken hebben naar de wijze waarop de Kosovaarse UCK in de achting van het Westen steeg. Nog geen jaar geleden omschreef de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Albright de UCK als een terroristische organisatie die door drugshandel in Zuidoost-Europa kapitalen vergaarde. De laatste maanden echter werden de UCK-strijders beschouwd als leden van een respectabele bevrijdingsbeweging die in belangrijke mate fungeerden als grondstrijdkrachten in Kosovo tijdens de Navo-bombardementen. De aanklacht tegen Öcalan bevat dezelfde onderdelen die een aanklacht tegen de UCK-leider Thaci zou bevatten wanneer deze in handen van de Servische regering was gevallen: terrorisme, moord, afpersing, drugshandel.

Het politieke doel van Koerden en Kosovaren is gelijk: politieke en culturele autonomie, onafhankelijkheid en soevereiniteit, de vorming van een Groot-Albanië of Koerdistan. Hun lot was hetzelfde: etnische zuivering (...).

De behandeling van PKK-leider Öcalan en UCK-leider Thaci verschilt echter fundamenteel: de eerste wordt ter dood veroordeeld, de tweede als respectabel vertegenwoordiger van het Kosovaarse vrijheidsstreven beschouwd. Dit verschil heeft niets te maken met hun (immers vergelijkbare) daden of idealen, maar alles met het uiteenlopende karakter van hun tegenstander, Turkije en Servië. Het eerste land is lid van de NAVO, het tweede niet en daarom moeten we volgens Van Aartsen niet 'vooruit denderen' in onze kritiek op Turkije. (...)

Destijds zou de kwestie-Öcalan ongetwijfeld als het zoveelste bewijs zijn aangevoerd dat Turkije niet bij Europa behoort. Nu mag dat juist geen reden zijn om Turkije buiten de EU te houden. Dat wringt en kraakt. Precies omdat de Turkse deelname aan de NAVO-akties (...) in Kosovo van essentieel strategisch belang werd geacht, wordt nu de kritiek op de Turkse onderdrukking van de Koerden op een laag pitje gezet."

En Marko Lopusina schrijft in dit verband in zijn boek "War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia:

"The double standard implicit in U.S. policy replays the blunder of the U.S turning a blind eye on the government crackdown on the Kurdish separatist movement, which claimed close to 37.000 lives in Turkey in the last years, and on East Timor. A propos East Timor: human rights organizations monitoring the East Timor situation oppose Holbrooke's nomination as U.S. Ambassador in the UN because of his record of lobbying the Congress some 20 years ago for arms sales to the Indonesian government at the height of the East Timor massacres. The situation claimed over 200.000 dead since 1975. Would it be the same 'peace broker', who leaves no stone unturned over the 'human rights abuses' in Kosovo? While loudly congratulating Turkey on the occasion of capturing Öcalan, the PKK leader, in its overall effort to crack down on separatist Kurds, Washington threatens to bomb Belgrade with Tomahawk missiles as punishment for Serbs doing the same thing: curbing armed irredentism. However, this contradictory U.S. stance is easier to comprehend within the framework of the real lifting done by the U.S behind the smokescreen of the 'lack of strategy'. After all, in the real world, there are no principles, only geopolitical interests."

3.2. De weergaloze westerse militaire expansie naar het oosten en zuid-oosten na de val van de Muur

Toen eind jaren 80/begin jaren 90 de Berlijnse muur viel en de Unie van Socialistische Sovjet Republieken ten onder ging, begon het westerse militaire bondgenootschap van de NAVO aan een gestage opmars in oostelijke en zuid-oostelijke richting.

De NAVO staat nu in Oost-Europa direct aan de grenzen van wat eertijds de USSR was.

Met een aantal West-Aziatische landen die vroeger tot de USSR behoorden, heeft de NAVO inmiddels een samenwerkingspakt gesloten.

Sommige daarvan, zoals Georgië en Azerbeidjan, hebben zich inmiddels gekandideerd voor de tweede tranche van landen die tot de NAVO willen toetreden.

In de Oekraïne is inmiddels het regime van Leonid Kuchma gevestigd, dat door door de Verenigde Staten wordt gesteund. De Amerikaanse adviseur Zbigniew Brzezinski heeft de Oekraïne als gekenschetst als een "militair platform" voor verdere uitbreiding van de NAVO en voor het voorjaar 2000 staan gezamenlijke militaire oefeningen van NAVO-eenheden en Oekraïense troepen op de agenda. De omsingeling van Rusland door de NAVO is daarmee in een vergevorderd stadium.

Als heersende opvatting wordt in het Westen verkondigd dat deze overweldigende en verbijsterende westerse militaire opmars, binnen één decade, een min of meer toevallig geopolitiek bijverschijnsel zou zijn van een samenloop van omstandigheden en ontwikkelingen. Het kwaad van het communisme zou zichzelf uiteindelijk definitief hebben ontmaskerd en daarmee zou het Rijk van het Kwaad vanzelf zijn verschrompeld. Het heet dan dat zo al die landen, die vroeger onder het communistische juk gebukt gingen, daarmee automatisch en van nature in het westerse kamp terecht zijn gekomen.

De enorme militair-geopolitieke expansie van de westerse invloedssfeer zou dus het Westen min of meer zijn overkomen. Niet als uitkomst van een intensieve geopolitieke machtsstrijd, maar zijns ondanks, als bijkomstigheid van de overwinning van goed op kwaad.

3.3. Niet de westerse politieke aanwezigheid in (Zuid-)Oost-Europa is tekenend, maar de westerse militaire presentie aldaar

Een dergelijke ideologische benadering, gegrondvest op een naïef idealisme, blijft echter elke verklaring schuldig omtrent de vraag waarom het Westen nu juist militair oprukte tot aan het voorportaal van Rusland in Europa.

Maar er is meer.

Zo'n benadering staat ook weerloos en onmachtig tegenover de bovendien tegelijkertijd ook nog uitdijende militaire pretenaties van de NAVO.

Sinds de NAVO-conferentie van mei 1999 waarbij, nu ook in alle openheid, een nieuwe strategisch concept werd omarmd, beperkt de strategie van de NAVO ook officiëel zich immers niet langer tot een optreden binnen het verdragsgebied. Maar behoudt de NAVO zich voortaan ook formeel het recht voor om op te treden buiten haar gebied.

Dit in geval van conflicten "out of area", indien daarbij - zoals dat wordt betiteld - "vitale bondgenootschappelijke belangen" in het geding zijn.

Het gaat hier om een nieuwe strategische doctrine, die bovendien ook nog eens flagrant in strijd is met het Handvest van de verdragsorganisatie zelf. De NAVO schudt daarmee ook formeel de louter defensieve facade van zich af en ontpopt zich zo, nu ook heel openlijk, als een duidelijk offensief militair apparaat.

Waar dat allemaal voor zou dienen als er alleen maar sprake zou zijn een soort natuurlijk proces, waarin lang onder het communistische juk gezucht hebbende staten zich uiteindelijk bij de westerse kring der vrijheid hebben gevoegd, is een raadsel.

Die onverklaarbaarheid heeft dan ook nog een volgende dimensie.

Niet alleen presenteert de NAVO zich nadrukkelijk aan de grenzen van de voormalige Sovjet-Unie, en dit dan als een militair-politiek feit. Maar deze presentie gaat inmiddels zelfs nog een hele stap verder.

In deze nieuwe NAVO-landen is immers ook van daadwerkelijke militaire activiteit van de NAVO nu al volop sprake.

Tijdens een seminar dat op 11 november 1999 in de Balie in Amsterdam werd gehouden over het thema "NATO after Kosovo", verklaarde Alexander Nikitin, vice-president van de Russische Academie voor Wetenschappen en tevens vice-voorzitter van de Russische afdeling van de Pugwash organisatie, omtrent de Russische frustraties over een naderende nog verdere uitbreiding van de NAVO en over het militaire gebruik van het grondgebied van de nieuwe Oost-Europese NAVO-landen voor de agressie-oorlog tegen Joegoslavië:

"Two processes, NATO expansion and NATO intervention on the territory of former Yugoslavia, changed Moscow's attitude towards NATO.

On several points, we were not able to reach a compromise with Brussels. First, Russia constantly perceived enlargement as political, not military enlargement, and expected that there would be no use of the military structure of new members for NATO purposes. This does not happen, Moscow failed on this point. NATO is using the territory of Poland, the Czech Republic and Hungary for military purposes.

Russia expected that there would be no second wave of enlargement in ten or fifteen years' time. Again, this is not happening. The territories for the second wave have already been announced."

Sinds Nikitin in november 1999 deze woorden in de Amsterdamse Balie sprak, is aan de militarisering van de westerse presentie en verdere penetratie in oostelijke en zuid-oostelijke richting een geheel nieuwe dimensie toegevoegd. Die tot voor kort volstrekt ondenkbaar was.

Op 10 februari 2000 maakte de voorzitter van de Europese Commissie Prodi duidelijk dat een aanval op één van de lidstaten van de Europese Unie voortaan zal worden beschouwd als een aanval op alle EU-staten. Hij verklaarde letterlijk dat:

"Any attack or aggression against an EU member nation would be an attack or aggression against the whole EU, this is the highest guarantee"

Wat zich hier voltrekt, is dat de Europese Unie, voorheen een zuiver **economisch** bondgenootschap, in hoog tempo wordt gemilitariseerd.

Prodi legde deze verklaring af tijdens een bezoek aan Letland, een staat die zelf ook het lidmaatschap van de Europese Unie ambieert.

In een eerdere fase van uitbreiding van de NAVO maakte Rusland steeds weer duidelijk dat een NAVO-lidmaatschap van de Baltische republieken volkomen onduelbaar zou zijn en trok daarmee een duidelijke streep.

Eén van de Baltische republieken, Litouwen, fungeert momenteel als kandidaat voor het EU-lidmaatschap.

Onvermijdelijk wordt met deze verklaring van Prodi een scenario geschreven waarbij in de toekomst de betrokkenheid van welke EU-lidstaat dan ook bij enig gewapend conflict automatisch ook de NAVO in de strijd zal brengen.

Als immers een aanval op één EU-lidstaat wordt opgevat als een aanval op alle EU-staten, dan bevinden zich daaronder natuurlijk ook NAVO-leden. Dat betekent, via de koppeling van het NAVO-lidmaatschap, dat een aanval op enig EU-lid in de toekomst tevens onvermijdelijk geïnterpreteerd zal worden als een aanval op meerdere NAVO-landen.

De door Prodi aangebrachte koppeling geeft dus aan dat aanvallen op welke EU-lidstaten dan ook, lid van de NAVO of niet, voortaan feitelijk voor de NAVO zullen gelden als een casus belli.

Zodra een staat als Litouwen dus lid zou zijn geworden van de Europese Unie, gaat daarmee dan de NAVO-paraplu boven dit land open. En zal in de toekomst een Russische bedreiging van Litouwen feitelijk gaan gelden als een oorlogsverklaring aan de NAVO.

Oók als zo'n bedreiging door onverantwoordelijke Litouwse elementen zou zijn uitgelokt.

Daarbij dient in overweging te worden genomen dat de situatie tussen Rusland en de Baltische staten voortdurend gespannen is.

Niet alleen krijgt de Europese Unie, voorheen een zuiver **economisch** machtsblok, met deze garantie voortaan ook een grimmig **militaire** gezicht, maar datzelfde geldt ook voor de uitbreiding daarvan.

Elk nieuw lid van de Europese Unie komt daarmee tegelijkertijd te fungeren als verlengstuk van de NAVO.

De verdere uitbreiding van de Europese Unie als **economisch** machtsblok wordt zo tot speerpunt gemaakt van uitbreiding van de **militaire** invloedssfeer van het Westen.

Uitbreiding van de EU neemt daarmee een uitgebreid en verstrekkend voorschot op verdere uitbreiding van de NAVO. In feite krijgt de EU zo de rol van het Trojaanse Paard toebedeeld: met de EU wordt tevens de NAVO in huis gehaald. De penetratie van de **economische** macht van het Westen in oostelijke en zuid-oostelijke richting in Euraziatisch gebied zal zo voortaan gelijk op gaan met het verder binnendringen van de westerse **militaire** macht in deze gebieden.

Daarnaast werd in december 1999 op de Europese top in Helsinki een volgende stap gezet naar wat wordt aangeduid als een Europese Defensiemacht.

Nadat al in 1993 tot de oprichting van een Eurocorps was overgegaan, werd als vervolg daarop afgesproken dat de Europese landen binnen 3 jaar een snelle interventiemacht zouden opzetten van 60.000 man.

In het najaar 2000 wordt in Frankrijk een NAVO-conferentie belegd om hier verder invulling aan te geven.

Daarmee worden ook langs een ander pad stappen gezet tot verdere militarisering van de Europese Unie.

De ervaringen tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië om Kosovo met betrekking tot de grote afhankelijkheid van de Verenigde Staten worden aangevoerd als de directe aanleiding om tot de oprichting van een dergelijk Europees leger te komen.

Zij die beweren dat het Westen zijn invloed als het ware zijns ondanks zou hebben "opgeschoven" naar het Oosten, staan bij het bieden van een verklaring voor deze militaire component van de, historisch gezien, pijlsnelle westerse expansie in oostelijke en zuidoostelijke richting in Eurazië met de mond vol tanden.

En tenslotte verliest de in heersende westerse kringen naar voren geschoven ideologische benadering uit het oog dat verklaringen voor geopolitieke verschuivingen in termen van goed en kwaad in geen enkele geschiedschrijving op den duur serieus worden genomen en beklijven.

Tijdens hetzelfde seminar van 11 november 1999 in de Balie te Amsterdam over "NATO after Kosovo" als hierboven al genoemd, gaf de directeur van de British Security Information Council in London, Dan Plesch, een kernachtige samenvatting van wat hij noemde "a wonderful book" van de voormalig top-adviseur van de Amerikaanse regering Brezinsky: "The Grand Chessboard". Waarin, ontdaan van welke franje dan ook, de machtspolitiek uit de doeken wordt gedaan waar het Amerika, als belangrijkste westerse mogendheid, werkelijk om gaat:

"In this book, he talks very nicely about how America should manage its Eurasian hegemony and at one point says essentially: 'If you are a bit too stupid to understand what I said so far: in the old days of empires we would say that the real imperatives were to keep the barbarians at bay and divided, to make those tributary countries who you are protecting properly protected and make sure that your vassals, your allies, are divided and cannot gang up against you.'"

In essentie is er dus de afgelopen millennia op het punt van het voeren van machtspolitiek niets veranderd. Of het nu om het oude Rome gaat of de hedendaagse Verenigde Staten, de grondcontouren van hun machtspolitiek zijn dezelfde.

Vast staat, als objectief waarneembaar feit, dat de geschiedenis van het laatste decennium van de twintigste eeuw in hoge mate wordt gekenmerkt door deze geweldige geopolitiek-militaire expansie van het Westen in Europa in oostelijke en zuid-oostelijke richting. Leidend tot een enorme uitbreiding van de westerse invloedssfeer over grote gebieden van het voormalige Sovjet-rijk.

3.4. Joegoslavië: van bufferstaat tot geo-politieke sta-in-de-weg

De Federale Republiek Joegoslavië vervulde decennia lang de rol van buffer, van een door beide partijen gerespecteerde neutrale zone, tussen het Oostblok en het Westblok.

Toen het geopolitieke systeem van het Oostblok ten onder ging en de militaire opmars van het Westen in oostelijke en zuid-oostelijke richting in Europa begon, verloor deze neutrale buffer zijn betekenis.

En verkeerde zelfs in een sta-in-de-weg voor de westerse politieke, economische en militaire expansie.

3.5. De 'politiek correcte' opvatting over de Balkan-crisis

De gewelddadige ineenstorting van de Joegoslavische bondsstaat die zich vervolgens ging voltrekken, was, naar als heersende westerse opinie wordt verkondigd, te wijten aan de inherente instabiliteit van deze federale staat.

Het waren verder, zo heet het voorts in deze opvatting, de Serviërs die daar misbruik van trachtten te maken om alle macht binnen de federatie naar zich toe te trekken.

Dit gebeurde dan, zo luidt deze opvatting verder, onder de duivelse leiding van Milosevic, de slachter van de Balkan.

Natuurlijk, zo heet het dan voorts, was dit voor de overige bondsstaten als Slovenië, Kroatië en Bosnië onaanvaardbaar. En het was dan ook een logisch gevolg van het Servische streven naar overheersing, dat die staten zich als reactie hierop gingen afscheiden.

Het Servië van Milosevic begon toen steeds weer opnieuw oorlogen tegen deze staten.

De laatste oorlog die Milosevic voerde, tegen "het Kosovaarse volk", noodzaakte de NAVO uiteindelijk tot grootscheeps militair ingrijpen rechtstreeks tegen de Federale Republiek Joegoslavië zelf.

In deze opvatting heeft het Westen geen enkele directe rol van betekenis gespeeld bij het opbreken van de Joegoslavische Federatie.

Het Westen heeft daarentegen juist voortdurend - min of meer belangenloos zelfs - met de blusspuit klaargestaan om te voorkomen dat de volkeren van het voormalige Joegoslavië elkaar nog meer zouden uitmoorden dan ze toch al deden, nadat de Serviërs - etnische zuiveraars bij uitstek en onmiskenbaar

de bad guys op de Balkan - keer op keer de lont weer in het kruitvat hadden gestoken. Als het Westen al een verwijt te maken zou zijn, dan is het juist dat het niet eerder en niet nog meer met de brandspuit heeft klaargestaan, bij wijze van humanitaire interventie.

3.6. Waar de 'politiek correcte' opvatting over het opbreken van Joegoslavië geen raad mee weet

Zo'n ideologische benadering, gebaseerd op een hanteerbare en overzichtelijke verdeling in goeden en kwaden, appellerend aan de maatschappelijke behoefte van een duidelijk vijandbeeld en als zodanig toegesneden op een bevattingsvermogen dat dat van een kind niet te boven gaat, blijft echter elke verklaring schuldig omtrent de vraag waarom de ontmanteling van Joegoslavië nu net zijn aanvang nam op het moment dat het Westen zijn geopolitiek-militaire opmars in oostelijke en zuid-oostelijke richting begon en aan een neutrale zone in zuidoost-Europa volstrekt geen behoefte meer had. Integendeel zo'n bufferstaat alleen een obstakel vormde voor de westelijke politieke en militaire expansie in die richting.

Ook biedt een dergelijke ideologische verklaring geen enkele explicatie omtrent de vraag waarom het Westen het uiteenvallen van de Joegoslavische bondsstaat in de hand heeft gewerkt door al op voorhand duidelijk te maken de secessie van een aantal bondsstaten met instemming te zullen begroeten.

Dit hoewel deze afscheidingen duidelijk in strijd waren met het volkenrecht, aangezien aan het belangrijkste criterium voor een rechtmatige onafhankelijkheidsverklaring niet was voldaan. Namelijk het veilig stellen van de rechten van de minderheden binnen de af te scheiden staten. Die minderheden dreigde zowel in Bosnië als Kroatië tweederangs burgers te worden.

Ook was op voorhand al volstrekt duidelijk dat juist daarom deze afscheidingen onvermijdelijk tot burgeroorlog zouden leiden. Het Westen wist dus al bij voorbaat waartoe zijn verdeel-en-heers politiek zou leiden: tot virulente burgeroorlog.

Omdat de rest-staat Joegoslavië de rol op zich nam om het erfgoed van de oorspronkelijke Joegoslavische bondsstaat te verdedigen, kwam deze rompstaat, alleen nog bestaande uit Servië en Montenegro, daarmee tegenover het Westen te staan. Bovendien was het juist de Servische bevolkingsgroep, die ook het meest verspreid woonde over de rest van het territorium van de voormalige Joegoslavische bondsstaat en wierp met name Servië - de belangrijkste staat binnen de Joegoslavische reststaat - zich op om de meer dan 1.5 miljoen Serviërs, die door de opsplitsing van de oorspronkelijke federatieve staat in aparte etnische staten in de verdrukking kwamen, bij te staan.

Ook daarmee haalde de Joegoslavische romp-staat zich een groeiende vijandschap van de westerse landen op de hals. Die kozen immers voor hun nieuw ontstane protégé's, die voor hen fungeerden als breekijzers om de oude Joegoslavische federatie op te breken en welke voortaan als cliënt-staten van het Westen zouden kunnen worden gemanipuleerd.

En tenslotte legde de Joegoslavische rest-staat, met name dus Servië, ook los van dit alles, in westerse ogen onvoldoende bereidheid aan de dag om zich naar de westerse belangen te voegen. En zich naar westerse standaards te gedragen. Waarbij met name moet worden gedacht aan de westerse diktaten omtrent de vrije markt en een onbeperkte bewegingsvrijheid voor het kapitaal.

Alhoewel het economische systeem in de Federale Republiek Joegoslavië volstrekt niet te vergelijken viel met het vroegere systeem in de Oost-Europese landen, kreeg de Joegoslavische romp-staat niettemin het etiket opgedrukt zo ongeveer het laatste communistische bolwerk in Europa te zijn. En werd daarmee automatisch tot de erfvijand van het Westen gebombardeerd.

Lang voordat het Westen zijn politieke verdeel-en-heers werk in Joegoslavië begon, was er al volop sprake van westerse financiële interventie.

Het gaat echter het bestek van het hier geschrevene te buiten om hier breedvoerig uiteen te zetten hoe de westerse landen en hun belangrijkste financiële instellingen al jaren vóór de ineensstorting van de Joegoslavische federatie een politiek voerden van financiële destabilisering van de Joegoslavische bondsstaat.

Om zo de interne spanningen verder te vergroten. Het volstaat hier om daar in elk geval ook melding van te maken.

3.7. 'Het Balkan-spel' van de westerse mogendheden

De burgeroorlog die volgde op de afscheiding van een aantal bondsstaten van de Joegoslavische statenbond verschafte het Westen volop de gelegenheid voor interne bemoeienis. Kroatië werd politiek, economisch en militair zoveel mogelijk gesteund.

Die militaire steun werd door het Westen overigens verleend flagrant in strijd met resoluties van de Veiligheidsraad. In strijd met het wapenembargo van de VN werd Kroatië door de Verenigde Staten geholpen met de opbouw, training en bewapening van zijn leger. Duitsland zorgde voor legeruitrusting.

In 1995 zette de Amerikanen voor Kroatië het licht op groen om in een militaire blitzkrieg, de operatie 'Storm', de Krajina te veroveren. Honderdduizenden Serviërs werden daarbij op de vlucht gedreven en duizenden werden vermoord. Hun dorpen werden geplunderd en in brand gestoken.

Het was de grootste etnische zuivering die tijdens de burgeroorlog op de Balkan plaatsvond, zoals verderop nog opnieuw ter sprake zal worden gebracht.

Voormalige Amerikaanse generaals traden bij deze Kroatische veroveringstocht op als adviseurs van het Kroatische leger.

Op deze episode gaat ook de toenmalige EU-onderhandelaar Carl Bildt in in zijn boek "Peace Journey - the struggle for Peace in Bosnia". In een bespreking van dit boek in de NRC van 6 augustus 1999 wordt hieraan gerefereerd en wordt hierover opgemerkt:

"Carl Bildt vroeg zich later, toen de Krajina etnisch was gezuiverd, af of het Joegoslavië-Tribunaal niets over de gang van zaken te zeggen had. De Kroaten reageerden door Bildt direct tot persona non grata te verklaren en de EU-onderhandelaar te verbieden nog langer in Kroatië te landen, een stap die enkele dagen later onder Duitse druk weer ongedaan werd gemaakt."

Ook op andere manieren werd de militaire macht van Kroatië, die met Amerikaanse en ook Duitse hulp, flagrant in strijd met resoluties van de Veiligheidsraad, was opgebouwd, door de Verenigde Staten ingezet voor hun politieke doelen op het voormalige Joegoslavisch territorium.

Zoals bijvoorbeeld in de Bosnische burgeroorlog, toen de Amerikanen het Kroatische leger gebruikten om de posities van de Bosnische Serviërs afbreuk te doen.

Richard Holbrooke gaat hier in zijn boek "To End a War" nader op in. De NRC van 6 augustus 1999 refereert hieraan in een in de recensie van dit boek als volgt:

"Holbrooke beschrijft ook uitvoerig hoe hij er bij Tudjman op aandringt om nog even snel voor het staakt-het-vuren wat grondgebied te veroveren: "Ik spoorde Tudjman aan om Sanski Most, Prijedor en Bosanski Novi in te nemen."

Inmiddels, begin 2000, is de Federale Republiek Joegoslavië, vooral bestaande uit Servië, met behulp van grootschalig NAVO-oorlogsgeweld goeddeels economisch vernietigd. Nadat eerder al een langdurige economische afwurgung door een rigide westerse sanctiepolitiek tegen het land in werking was gesteld.

Het is een objectief waarneembaar feit dat de NAVO zich thans met tienduizenden manschappen militair in het hart van deze voormalige neutrale zone heeft gevestigd.

Als gevolg van het Dayton-ackoord zijn 60.000 soldaten in Bosnië gestationeerd, waarvan eenderde bestaande uit Amerikaanse troepen. De Amerikanen delen er ook feitelijk de lakens uit, ook als de officiële functionarissen daar nominaal uit andere landen afkomstig zijn.

De Bosnische gebieden vormen nu in werkelijkheid een protectoraat van het Westen. Waarbij de Amerikanen in de praktijk de dienst uitmaken.

De bezettingsmacht gedraagt zich ook identiek aan de manier waarop vroeger koloniale bezetters in hun voormalige koloniën hun gezag uitoefenden. Met onbeperkte volmachten. Lokale bestuurders en bestuurs-structuren aan de kant schuivend indien dat wenselijk wordt geacht en overal in lokale aangelegenheden naar willekeur interveniërend.

In juni 1999 is, na een maandenlange NAVO-oorlog, een nieuw stuk van de rompstaat-Joegoslavië afgescheurd en militair door de NAVO bezet. Nadat de NAVO-troepen daar eerst onder de valse vlag van de Verenigde Naties waren binnengetrokken. De militaire macht die zich nu in Kosovo bevindt, draagt weliswaar officieel het stempel van een VN-vredesmacht, maar de realiteit is dat er hier sprake is van een NAVO-bezettingsmacht, bestaande uit 30.000 soldaten.

En daarmee is nu, behalve in Bosnië, ook in Kosovo sprake van gezagsverhoudingen die reminiscenties oproepen aan de koloniale tijd.

Zo wordt ook door Jonathan Dimpleby bevestigd in zijn documentaire, die op 16 januari 2000 voor het Britse TV-kanaal ITV werd uitgezonden.

Dimpleby stelt in deze documantaire over de huidige situatie in Kosovo onder meer:

"Instead of a government, there is KFOR and the UN. In effect, a colonial dictatorship, an administration which is benevolent, but also invested with absolute power."

De welwillendheid die Dimpleby hier de bezettende macht in Kosovo toedicht, is natuurlijk verbijsterend in het licht van 350.000 verdrevenen van niet-Albanese etniciteit. Maar overigens is zijn waarneming onbetwistbaar juist.

3.8. De westerse gerichtheid op nog verdere afbraak van klein-Joegoslavië

Zoals het zich laat aanzien, lijkt het er niet op dat het Westen met het blijven bestaan van de Joegoslavische reststaat als een van het Westen onafhankelijke politieke entiteit genoeg neemt, zelfs niet in de schamele en onttakelde positie waarin deze zich nu bevindt.

Nog steeds is de houding van het Westen jegens dit restant van het voormalige Joegoslavië er een van ongehoorde agressiviteit en vijandschap.

In de Vojvodina wordt onrust gecreëerd en geëxploiteerd onder de Hongaarse minderheid. Zo schreef de London Telegraph op 3 juni 1999 op hoge toon dat de 300.000 etnische Hongaren de verreikende autonomie terug eisten, die zij tot 1991 hadden. Vermeld werd voorts dat de Hongaarse minister van buitenlandse zaken tijdens een NAVO-vergadering had verklaard dat:

"The protection of minority rights in Vojvodina enjoys a special place in the settlement of the crisis".

En op 22 november 1999 ging de Hongaarse premier Viktor Orban nog een hele stap verder en verklaarde dat de Hongaarse minderheid aldaar niet onder de Joegoslavische soevereiniteit zou vallen, maar onder de bijzondere protectie zou staan van de NAVO.

Joegoslavische media beschuldigden hem ervan er op uit te zijn de etnische spanningen in de Servische provincie Vojvodina aan te wakkeren en betitelden dit als een "ongepaste en arrogante boodschap van Boedapest".

Openlijk wordt met nieuw westers geweld gedreigd, als de Joegoslavische autoriteiten ook maar een vin zouden verroeren in dit gebied.

Datzelfde geldt voor Montenegro.

Hoge NAVO-militairen en Amerikaanse top-functionarissen worden niet moe om met een nieuwe oorlog tegen Servië te dreigen, voor het geval het in Montenegro tot geweld zou komen in verband met een eventuele poging deze republiek los te maken uit de Joegoslavische federatie.

Inmiddels ondervinden de krachten die het in Montenegro afsturen op een afscheiding vanuit het Westen voortdurend aanmoediging en alle steun die maar mogelijk is.

Een Tjechische internet-bron maakte op 8 februari 2000 melding van een bezoek van de Amerikaanse onder-secretaris van buitenlandse zaken Thomas Pickering aan Praag, waarin onder meer een uitspraak werd weergegeven van de onlangs aangetreden nieuwe minister van buitenlandse zaken van Montenegro Branko Lukovac:

"Branko Lukovac was quoted Monday in a the Montenegrin daily Vijesti as saying Montenegro has 'no chance' of being accepted by the international community if it remains part of the Yugoslav federation under current circumstances. Montenegro and the larger Serbia are the two constituent republics of rump Yugoslavia."

Het bericht vervolgt dan met een door Pickering gedane uitspraak tijdens dit bezoek aan Praag:

"Pickering says if the situation over Montenegrin independence were ever to reach the stage of an armed conflict, the U.S. would support Montenegro."

Nu Kosovo zich onder de NAVO-bezetting in hoog tempo heeft ontwikkeld heeft tot een vrijplaats voor wetteloosheid en banditisme die zijn gelijke niet heeft in Europa, straalt deze onrust ook uit naar het aangrenzende deel van Servië dat niet bezet is en dat eveneens een grote Albanese bevolkingsgroep kent.

Terwijl zich aan de Kosovaarse kant van de demarcatielijn, onder NAVO-regie, een etnische zuivering voltrekt die zijn weerga niet kent in de na-oorlogse geschiedenis,

dreigt de NAVO Servië met geweld als dat land ook maar een hand zou uitsteken naar die Albanese bevolkingsgroep in dat deel van Servië.

Dit in reactie op berichten dat de Servische autoriteiten repressief zouden optreden tegen de Albanezen aldaar.

Op 22 februari 2000 verklaarde generaal Clark in dit verband dat er voor hem wat dit betreft geen scheidslijn bestaat tussen Kosovo en de rest van Servië.

Inmiddels hebben de Albanese terroristen zich ook stevig genesteld in dit aan Kosovo grenzende deel van Servië, dat ingevolge het wapenstilstandsaccord als gedemilitariseerde zone zou moeten gelden. Dit onder voor iedere waarnemer duidelijk zichtbare protectie van de westerse bezettingsmacht, met name van de Amerikanen.

Op 10 maart 1999 berichtte Trouw onder de kop "Albanezen patrouilleren buiten Kosovo:

"Vijf gewapende mannen in camouflagekleding lopen door het dorp Dobrosin. Het ligt in Servië, net over de grens met Kosovo. Tweehonderd meter verderop staan Amerikaanse soldaten van de vredesmacht Kfor, met naast hen een stationair draaiende Apache-helikopter.

De gewapende mannen - zwarte helm, geweer aan de schouder - zijn geen Serviërs, maar Albanezen. Op hun vest is het embleem te zien van het UCPMB, het 'leger voor de bevrijding van Presevo, Medvedja en Bujanovac'. Deze drie gebieden zijn Albanese enclaves in het zuidoosten van Servië, een regio die de Albanezen Oost-Kosovo noemen. Het UCPMB verscheen voor het eerst op 26 januari (...)

Bij de ingang van het dorp houden twee mannen in een zwart uniform ons tegen. Een van hen heeft gevochten in Zuid-Kosovo. Op de kolf van zijn pistool staan de letters van het Kosovo bevrijdingsleger UCK gegraveerd. De Amerikanen controleren iets verderop alle voertuigen die langskomen. Volgens het akkoord dat de Navo en Belgrado in juni ondertekenden mogen zij de vijf kilometer brede gedemilitariseerde zone rond Kosovo niet in. Datzelfde akkoord verbiedt ook de aanwezigheid van eenheden met een 'militair karakter', zowel van Albanese als van Servische origine. "Het UCPMB heeft niet het recht om daar te zijn, maar wij kunnen er niets aan doen", zegt de Amerikaanse Kfor-woordvoerder Ian Fitzgerald. "Wij mogen die zone niet in."

Een gevluchte dorpeling zegt echter dat hij de Amerikaanse militairen met de leden van het UCPMB heeft zien praten. "Ze hebben goede onderlinge betrekkingen", vertelt de 75-jarige Qazim Zahiri."

Ook hier wroeten en ondermijnen de Amerikanen dus wat ze maar kunnen. Om zo een nieuwe potentiële brandhaard op Servisch grondgebied te creëren en Servië ook van die kant zoveel

mogelijk te kunnen destabiliseren en afbreuk te kunnen doen. Intussen ook de eigen bestandsovereenkomst met Joegoslavië en Servië naar hartelust schendend en aldus het internationale recht verder tot een farce makend.

Kennelijk wordt door de westerse politieke elite ook een klein-Joegoslavië dat niet binnen de westerse invloedssfeer is gebracht, hoezeer ook economisch aangetast, nog steeds als een obstakel gezien, als een bedreiging voor de westerse belangen. Dat met geweld verder afgebroken moet worden, indien de gelegenheid zich voordoet.

Dit hangt ongetwijfeld samen met de centrale ligging van deze Joegoslavische rompstaat op de Balkan, de demografische en territoriale omvang hiervan en - toch nog - de economische betekenis en potenties ten opzichte van de omringende reeds onder westerse invloed gebrachte staatjes.

Op 6 augustus 1999 schreef de NRC-commentator Heldring in dit verband onder de kop "Onmisbaar Servië":

"Sommige van de Balkanlanden - en dan valt in de eerste plaats aan Albanië en Kosovo te denken - hebben zelfs nooit een eigen staatsstructuur gehad, die een minimum aan loyaliteit ten opzichte van de de eigen staat vooronderstelt. Daar is het het stammenpatroon dat overheerst, met de daarbij horende verschijnselen als bloedwraak. Als er in Kosovo, vergeleken met Albanië, een zeker gezag en een zekere welvaart heersten, dan kwam dit doordat het onderdeel uitmaakte van een niet-Albanese eenheid: Joegoslavië.

(...)

Economisch herstel van de Balkan is vrijwel onmogelijk zonder dat Servië tevens de vruchten plukt van het Stabiliteitspact. Het ligt midden in de regio, zoals landen als Roemenië en Bulgarije hebben gemerkt toen hun handel met het Westen grotendeels geblokkeerd werd, nadat de NAVO de vaart langs de Donau onmogelijk had gemaakt door bombardering van de bruggen bij Novi Sad. De economie van de twee genoemde landen, die net op gang leek te komen, kreeg een enorme klap.

Maar het is niet alleen de geografische positie van Servië die dit land een sleutelrol geeft op de Balkan. Doordat Joegoslavië al in 1948 met het communisme van Moskou gebroken had, zijn zijn hele economie en onderwijssysteem steeds meer op het Westen georiënteerd geweest. Dat heeft natuurlijk gevolgen gehad voor zijn welvaart en de kwaliteit van zijn technische en intellectuele kader.

Zelfs de achtergebleven provincie Kosovo was een paradijs, vergeleken met het eigenlijke Albanië, dat altijd streng geïsoleerd was gebleven."

Zonder dat het noodzakelijk is deze analyse van de oorzaken hiervan te delen, is in elk geval de feitelijke

konstatering dat Joegoslavië en Kosovo een economisch paradijs vormden, in vergelijking althans met Albanië, geheel correct. Datzelfde geldt voor de vaststelling dat Kosovo zijn relatieve welvaart ontleende aan Joegoslavië.

Niet voor niets trokken deze relatief betere economische omstandigheden honderdduizenden Albanezen aan, die zich na de Tweede Wereldoorlog in Kosovo vestigden. Een ontwikkeling die door Tito werd bevorderd en waarbij door Joegoslavië tevens grote sommen geld werden uitgegeven voor ontwikkeling van dit, in vergelijking met de rest van Joegoslavië, niettemin nog steeds achtergebleven gebied. In de zestiger en zeventiger jaren werd voor de ontwikkeling van Kosovo en zijn bevolking zelfs jarenlang een specifieke doelbelasting geheven onder de Joegoslavische bevolking.

Een verdere belegering en afbraak van Servië, als derhalve nog steeds in potentie een regionale 'grootmacht', is dus voor het Westen het parool. Wil het Westen inderdaad dit deel van de Balkan geo-strategisch onvoorwaardelijk in zijn greep krijgen. Dat dit inderdaad het streven is, wordt door de dagelijkse politiek van vijandschap van het Westen jegens Servië voor iedereen objectief waarneembaar in beeld gebracht.

3.9. Ideologische verhulling van westers machtsstreven in de Balkan

De westerse ideologie staat uiteraard niet toe dat een dergelijk machtsstreven, gericht op het hier vestigen van de westerse dominantie, ook expliciet als politieke doelstelling wordt genoemd.

Daarom wordt de bruutheid waarmee het Westen tegen Joegoslavië optreedt verhuld in taalgebruik dat wij graag van onszelf horen. Zoals de mantra dat Westers optreden tegen Joegoslavië noodzakelijk is om 'de dictator' Milosevic te vervangen door 'een democratie'.

Hoe voos zowel het begrip 'dictator' als het begrip 'democratie' inmiddels in het spraakgebruik zijn geworden als gevolg van de westerse ideologische slijtage, treedt hier onmiddellijk aan het licht.

President Milosevic is gewoon als president gekozen in vrije verkiezingen, waarop het Westen toen geen aanmerking had, en dus evenmin een dictator als bijvoorbeeld de Amerikaanse president.

Het gebruik, eigen aan de westerse media en politici, om hem voortdurend aan te duiden met het predicaat 'dictator', kan dus niet anders worden opgevat dan als een dolle haatcampagne van een bezeten westers establishment, dat zichzelf en de publieke opinie daarmee voortdurend verder opzweept.

Welke pet degenen op hebben van het begrip 'democratie', die het voorstellen alsof de westerse terreur tegen Joegoslavië bedoeld zou zijn om daar democratie af te dwingen, wordt duidelijk uit het volgende.

Op 3 november 1999 gaf de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Madeleine Albright een persconferentie in Washington, in aanwezigheid van een tweetal vertegenwoordigers van wat beschouwd wordt als de Servische oppositie. Daarin stelde zij:

"Alle Serviërs moeten weten, dat het isolement van Servië over is op de dag, dat ze met succes de democratie herstellen. Dan kunnen ze weer geheel en al deelnemen aan het politieke en economische leven in Europa."

Vervolgens sprak zij steun uit voor de eis van wat zich de Servische oppositie noemt, tot het houden van 'vervroegde, vrije en faire verkiezingen'. Op deze persconferentie was echter een journalist, die - ongebruikelijkerwijs - wel eens antwoord wilde op de vraag wat er zou gebeuren als Milosevic dan democratisch herkozen zou worden, en die op dit punt dan ook doorvroeg. Minister Albright wimpelde deze onwelkome vragen af met het gezegde: "Als mijn oma wielen had, was ze een fiets".

Dat wil niet zeggen dat ze niet tussen de regels door op deze persconferentie aangaf, wat er dan zou gebeuren. Zo stelde zij onder meer:

"Wij zijn ervan overtuigd dat het voor de mensen in Servië een zaak van leven en dood is, dat ze begrijpen, dat ze, alleen als ze de moed hebben de muren van onderdrukking te slechten, die hen van een democratische toekomst scheiden, ze deze toekomst niet alleen in de ogen behoeven te kijken."

De boodschap hiervan is niet mis te verstaan: alleen als jullie, Joegoslaven, kiezen zoals wij willen, kan er een eind komen aan de sancties en andere westerse akties tegen Joegoslavië.

In de praktijken van het Amerika en de rest van het Westen jegens Joegoslavië zal dus geen verandering komen, als president Milosevic via vrije, geheime en democratische verkiezingen herkozen zal worden.

De lijn waarlangs dan voortzetting van het embargo tegen Joegoslavië zal worden gerechtvaardigd, is daarbij op voorhand al voor de hand liggend: als Milosevic de verkiezingen wint, dan zijn de verkiezingen dus niet fair geweest. En is er dus reden om de politiek van de Verenigde Staten, zoals weergegeven in de New York Times van 3 november 1999, onverdroten en met kracht voort te zetten: alles blokkeren wat de schaarste, veroorzaakt door de oorlog, zou kunnen verminderen en het zware lot van de Servische bevolking zou kunnen verlichten.

Om op die manier de onvrede van de bevolking met de regering in Belgrado aan te wakkeren. Totdat, als gevolg van het maatschappelijke verval, armoede en verpaupering een mengsel van apathie, uitputting, cynisme en wanhoop de bevolking tot desperate keuzes brengt. In de hoop op een oplossing uit de overstelpende misère.

Een scenario, dat al eerder elders op de wereld veelvuldig werd toegepast.

Zoals bijvoorbeeld in Nicaragua. Toen, tot afgrijzen van de Verenigde Staten, daar de Sandinisten aan de macht waren gekomen en dezen onmiddellijk te maken kregen met een breed spectrum van zware Amerikaanse druk. Met behulp van sancties, boycots, financiële manipulaties en het bewapenen en aansturen van de terreurbendes van de contra's slaagde de Verenigde Staten er toen uiteindelijk in om de het land binnen enkele jaren zozeer te ontwrichten, dat de bevolking vervolgens uit totale ontredding niets beters wist te doen dan de door Amerika gewenste politieke keuze te maken.

Een bevolking is, als hij maar lang genoeg gemarteld en geterroriseerd wordt, er zelf toe te brengen om voor zijn eigen beulen te kiezen.

Zo verhaalde Trouw van 14 maart 2000 van de onbeschrijfelijke terreur, gepleegd door de bendeleider Charles Taylor, die in 1997 niettemin door de bevolking tot president van Liberia werd gekozen. Trouw memoreert dan:

"Aan de vooravond van de presidentsverkiezingen in het West-Afrikaanse land Liberia zongen jonge rebel-len in de straten van de hoofdstad Monrovia: 'Hij doodde mijn vader, hij doodde mijn moeder, daarom stem ik op Taylor'."

Een dergelijk soort wanhoopsstemming hopen de Amerikanen en andere westerse landen ook onder de bevolking van Joegoslavië af te dwingen. In de trant van: ze vermoordden onze familieleden, onze landgenoten en ruïneerden ons land met bombardementen in de NAVO-oorlog en met voortdurende sancties, maar er is geen andere uitweg dan stemmen zoals zij dat aangeven.

De nabije toekomst zal uitwijzen in hoeverre deze westerse tirannie en chantage jegens de Joegoslavische bevolking, gericht tegen hun bestaansvoorwaarden en overlevingskansen, het door het Westen beoogde effect zullen hebben.

Ook deze voor iedereen objectief waarneembare voortgaande abjecte westerse praktijken jegens Joegoslavië en zijn bevolking maken nog eens ten overvloede duidelijk, dat het geen toevallige samenloop van omstandigheden is dat de NAVO-bezetting van grote delen van Joegoslavië gelijk op blijkt te gaan met het geo-politieke streven van de de NAVO naar uitbreiding in oostelijke en zuid-oostelijke richting. En tonen de diepe naïviteit van hen die dit een coincidentie noemen, nog eens ten overvloede aan.

HOOFDSTUK 4

De oorlog als massa-psychologische bevrediging

4.1. Gespeelde naïviteit van de westerse elites als gecamoufleerde moordzucht

Het betreft hier een argeloosheid die overigens door vele politici die niet tot de elite behoren, en de media-vertegenwoordigers die zich met hen identificeren, slechts wordt voorgewend.

Dit om de kwade trouw te verhullen, die hen werkelijk drijft.

Het streven naar uitbreiding van westerse dominantie spreekt hen aan en windt hen op. Zoals eerder in de geschiedenis het geval was bij de westerse expansie, die leidde tot de koloniale heerschappij.

Wreedheid jegens volkeren en staten, waarop eerst met succes een vijandbeeld is geprojecteerd, is gelegitimeerde wreedheid. En zodoende een begeerd artikel om de collectieve agressie van de brave burgerij op te kunnen richten.

Macht en machtsstreven hebben altijd al de mens gefascineerd en in hun greep gehad.

Daarmee blijft het prettig identificeren, al vereist de vernislaag van beschaving tegenwoordig wel dat daar niet openlijk voor wordt uitgekomen en dat dit streven wordt versluierd met een codetaal van nobele bedoelingen.

Zelfs een door niets te rechtvaardigen agressie-oorlog als de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië van maart tot juni 1999, gericht op de afscheuring en NAVO-bezetting van Kosovo, blijkt, aldus verpakt, op de golftoppen van publieke steun te worden gedragen.

Omzwachteld als vernietigingsgeweld dat helaas onvermijdelijk is om de verdrukten te redden, komt en dergelijke oorlog, dieptepsychologisch gezien, tegemoet aan twee menselijke oerdriften bij uitstek: de op onze sociale kant gerichte behoefte om te helpen en de met onze evolutionaire ontstaansgeschiedenis samenhangende behoefte om te doden, om wat als concurrent of tegenstrever wordt gepercipiëerd uit te schakelen.

Deze twee diep in de menselijke ziel verankerde basisbehoeften, de behoefte om te helpen en de behoefte om te vernietigen, worden in een dergelijke oorlog naadloos aan elkaar gesmeed. Want wat is nu, dieptepsychologisch gezien, mooier dan helaas moeten moorden en vernietigen voor een goed doel ?

Deze duistere krochten van de menselijke ziel werden, op basis van de eigen ervaringen en kennelijk ook de eigen emoties, treffend onder woorden gebracht door degene die jarenlang de militaire chef was over het grootste vernietigingspotentieel

op dat de aarde ooit gekend heeft, de Amerikaanse kernmacht. Namelijk oud-generaal Lee Butler. Butler was lange tijd de opperbevelhebber over het Strategic Command, het hoogste militair beleidsorgaan inzake de Amerikaanse nucleaire macht, maar is thans een voorstander van nucleaire ontwapening. In een artikel 'A Voice of Reason' in het mei/juni 1998 nummer van The Bulletin of Atomic Scientists schreef hij onder meer:

"Na dertig jaar in de nucleaire arena ben ik tot twee fundamentele conclusies gekomen in verband met de vraag hoe iemand voorstander kan zijn van kernwapens. De eerste verklaring die ik zie, is de volgende: kernwapens appelleren aan een heel diep zittende behoefte van de mens om te vernietigen. (...) De verschrikkelijke effecten van het mogelijk gebruik van een atoombom spreken de mens aan op zijn onbegrensde drang om alles en iedereen uit te moorden. De mogelijkheid om het totale mensdom met de dood te bedreigen brengt onze donkerste kanten naar boven: onmetelijke angst en onmetelijke agressie. (...) Wat erger is dan je je ooit zou kunnen voorstellen, wordt opeens mogelijk. Dit effect op mensen, het oproepen van diepgewortelde angst en agressie, staat los van politieke systemen of ideologieën. Zowel in democratieën als in totalitaire regimes kunnen mensen erdoor aangetast worden. Waar dat gebeurt, verdwijnen de normen van beschaafd gedrag."

Dat agressie en bloeddorst zo oud zijn als de mensheid zelf, wordt ook als door de bijbel al onderkend. Niet voor niets is het juist daartegen dat de eerste vermaning van het boek 'Spreuken' zich keert:

"Mijn zoon,
laat je niet overhalen door misdadigers,
door mensen zonder geweten,
ga niet op hun voorstellen in.
Ze zullen je zeggen:
'Kom met ons mee,
we willen bloed zien,
we gaan iemand uit de weg ruimen.
Nee, gedaan heeft hij niets.
Kom mee:
hij zal ons niet ontglippen,
we sturen hem naar het dodenrijk!
Niets laten we van hem over,
we helpen hem wel het graf in!"

De talrijke westerse politici, media-vertegenwoordigers, als ook de honderden miljoenen brave burgers in de westerse wereld, die Servisch bloed eisten middels bombardementen, onder het mom van humanitaire bekommernis, kunnen zich ook nog spiegelen aan het gedicht van onze Dichter des Vaderlands, Gerrit Komrij, dat op 27 januari 2000 op de voorpagina van het Algemeen Dagblad werd gepubliceerd. Zij kregen wat zij eisten: duizenden dode, verminkte en gewonde Serviërs en een economisch vernietigd land:

"Sonnet van de Hoop"

Kijk op uw eeuw terug. Geen zomerdag
Of een granaatinslag kwam hem bederven.
Een luchtalarm - en elke kinderlach
Onmiddellijk bedolven onder scherven.

Gedenk de mens. Hij jankte. Hij was wreed.
Hij had het moorden flink onder de knie.
Zijn beste vriend was zenuwgas - U weet:
Zo bent u niet - U prijst de amnesie.

Kijk in de spiegel. Zie u zelf daar staan.
Een man of vrouw die wars is van geweld,
Die alles ernstig onderzoekt en toch
Kan lachen, die gastvij is en spontaan,
Die als hij slaat wel eerst tot honderd telt
En nooit gehoord heeft van gezichtsbedrog."

Zoals de Franse schrijver en cultuurfilosoof George Steiner het formuleerde:

"Op die ene gruwelijke vraag, die alles van doen heeft met schoonheid en troost, heb ik nog niet de schim van een antwoord kunnen vinden. We zijn wel uit op schoonheid en troost, maar echt gefascineerd zijn we door het duistere."

Met dat "duistere" bedoelt hij dan de duistere kanten van het bestaan: oorlog, geweld, verkrachting.

Oorlog heeft altijd een magische aantrekkingskracht. CBS World News maakte op 25 februari 1999 de uitslag bekend van een opinie-onderzoek onder de Amerikaanse bevolking. Daaruit bleek dat 54% van de Amerikanen vóór de uitzending van Amerikaanse troepen naar dat gebied was. De oorlogsstemming zat er toen, een maand voor het losbarsten van de NAVO-agressie, dus al goed in. Dit alhoewel uit datzelfde bevolkingsonderzoek naar voren kwam dat 50% van de Amerikaanse bevolking er nog steeds geen idee van had waar Kosovo nu eigenlijk op de kaart te vinden was.

4.2. Humanitaire emotionele incontinentie versus humanitaire emotionele constipatie

Juist die westerse politici en hun media-paladijnen, die het hardst de humanitaire lofzang van deze agressie-oorlog om Kosovo zongen, waren de eigenste kinderen van de door de filosoof Steiner genoemde duisternis.

Voor hen geldt wat de Oostenrijkse toneelschrijver Peter Handke in zijn toneelstuk 'De tocht met de kano' een van zijn personages laat zeggen:

"Kleine duivels van charitas zijn jullie. Humaniteitshyena's. Niemand is zo ontoegankelijk voor leed en zo hooghartig als jullie, humanitaire bureaucraten. Een brigade van Mars, die als beschermer van de mensenrechten optreedt. Hulpsheriffs."

Niet alleen bevroor hun voorgewende humanitaire bewogenheid onmiddellijk in het perspectief van elk nieuw humanitair lijden dat van hun oorlogsgeweld het rechtstreekse of indirecte gevolg was.

Zoals het lijden van de sinds half juni 1999 honderdduizenden uit Kosovo verdreven Serviërs, zigeuners en leden van de alle andere niet-Albanese minderheden. Alsmede dat van de sinds juni 1999 vele duizenden gewonden in Kosovo als gevolg van aanslagen van door het UCK aangestuurde extremisten en van de duizenden nabestaanden van de honderden door het UCK vermoorde burgers.

Deze volkerenmoord op en vrijwel totale etnische zuivering van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen in Kosovo, die onmiddellijk na het einde van het oorlogsgeweld en het begin van de NAVO-bezetting in Kosovo zijn aanvang nam, vermocht geen spoor van emotie of medeleven bij hen op te wekken.

Maar onmiskenbaar bleek zelfs het lot van de Albanese bevolkingsgroep - enig ijkpunt voor hun humanitaire bekommernis - hen slechts precies zolang bezig te houden als dat voor het bereiken van hun eigen doelen, de bezetting van Kosovo en het toebrengen van zoveel mogelijk oorlogsschade aan Joegoslavië, noodzakelijk was.

Vandaar ook dat de Apeldoornse Courant op 20 januari 2000 de Duitse generaal Reinhardt, hoofd van de KFOR-troepen moest citeren, die vaststelde dat de NAVO-landen voor de wederopbouw in Kosovo niet echt te porren waren:

"Reinhardt wees erop dat de begroting voor de wederopbouw van Kosovo in 1999 minder was dan de kosten van een enkele dag bombarderen. 'Het is stom en absurd dat we toen wel het geld hadden en nu, terwijl het gaat om wederopbouw, niet', verklaarde Reinhardt tegenover het Duitse blad Die Woche. De VN-begroting voor Kosovo bedroeg vorig jaar ruim 139 miljoen gulden, een kwart van het geld dat de NAVO in de periode van de bombardementen dagelijks aan oorlogsinspanningen uitgaf."

En dat de Volkskrant op 29 januari 2000 in een commentaar eveneens moest concluderen, dat zij die zo gretig waren geweest met hun bommen op Servië en op de bestaansvoorzieningen van de Servische bevolking aldaar, de nieuwe NAVO-landen in Oost-Europa die hun daarbij zo deemoedig behulpzaam waren geweest, nu vervolgens schaamteloos met de brokken laten zitten.

Economen hebben berekend dat de schade die de omringende landen als Macedonië, Roemenië, Hongarije en Bulgarije lijden als gevolg van de vergaande vernietiging van het economisch

potentieel van de Federale Republiek Joegoslavië in de honderden miljoenen zal lopen. Daar komen nog eens honderden miljoenen bij als gevolg van de gestremde scheepvaart op de Donau, die voor de meeste van deze landen van levensbelang is. Dit doordat de NAVO, in zijn ijver om Joegoslavië toch vooral maar zoveel mogelijk economisch te ontwrichten, de bruggen over de Donau in Servië kapot heeft gebombardeerd.

De Volkskrant schreef in het bewuste commentaar van 29 januari 2000 onder de titel "Buren draaien op voor paria-status Servië:

"Het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa - wie weet nog wat het was ? Het werd gelanceerd door westerse leiders na afloop van de NAVO-bombardementen op Joegoslavië (Servië en Montenegro). Het was bedoeld voor de buurlanden van Joegoslavië. Die hadden hun luchtruim, dan wel hun grondgebied en hun luchtruim, aan de NAVO ter beschikking gesteld. De Macedonische, Bulgaarse en Roemeense regeringen deden dit met de grootst mogelijke tegenzin. Hun kwetsbare economieën hadden door hun jarenlange medewerking aan sancties tegen Joegoslavië al enorme schade opgelopen. Het bombarderen van het land was een regelrechte economische ramp. Joegoslavië ligt nu eenmaal in het hart van het Balkan-schiereiland. De infrastructuur is cruciaal, alleen al de scheepvaart over de Donau. Met hun steun aan de NAVO trostseerden de regeringen van de buurlanden ook de eigen bevolking. De inwoners hebben niet het demonische beeld van Serviërs dat de westerse media het afgelopen decennium hebben geschetst. Voor hen zijn Serviërs gewoon buren.

De reden dat de buurlanden de NAVO steunden was hun diepe wens door 'het Westen' te worden opgenomen. Steun zou integratieprocessen versnellen en financiële compensatie opleveren, zo was de verwachting. Op 30 juli vorig jaar belegden westerse leiders in Sarajevo een grootschalige top met de staatshoofden uit de regio. De enige die niet mocht aanzitten was de 'boze' Slobodan Milosevic. Wijlen Franjo Tudjman van Kroatië, net terug van een laatste chemokuur, was wel van de partij. Zijn regime had identieke oorlogsmisdaden begaan.

In Sarajevo werd gesproken over 'democratisering', 'veiligheidsstrategieën' en 'het verkennen van de mogelijkheden voor economische ontwikkeling'. Het resulteerde in de pompeuze aankondiging van het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa, met nader vorm te geven politieke, economische en militaire pijlers.

En daar bleef het bij. De plannen werden niet opgegeven, ze kregen simpelweg geen enkele concrete gestalte. Het was derhalve niet verwonderlijk dat op de informele bijeenkomst van de regeringsleiders van Zuidoost-Europa over de 'voortgang van het Stabiliteitspact', afgelopen weekeinde in het Bulgaarse Hissar, de wanhoop overheerste. Er was helemaal geen voortgang !"

4.3. De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië als ontlading van westerse collectieve agressie en als media-spektakel

De gretigheid van het publiek om, desnoods ten koste van wat als vrienden wordt gepaaid, oorlog te voeren, bevindt zich heel dicht onder de oppervlakte. En laat zich maar al te gemakkelijk aanboren door die media-vertegenwoordigers die zelf ook opgewonden raken van het idee zo'n ontlading te kunnen coveren.

Wreedheid is altijd al een plezierige collectieve ervaring geweest. In de oudheid, toen de mensen zich verpoosden met gevechten in de arena, gaven zij daarbij openlijk uiting aan hun gevoelens, maar dat ligt vandaag de dag heel anders. Je dient jezelf tegenwoordig te positioneren als vredelievend, tolerant, vriendelijk en menslievend. Om je agressieve instinct de vrije loop te laten heb je dan ook een goede reden nodig.

Het beste argument dat daarvoor denkbaar is, wordt voortdurend opnieuw gecreëerd, als 'de internationale gemeenschap' weer eens een land of staatshoofd tot dermate duivels of bedreigend heeft geproclameerd, dat alleen een zware afstraffing een geëigend medicijn kan bieden tegen een dusdanig kwaad.

Met de regelmaat van de klok produceert 'de internationale gemeenschap' voor deze rol nieuwe kandidaten. Nadat deze rol decennia lang vervuld was door de communistische landen en hun leiders, werd zij vervolgens overgenomen door o.a. het Iran van Khomeiny en zijn duivelse ayatollah's, het Libië van Khadaffi en het Irak van Saddam Hoessein, 'de slachter van Bagdad'.

Thans, rond de millennium-wisseling, wordt deze rol vervuld door Milosevic, 'de slachter van de Balkan' en zijn bende van Serviërs.

Het feit dat nu ook al Milosevic als 'slachter' wordt betiteld, duidt trouwens op een acuut gebrek aan negatieve superlatieven, waarin 'de internationale gemeenschap' zo langzamerhand verzeild raakt bij de karakterisering van al die door haar opgeroepen duivels.

Bij de creatie van steeds nieuwe zondebokken, waarop dan vervolgens de agressie kan worden afgereageerd, wordt voortdurend hetzelfde patroon gevolgd. Dat zo langzamerhand zeer herkenbaar is:

- Het fabriceren van diffamerende verhalen over 'wandaden' die door de beoogde zondebok zouden zijn begaan, dikwijls gebaseerd op pure leugens;
- Het bewerkstelligen dat deze verhalen voor een breed publiek de schijn van een hoog waarheidsgehalte krijgen, door een intensieve media-campagne;
- Het bieden van een voorstelling van zaken als zou geweld de enige mogelijkheid zijn om aan de 'wandaden' van de zondebok een eind te maken, eveneens via een intensieve media-campagne;

- Het voorspiegelen van het beoogde militaire geweld als zuiver humanitair van bedoelingen.

Dit patroon werd ook gevolgd bij de geleidelijke opbouw van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië, die door honderden miljoenen mensen in het Westen werd gedragen.

Toen het uiteindelijk zover was en de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië een feit was, zorgde de NAVO-propaganda er via de media voor dat de volgende schijnargumenten diep werden ingeprint in het collectieve bewustzijn van het westerse publiek:

- We voeren deze oorlog om de Albanezen te beschermen tegen de wreedheden die hen worden aangedaan;
- We bombarderen en doden de Serviërs, maar hebben niets tegen individuele Serviërs persoonlijk;
- We voeren alleen oorlog tegen Milosevic, niet tegen het Servische volk;
- We voeren deze oorlog omwille van de vrede;
- Als onze bommen neerkomen, doe dan de knop in uw hoofd om en schakel het idee dat er slachtoffers van komen even uit - ze worden er gewoon even verondersteld niet te zijn, de mensen, de bussen, de treinen, de ziekenhuizen, de scholen die geraakt worden;
- Deze verwoestingen moeten we helaas aanrichten voor een goed doel, namelijk om humanitaire redenen;
- Onze bombardementen zijn 'clean' en alleen gericht tegen militaire infrastructuur;
- We maken niet meer slachtoffers onder de burgerbevolking dan nodig is;
- Voor alle onbedoelde 'collateral damage', waarbij slachtoffers vallen, zeggen we al op voorhand 'sorry' (maar waar gehakt wordt, vallen er nu eenmaal spaanders!);

Aldus verankerd in het collectieve bewustzijn van de westerse bevolking is een oorlog als deze bij voorbaat al 'een publiekslieveling' bij uitstek.

Voor de oorlog tegen Joegoslavië geldt hetzelfde wat door Marko Lopusina in zijn boek "War, Lies and Videotapes - the Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia" in dit opzicht wordt aangegeven voor de oorlog tegen Irak:

"The general public in the U.S. ,just as during the bombing of Yugoslavia in 1999, was simply delighted in the destruction of military, and even civil structures, and in the deaths of innocent Iraqis. For Americans in the 90s, referred to in March 1999 by a TV commentator as the "post Seinfeld and pre-Star Wars 2 generation", it was just one more new computer war game, one more assertion that Americans are the real rulers of the world."

4.4. De vorming van een collectieve oorlogs-psychose en de rol van de media daarbij

Noodzakelijk om dat stadium van collectieve geestdrift voor een oorlog als deze te bereiken, is dat het individuele morele oordeelsvermogen aan derden wordt overgedragen, waaraan autoriteit wordt toegekend.

Die rol wordt dan vervuld door onze voormannen in de politiek en in de media-wereld.

Bij alle reserves die we ons verbeelden tegen hen te hebben, zijn zij niettemin richtinggevend bij het bepalen van onze morele beoordelingskaders. En laten we die ook met overgave door hen bepalen en richten, zonder dat bewust als zodanig te beleven.

Zij smeden die gelijkgestemde individuele morele posities om tot een collectief beoordelingskader, dat als een krachtige bron van moreel gezag wordt ervaren.

Een collectiviteit waar we ons, allemaal dezelfde aldus breed en diep gevestigde normatiek deelachtig, met overgave aan laven. Ondanks de mythe van de individuele kritische geest en de enorme waarde die we een individueel krities vermogen zouden hechten.

Aldus onder het beheer gekomen van deze maatschappelijke autoriteiten en van andere zogenaamde experts, zijn we in de positie om onze kritische aanvechtingen en eventuele morele bedenkingen te negeren.

Het oordeel daarover hebben we als het ware 'uitbesteed'. Ook met de morele gevolgen hoeven we ons zo niet langer bezig te houden.

De westerse media zien het als hun opdracht en roeping om aan de totstandkoming van een dergelijke breed gedragen morele gelijkgestemdheid mee te werken. Zij beschouwen dat als onderdeel van hun taak. Een vorm van ideologie-overdracht die hen, behorend tot de opiniemakers binnen het systeem, nauw aan het hart ligt.

Altijd en overal ter wereld hebben de media van de betrokken staten het in een oorlog ten strijde trekken van hun thuislanden van harte aangemoedigd en ondersteund. Zonder uitzondering en door de gehele geschiedenis heen.

Daar komt dan vanzelfsprekend voor de media ook nog eens een niet te verwaarlozen portie puur eigenbelang bij: iedere oorlog is natuurlijk als media-gebeurtenis de absolute top !

En zo is dus elke oorlog, voorgesteld als humanitaire interventie, dan ook bij voorbaat al een publiek succes-verhaal. Dat zich leent voor eindeloze reprises.

Hierin schuilt ook het gevaar van een eventuele nieuwe oorlog van de NAVO tegen Joegoslavië.

Om dit lastige obstakel verder op te ruimen.

Ook de NAVO heeft immers opnieuw bevestigd gekregen dat voor elke NAVO-oorlog brede publieke ondersteuning te verwerven is, als de risico's van westerse levens minimaal te houden zijn en voor die oorlog humanitaire argumenten in stelling worden gebracht.

HOOFDSTUK 5

Het samenstel van redenen voor het Westen om oorlog te voeren tegen klein-Joegoslavië

De vraag die zich dan vervolgens opdringt, is welke machtspolitiek het Westen dan in het kader van de Balkan voert. En waarom de resterende Federale Republiek Joegoslavië, na de verbrekking en het onder de westerse invloedssfeer brengen van het grootste deel van het voormalige Joegoslavië, toch nog steeds als een onduldbaar obstakel wordt beoordeeld. Dat met de grootste vijandschap bejegend moet blijven worden.

Aangenomen moet worden dat er niet één afzonderlijke reden is voor de westerse interventie in het voormalige Joegoslavië en de voortgezette westerse agressie tegen de resterende rompsstaat Joegoslavië, maar dat er hier sprake is van een complex van factoren.

5.1. Klein-Joegoslavië als verondersteld 'fremdkörper' in post-comunistisch Europa

Het weerstreven van de westerse dominantie, in een tijd dat het Westen besloten heeft het machtsvacuüm in Joegoslavië op te vullen, vormt op zich al een basis om tegen de rest-staat Joegoslavië front te maken.

Zeker als die rest-staat ook niet onverkort zwicht voor de waarden van de overwinnaars van de koude oorlog, die voortaan als universeel en onbetwist hebben te gelden. Zoals de waarde van de vrije markt en de onbelemmerde bewegingsvrijheid van het kapitaal. Een dergelijk "fremdkörper" wordt, zeker in Europa, niet langer geduld.

Reeds in mei 1995 publiceerde Der Spiegel een interview, waarin de Duitse generaal Klaus Naumann, toen voorzitter van de militaire commissie van de NAVO, aan het woord werd gelaten. Die verklaarde daarin onder meer:

"De Duitse troepen zullen worden ingezet voor het handhaven van de vrije markt en toegang, zonder belemmering, tot de grondstoffen van de gehele wereld."

In datzelfde nummer van Der Spiegel deed de toenmalige Duitse minister van defensie Volker Ruhe de uitspraak dat:

"oorlog weer een wijze van politiek voeren is geworden."

Dit brengt ons onmiddellijk bij de volgende factor die aan het ontstaan van de oorlog hebben bijgedragen. Namelijk de machtspolitieke aspiraties van het herenigde Duitsland, die een voor iedereen zichtbare rol hebben vervuld.

5.2. De Duitse geo-politieke machtsaspiraties

Het was Duitsland, dat de oude Joegoslavische Republiek uit elkaar wilde spelen, zodra de staatkundige crisis daar had toegeslagen. En de rest van de Europese Unie dwong om de erkenning van de Kroatische en Sloveense onafhankelijkheid te steunen. Dit om een Duitse "alleingang" binnen Europa bij een dergelijke erkenning te voorkomen.

Het Duitse streven is, als midden-Europese grootmacht, om zijn invloed opnieuw ook in zuidoostelijke richting uit te breiden. Zoals al enkele malen eerder in de historie van de afgelopen anderhalve eeuw het geval was. In het kader van dit streven heeft Duitsland belang bij een staatkundig verbrokkelde Balkan. Bestaande uit kleine en zwakke staatkundige entiteiten, waarmee dan een cliënt-relatie kan worden aangegaan.

Instinctief zocht en vond Duitsland bij zijn streven naar afbraak van de oude Joegoslavische staat opnieuw een bondgenoot in het Kroatische nationalisme. Zoals eveneens al eerder in de geschiedenis van de 20ste eeuw. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen Hitler aan de macht was.

Over de Duitse machtspolitiek op de Balkan, aanleiding gevend tot het uiteenvallen van de Joegoslavische Federatie, schreef Le Monde Diplomatique op 7 december 1999:

"L'Allemagne, au premier chef, a des intérêts et des motivations qui lui sont propres. L'histoire et la mémoire ne lui permettent pas de se désintéresser de territoires qui furent autrichiens ou allemands et dans lesquelles subsistent de substantiels reliquats de son influence.

Contre l'avis des Européens et des Etats-Unis, elle reconnut prématurément, à la fin de 1991, l'indépendance de la Slovénie et de la Croatie, précipitant la désintégration de la Yougoslavie, dont la création fut l'un des aspects humiliants du traité de Versailles, explique un ancien ambassadeur de France à Bonn."

De NRC van 26 februari 1999 schreef over dit Duitse optreden:

"Hoezeer oude voorstellingen nog levensvatbaar waren bleek toen in 1991 Joegoslavië uiteen viel. De Duitsers werd verweten het voor hun oude vrienden, de Kroaten, op te nemen."

En Volkskant-commentator Dorien Pessers ging hier in haar column van 1 juni 1999 nader op in:

"Vanaf 1989 tot en met het akkoord van Rambouillet hebben Europa en Amerika een hypocriete Balkanpolitiek gevoerd. In officiële woorden werd de eenheid van Joegoslavië bepleit, maar de feitelijk gevoerde politiek liet een ander beeld zien.

Zo legden Kohl en Genscher in 1991 de eerste bom onder Joegoslavië. Zonder instemming van de Europese Unie gingen zij over tot erkenning van Kroatië en Slovenië, waarbij niet de garantie werd gevraagd dat de rechten van de minderheden zouden worden gerespecteerd. Cyrus Vance sprak later zelfs van 'Genschers oorlog'. Vervolgens probeerde Amerika de Duitse machtspolitiek op de Balkan te breken door Bosnië aan te moedigen onafhankelijk te worden. Willens en wetens accepteerden de Amerikanen daarmee de oorlog in Bosnië en massale etnische zuiveringen."

Onder de kop "Duitse ambities op het wereldtoneel" worden de Duitse machtsaspiraties belicht in de NRC van 5 november 1999:

"Het zijn schaarse momenten waarop de ambities van staten helder aan het licht treden. Zo'n moment deed zich voor tijdens het bezoek deze week van kanselier Schröder aan Japan. Schröder en premier Obuchi waren het eens dat Duitsland en Japan een permanente zetel in de Veiligheidsraad toekomt, zo lieten zij weten. Op zichzelf is dit geen nieuws, maar dat beide regeringsleiders elkaar hierin openlijk steunden, bewijst dat het hun nog steeds menens is, ook al zijn zij de afgelopen jaren nog geen stap dichterbij hun doel gekomen."

Duitsland heeft inmiddels een van de belangrijkste met een machtsaureool omklede functies ter wereld in handen gekregen, het voorzitterschap van het International Monetair Fonds (IMF). De macht van het IMF is momenteel zo verstrekkend, dat het economisch en sociaal beleid van talloze landen daardoor bepaald wordt. De sociale positie van miljarden mensen hangt af van de dictaten van het IMF. Heel direct dicteert het IMF het sociale en economische beleid van het overgrote deel van de landen van de derde wereld en van de voormalige socialistische landen, maar ook haar invloed op het beleid van de rijke westerse landen is enorm.

Duitsland wil de positie van een grote mogendheid en wil ook daadwerkelijk als zodanig steeds uitdrukkelijker erkenning. Het streven naar het permanente lidmaatschap van de Veiligheidsraad en naar het voorzitterschap van het IMF vormt daar de afspiegeling van. Op de Balkan gedraagt Duitsland zich al als een grootmacht, met duidelijke geopolitieke machtsaspiraties.

Het Nederlandse maandblad Targets schreef in januari 2000: onder de kop "Kroaten zingen nog: 'Danke Deutschland':

"Het was tenslotte te danken aan Hitler's invasie van Joegoslavië dat in april 1941 de Onafhankelijke Republiek Kroatië kon worden gesticht, met Bosnië-Herzegovina als territoriaal onderdeel (...). De aanhankelijkheid aan het Duitse broedervolk bewees Kroatië ook weer eens in 1991, toen Kroatië zich, evenals in 1941, op aandringen van de Duitse regering eenzijdig onafhankelijk verklaarde.

Het lied 'Danke Deutschland' was in die tijd de absolute tophit."

5.3. Klein-Joegoslavië als economisch potentieel

Vervolgens vertegenwoordigt ook de Joegoslavische rompstaat zelf aanzienlijke economische waarde in termen van grondstoffen-reservoir en economische potenties.

Dit maakt het van belang om dit gebied open te leggen voor westers kapitaal en ondernemingen, die daar op den duur aanzienlijke winsten zouden kunnen veilig stellen. Dat geldt zeker ook voor Kosovo, dan bijzonder grondstoffenrijk is.

Al deze factoren vormen geen voortbrengsels van een overspannen links brein, maar vallen eenvoudig te destilleren uit wat gewone, door velen voor betrouwbaar gehouden westerse kranten hierover schrijven.

Zoals bijvoorbeeld Le Monde Diplomatique van 7 december 1999:

"Le Kosovo, contrairement à ce que l'on a pu écrire, est loin d'être dénué d'intérêt tant sur le plan stratégique, en raison de sa situation géographique, que sur le plan économique. Il recèle la plus grande concentration de richesses minérales dans l'ensemble de l'Europe du Sud-Est: fournisseur majeur de l'Europe en plomb et en zinc, avant les crises et les guerres des années 90, il produit 100 % du nickel, 50 % de la magnésite de la Yougoslavie (elle-même troisième producteur mondial de ce minéral) et contient encore d'importants dépôts de cuivre, de fer, de charbon. Ce n'est pas l'effet du hasard s'il a été la cible de multiple conquêtes, de l'époque romaine au IIIe Reich, que l'Empire ottoman et l'Autriche-Hongrie se disputèrent le contrôle de ce territoire, occupé à quatre reprises par les armées germanophones au cours des trois derniers siècles. L'Allemagne, au premier chef, a des intérêts et des motivations qui lui sont propres. L'histoire et la mémoire ne lui permettent pas de se désintéresser de territoires qui furent autrichiens ou allemands et dans lesquels subsistent de substantiels reliquats de son influence.

Contre l'avis des Européens et des Etats-Unis, elle reconnut prématurément, à la fin de 1991, l'indépendance de la Slovénie et de la Croatie, précipitant la désintégration de la Yougoslavie, dont la création fut l'un des aspects humiliants de traité de Versailles, explique un ancien ambassadeur de France à Bonn."

Van deze grondstoffen-rijksdom is ook Servië zich natuurlijk zeer wel bewust.

De NRC van 21 juni 1996 liet de toenmalige voorzitter van de invloedrijke Servische Academie voor Kunsten en Wetenschappen Aleksandar Despic aan het woord, die een vreedzame oplossing van de problemen in Kosovo binnen de republiek Servië bepleitte.

De NRC vervolgt dan:

"Niet alleen blijven in dat geval, aldus Despic, "de bronnen van de Servische cultuur en de Servische geest binnen Servië", maar dat geldt ook voor het economische potentieel van de provincie, die rijk is aan delfstoffen."

5.4. Herstel van de Duitse geo-politieke invloed 'tot elke prijs'

In het hierboven weergegeven citaat van Le Monde Diplomatique wordt ook aangegeven dat de vorming van een sterke Balkanstaat Joegoslavië een uitkomst was van het Verdrag van Versailles en als zodanig deel vormde van de vernedering die Oostenrijk, en daarmee ook indirect bondgenoot Duitsland, na de Eerste Wereldoorlog moesten ondergaan. Hun invloed in de zuidoost-flank van Europa ging daarmee verloren.

Door de ontbinding van Joegoslavië is een belangrijk deel van de Balkan opnieuw binnen de Duitse invloedssfeer gebracht. In Kroatië en Slovenië heeft Duitsland duidelijke bondgenoten. En in Bosnië en Kosovo heeft Duitsland militaire troepen. Grootmacht Duitsland heeft daarmee eindelijk zijn oude invloed in dit centrale gedeelte van de Balkan hersteld. Er zal rekening mee moeten worden gehouden dat Duitsland, als belangrijkste centraal-Europese macht, die herwonnen invloed niet meer zal prijsgeven en in de komende tijd nog verder zal willen consolideren.

Het was Duitsland dat, toen de oude Joegoslavische federatie in een crisis geraakte, er als eerste land openlijk op gekoersd heeft Joegoslavië uiteen te doen vallen.

Ongeacht de gevolgen.

Ongeacht het feit dat bij erkenning van onafhankelijkheid van deelstaten de rechten van minderheden daar op geen enkele wijze waren veilig gesteld.

Ongeacht het feit dat op voorhand al duidelijk was dat daarmee een bloedige burgeroorlog in het verschiet lag.

De enige overweging die voor Duitsland werkelijk telde was van machtspolitieke aard.

5.5. De balkanisering van Joegoslavië vanwege geo-politieke overwegingen, in het Westen voorgesteld als de hoogste humaniteit en tegemoetkoming aan gerechtvaardigde zelfbeschikking

Hoewel ook deze "realpolitik" door Duitsland al als een daad van opperste humaniteit aan de publieke opinie werd verkocht. Deze voorstelling van zaken vond in de westerse heersende opinie gretig aftrek.

In Vrij Nederland van 5 februari 2000 schrijft de Amerikaanse essayist van Joegoslavische afkomst, Charles Cemic, overigens een rabiaat tegenstander van Milosevic, in dit verband:

"Westerse journalisten en intellectuelen schreven goedkeurend over de net onafhankelijk geworden republieken en zagen ze als voorbeelden van zelfbeschikking; ze konden niet begrijpen waarom mensen die zich nog altijd koppig Joegoslaven wilden blijven noemen, ontdaan waren. Door de opgeëiste minderheidsrechten werd een groot aantal mensen dat helemaal geen afscheiding wilde van de ene dag op de andere rechteloos. Het recept voor een ramp, geestdriftig gesteund in het buitenland, was zelfbeschikking voor iedereen behalve voor de Serven, van wie er twee miljoen de pech hadden buiten Servië te wonen, vooral in Kroatië en Bosnië."

Omgeven met het bekende rituele prevelement dat de Serviërs natuurlijk de schurken zijn van de Balkan, zonder welk tribuut aan de vereiste politiek-correcte opstelling geen kolom van welke westerse courant dat ook überhaupt opengaat, schrijft de NRC, bij een bespreking van het boek van de Amerikaanse diplomaat Richard Holbrooke "To end a war", op 6 augustus 1999 in dit verband:

"De morele verwarring van de diplomaten oog in oog met de raliteit van de Balkan-oorlog is aanmerkelijk. Natuurlijk, de Serviërs zijn verantwoordelijk voor het leeuwendeel van de gepleegde misdaden, maar de diplomaten begrijpen eveneens de angsten van de Servische minderheden in Kroatië en Bosnië. Een Bosnische Serviër wordt ergens aangehaald: 'Vijftig jaar lang was ik een Joegoslaaf en nu ben ik plotseling een Serviër in een land van Moslims'."

Uiteraard is er hier in het Westen alles aan gedaan om het voor te stellen alsof de afscheiding van Kroatië en Slovenië niet alleen onvermijdelijk was, maar ook volkomen legaal en in overeenstemming met het volkenrecht. Zodat erkenning van hun zelf verklaarde onafhankelijkheid door de Westerse landen niet kon uitblijven.

Dit is volledig ongegrond.

5.6. Volkenrechtelijke erkenning van 'de nieuwe republieken' een flagrante schending van het volkenrecht en de Accorden van Helsinki

Allereerst vormde deze erkenning van de onafhankelijkheid van Kroatië en Slovenië - en later van de zelfstandigheid van de andere afgescheiden republieken - een flagrante schending van de Accorden van Helsinki. Waarin de onschendbaarheid van grenzen van de lidstaten uitdrukkelijk wordt bevestigd. Hetgeen dus onverkort ook betrekking had op de buitengrenzen van het de oorspronkelijke Joegoslavische federatieve staat.

Toen dat zo uitkwam, bleken de westerse landen in dit opzicht plotseling maling te hebben aan dit cruciale onderdeel van de Accorden van Helsinki.

Alleen al dit opzicht vormde de erkenning van Kroatië en Slovenië door het Westen een - eerste - ernstige schending van deze belangrijke volkenrechtelijke regeling.

Maar, afgezien hiervan, voldeden Slovenië en vooral ook Kroatië bovendien in het geheel niet aan een uiterst belangrijke criterium om voor volkenrechtelijke erkenning van de door henzelf uitgeroepen onafhankelijkheid in aanmerking te komen. En dat is dat bij de uitroeping van een dergelijke zelfstandigheid gelijke rechten van alle bevolkingsgroepen duidelijk moet zijn gewaarborgd.

Zeker in Kroatië, waar - dikwijls al vele honderden jaren - een Servische minderheid van ruim 600.000 mensen leefde, was van een verzekering van de basisrechten van deze uitgebreide Servische minderheid, op gelijke voet met de Kroatische bevolkingsgroep, in het geheel geen sprake. Integendeel.

5.7. 'Uitburgering' van honderdduizenden als gevolg van de vorming van 'de nieuwe republieken'

Zo werd Kroatië in de nieuwe grondwet van dat land gedefinieerd als "het land van de Kroaten".

Dit was meer dan alleen zinnebeeldig voor het feit dat alle niet-Kroatische minderheden in Kroatië, waaronder de vele honderdduizenden Serviërs, op slag vreemdelingen werden in hun eigen land.

Ook in hun rechtspositie en hun feitelijke bejegening werd deze positie van tweede rangs-burger onderstreept.

Omdat de grondwet van de nieuw gevormde Kroatische staat bepaalt dat Kroatië het land is van alle Kroaten, hebben ook Kroaten overal elders op de wereld stemrecht bij Kroatische verkiezingen. En zo doet zich de situatie voor dat honderdduizenden Kroaten in Bosnië meestemmen in de Kroatische verkiezingen. Burgers van Bosnië zijnde, brengen zij dus zowel hun stem uit bij Bosnische als Kroatische verkiezingen.

Als Kroaat zijn zij zonder meer aan de staatkundige entiteit Kroatië deelachtig en staan zo met één been in Kroatië.

En met het andere been in Bosnië.

Uiteraard komt deze positie alleen Kroaten toe.

Het puur etnische karakter van de nieuw gevormde Kroatische staat wordt daarmee nog eens duidelijk geaccentueerd.

De Bosnische Kroaten en hun leger worden voorts met zeker 150 miljoen dollar door Zagreb gesteund.

Hieruit blijkt ook feitelijk hoe Kroatië zich opstelt tegenover Bosnië.

Historisch gezien hadden de Serviërs, die zich plotseling als een duidelijk ongewenste bevolkingsgroep binnen een nieuw gevormde onafhankelijke Kroatische staat bevonden, alle reden om zeer bevreesd te zijn voor hun toekomst.

In het nieuwe Kroatië van Tudjman, van wie naar de Jerusalem Post van 18 november 1991 verluidt de uitspraak is:

"I am undoubtedly a lucky man, my wife is neither Serbian nor Jewish",

dat weer volop gebruik ging maken van de oude symbolen van de fascistische Ustasha-republiek ten tijde van de Tweede Wereldoorlog. Toen honderdduizenden Serviërs door de Kroatische fascistena vaak op de meest barbaarse wijze werden omgebracht. De genocide die in de toenmalige fascistische Kroatische Ustasha-staat op de Serviërs en andere minderheden werd gepleegd, staat de Servische bevolking overal ter wereld nog direct in de geest gebrand.

Alleen al in het concentratiekamp Jasenovac, dat bij de bevrijding in de herfst van 1945 slechts 87 overlevenden kende, werden honderdduizenden Serviërs door de Kroatische fascistena op de meest barbaarse wijze omgebracht. Zo boekstaafde een Kroatische Commissie kort na de bevrijding op 15 november 1945:

"..The exact number of victims swallowed by the camp of Jasenovac will never be established, because of the stated reasons, but that on the basis of investigation led by the Commission, it can be concluded that the number of around 500.000 to 600.000 conforms to reality."

Een van de weinige overlevenden van het kamp Jasenovac, Mladen Ivekovic, beschreef dit Kroatische vernietigingskamp aldus:

"The Croats had built this crematorium by converting a brick factory. It had a deep pit at the bottom of which wood and coal was arranged in order to heat the pit to a very high temperature. This 'stove' was enclosed and had a heavy steel door at the end of the tunnel that led to the burning area. The Croats created this crematorium to make it possible to destroy inmates as easily as possible and in large numbers. But when they brought the first group of Jewish women and children to murder them in this crematorium, they brought them through the tunnel first and after opening the door, they tried to push the victims into the human oven. It didn't work the way they wanted it to, because the woman fought desperately and the children screamed. After that, the Croats decided to use mallets and steel rods to hit each of the victims on the back of their heads, rendering them unconscious before shoving them into the fire. The crematorium worked for several months but was closed then, because the stench of burned human flesh was carried miles and miles from the camp and the Croat civilians and Germans living in the area began complaining."

En Michael Lees, de Britse auteur van het boek "The Rape of Serbia" (1990) schrijft:

"No one will ever know the precise number of Serbs slaughtered. German sources indicate around 750.000 Serbs. Serbian claims are naturally much higher. There is confusion on the figures, because some sources refer only to those slaughtered in Jasenovac,

whereas large numbers were also slaughtered in their homes and churches and thrown into ravines all over the country. The true figure is probably nearer to a million, but even if it were 'only' half a million, the number is enormous, bearing in mind that the Serbian population was probably around three million in the area controled by Pavelic. Even more significant than the numbers was the brutality of the methods used by the Ustashi and the indiscriminate slaughter of old man, women and children to make up the quota. It must be bore in mind that there are still significant numbers of Serbs alive today who actually witnessed the genocide and a far larger number whose families were affected by the genocide. The genocide overrides everything else in the Serbian people's memory."

Over het - wederom - door een enghartig nationalisme vergiftige klimaat in het nieuw gevormde Kroatië, en met name ook over diens president Tudjman, liet Warren Zimmerman zich uit in een rapport, geciteerd door Marko Lopusina in zijn boek "War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia". Zimmerman was de laatste VS-ambassadeur in het oude Joegoslavië en later ook nog diplomatiek actief in Kroatië. Hij schrijft over Tudjman:

"His loyalty for Croatia was of the most narrow-minded type and he never showed too much understanding for, nor interest in, democratic values. Under his leadership, Serbs' rights were gravely violated. Serbs were ousted from jobs, they were required to sign declarations of loyalty, and were experiencing attacks on their homes and property. I was sitting at Tudjman's table, at dinners, a few times and listening to his ministers slandering Serbs in the most racist expressions. He never joined them, but did not stop them either."

De nieuwe Kroatische regering, die begin 2000 aantrad, heeft beloofd aan al deze praktijken uit de tijd van Tudjman een einde te maken.

Maar intussen zijn wel ruim 650.000 Serviërs uit dit nieuw gevormde Kroatië verdreven.

Bovendien heeft Kroatië zich in het recente verleden een meester betoond in het één zeggen en het ander doen.

Daarbij gebruik makend van de altijd weer aanwezige westerse gretigheid om Kroatië te profileren als een althans in aanleg goede bondgenoot op de Balkan. Welke westerse begerigheid zich door Kroatië maar al te gemakkelijk laat exploiteren, intussen onverdroten vasthoudend aan de eigen duistere politiek.

Tekenend is wat dit betreft de opinie die de Kroatische schrijfster Dubravka Ugresic gaf over de nieuwe Kroatische regering in Vrij Nederland van 15 januari 2000:

"De laatste dagen voel ik me een grote spelbreekster. Het in-postvak van mijn e-mail puilt uit van de berichten. Allemaal van dezelfde strekking:

'Gefeliciteerd ! Nu kun je eindelijk weer naar huis.' Ik kom op straat bekenden tegen. Ze komen hartelijk glimlachend naar me toe en zeggen: 'U bent zeker al aan het pakken ?' 'Waarom ? Ik heb net alles uitgepakt', antwoord ik. 'Wilt u dan niet naar huis!?'

Het optimisme van de mensen verbaast me altijd weer. Ik voel me schuldig . Vooral om mijn overvloed aan herinneringen. Optimisme veronderstelt juist een gebrek daaraan.

In Kroatië is onlangs Franjo Tudjman overleden. Na zijn dood zijn er verkiezingen gehouden en de oppositie heeft die gewonnen. Twee gegevens die, dat is zeker waar, reden zijn tot vreugde. 'Gefeliciteerd met deze revolutionaire veranderingen', zei een Engelse kennis gisteren tegen me. 'Bedankt', antwoordde ik vriendelijk. Wat voor revolutionaire veranderingen, vroeg ik me in stilte af. Tudjman was een natuurlijke dood gestorven, de 'revolutionaire' Kroaten hadden hem niet onthoofd, meer nog: de meesten hielden van hem. Ze zouden hem misschien wel voor de derde keer gekozen hebben, ware het niet dat hij tijdig zijn laatste adem had uitgeblazen. Ja, de oppositie had in Kroatië gewonnen. Tudjmans partij kwam in aantal stemmen op de tweede plaats, en op de vierde plaats stonden de nationalistische hardliners, de erfgenamen van de ustasa's, de Kroatische fascistten.

(...)

In Kroatië won een oppervlakkige oppositie. Na tien jaar lang tekeer te zijn gegaan, is het Kroatische nationalisme wat vermoeid geraakt. De oppositie heeft het nationalisme nimmer veroordeeld. Zij koos slechts voor een beleefde, nette en milde vorm van nationalisme waarmee men makkelijk aansluiting zou kunnen vinden bij West-Europa, wat dat ook mag betekenen."

Tot zover dit oordeel van deze Kroatische schrijfster over het hier in het Westen kunstmatig gecreëerde enthousiasme over 'het nieuwe Kroatië'.

Het is het Kroatische nationalisme geweest, dat na de onafhankelijkheidsverklaring ruim 650.000 Serviërs uit hun eeuwenoude woongebieden in Kroatië op de vlucht heeft gedreven.

Tot dusver werd, als concessie naar het westen, wel gesproken over terugkeer van de ontheemden, maar daar blijft het bij. Wellicht zal Kroatië ertoe overgaan een klein symbolisch aantal van de honderdduizenden Serviërs, die etnisch weggezuiverd werden, te laten terugkeren. In de, naar te verwachten valt gerechtvaardigde, verwachting dat het Westen daarmee genoeg zal nemen.

De erkenning van Slovenië en Kroatië door de westerse landen vormde dus, zoals hierboven uiteengezet, een flagrante schending van het geldende volkenrecht.

5.8. Afsplitsing van 'de nieuwe republieken' in flagrante strijd met de Joegoslavische constitutie

Maar bovendien was deze afscheiding volledig in strijd met de constitutie van de Joegoslavische Federatie, die toentertijd van kracht was.

In die toenmalige grondwet werd niet aan deelstaten het recht op afscheiding toegestaan, zoals valselyk nogal eens in het Westen wordt betoogd, maar werd het recht op secessie toegerekend aan naties.

Binnen welke territoriale grenzen dit recht op zelfstandigheid voor de verschillende als naties erkende volkeren dan vervolgens zou moeten worden uitgeoefend, zou daarbij onderwerp moeten zijn van verdere procedures.

Constitutioneel gezien bezaten de Kroaten, erkend als natie, dan ook weliswaar het recht om zich, rekening houdend met de staatsrechtelijke procedures en de belangen van de andere naties, als zelfstandig te profileren, maar dat betekende dus geenszins dat dan de nieuw te vormen staatkundige entiteit voor de Kroatische natie zou samenvallen met de grenzen van de reeds bestaande deelstaat Kroatië. Al was het alleen maar omdat de uitgebreide Servische minderheid binnen de grenzen van de Kroatische deelstaat - de Serviërs werden grondwettelijk ook erkend als natie - evenzeer het recht hadden op zelfstandigheid.

In dit buitengewoon gecompliceerde grondwettelijke kader van het oude Joegoslavië was het dan ook onmiskenbaar inconstitutioneel dat de Kroaten als natie zelfstandigheid opeisten, met volstrekt voorbijgaan aan alle belangen van de andere entiteiten binnen de voormalige Joegoslavische federatie. Was het bovendien ongrondwettig dat de Kroaten als grondgebied voor hun zelfstandige natie-staat zonder meer het grondgebied van de Kroatische deelstaat claimden. Waarbij dan, tot overmaat van ramp, door de leiding van de aldus illegaal gevormde Kroatische staat tegelijkertijd de uitgebreide Servische bevolkingsgroep binnen deze oorspronkelijke Kroatische deelstaat op haar beurt haar grondwettelijke recht om deel uit te blijven maken van een eigen Servische natie grofweg werd ontzegd. Aldus de Serviërs binnen de nieuwe staatkundige eenheid dezelfde rechten onthoudend, die zij wel voor de Kroatische bevolkingsgroep binnen het territoir van de voormalige Kroatische deelstaat reserveerde.

5.9. Erkenning van 'de nieuwe republieken' als garantie voor burgeroorlog

Onder deze omstandigheden was het al op voorhand volstrekt duidelijk dat buitenlandse erkenning van Kroatië en Slovenië als onafhankelijke staten een burgeroorlog onvermijdelijk zou maken.

Duitsland dwong niettemin de overige landen van de Europese Unie om in de erkenning van Kroatië en Slovenië mee te gaan. En zo schikte zich de rest van Europa naar deze Duitse aspiraties. Dit bevestigt de groeiende Duitse dominantie in Europa.

Een logisch uitvloeisel van de erkenning van 'het recht op afscheiding' van Kroatië en Slovenië vormde het feit dat ook aan de andere deelstaten van de voormalige Joegoslavische federatie het recht op zelfstandigheid moest worden gegeven. Bosnië ging vervolgens in bloed en vlammen op.

De enige nieuwe republiek, die vooralsnog een burgeroorlog bespaard is gebleven, is Macedonië. Maar wat nog niet is, kan daar gemakkelijk komen. Het Westen is volop bezig, door zijn volledige steun aan het Albanese separatisme in Kosovo, alsnog de situatie ook in Macedonië volledig rijp te maken voor een burgeroorlog.

5.10. Gemeenschappelijke westerse belangen bij de ontmanteling van Joegoslavië

Dat de steun voor verbrokkeling van de Joegoslavische Federatie aanvankelijk tot Duitsland beperkt bleef, wil niet zeggen dat er voor de overige Europese landen geen termen zouden zijn om afbraak van en agressie tegen Joegoslavië als in overeenstemming met hun belangen te kwalificeren.

Bij de politiek van opschuiven van de westerse politieke, economische en militaire macht in oostelijke en zuidoostelijke richting in Europa staat de Federale Republiek Joegoslavië, als land dat zich niet naar de westerse dominantie schikt, bovendien ook de belangen van ander westerse landen dan alleen Duitsland in de weg.

Daar komt dan nog bij dat deze Joegoslavische rompstaat een obstakel vormt in het streven naar verdere omsingeling van Rusland, waarbij niet alleen geo-politieke machtsaspiraties een rol spelen, maar waarmee bovendien onvermijdelijk ook vitale westerse economische belangen gemoeid zijn.

Allereerst geldt immers voor alle westerse landen gelijkelijk, de Europese landen zowel als de Verenigde Staten, dat het van belang is de Balkan verder toegankelijk te maken voor de invloed van de westerse kapitaal.

In tegenstelling tot wat, quasi-geringschattend, vaak over Kosovo wordt beweerd is hier niet alleen sprake van een aanzienlijke rijkdom aan grondstoffen, maar overigens ook van, zeker op de lange duur, niet geringe economische potenties. De westerse kapitaalsbelangen zijn, in de nieuwe geo-politieke constellatie van na de Koude Oorlog, zeker niet genegen dit potentieel ongemoeid te laten.

En stuwen de westerse politiek op in de richting van een hechte greep op dit gebied.

Ook dit vormt een belang dat alle westerse landen gezamenlijk hebben, ook de verschillende Europese landen.

De steun voor de illegale afscheiding van Kroatië en Slovenië breidde zich aldus uit over alle West-Europese landen. Bij de burgeroorlog die als gevolg van deze illegale afscheiding ontstond, probeerde het Joegoslavische nationale leger (JNA) de bewaking van de buitengrenzen over te nemen.

Om aldus de integriteit van het grondgebied van de Joegoslavische Federatie binnen de ook internationaal erkende grenzen veilig te stellen.
Deze pogingen faalden.

In het Westen werd deze burgeroorlog onmiddellijk voorgesteld als een agressie-oorlog van de Joegoslavische rompstaat, onder dominantie van Servië, tegen Slovenië en Kroatië. Datzelfde gold voor de, overigens kwantitatief geringe steun, die het JNA gaf aan de Servische gemeenschappen in Kroatië, die zich op hun beurt van deze nieuw uitgeroepen staat afscheidden.

Als de westerse propaganda-machine het heeft over "de eerste van de vele oorlogen", "waarin 'Milosevic' de Balkan heeft gestort", dan is het deze volstrekt legale poging om de integriteit van het Joegoslavische grondgebied te verdedigen, alsmede om een bijdrage te leveren aan het veilig stellen van de grondwettelijke rechten van de meer dan een half miljoen leden omvattende Servische minderheid in Kroatië, waarop wordt gedoeld.

Westerse erkenning van de onafhankelijkheid van Slovenië en Kroatië impliceerde, zoals gezegd, automatisch dat het Westen ook het recht voor de andere deelstaten van het voormalige Joegoslavië om zich zelfstandig te verklaren zou moeten erkennen.

Met name voor de etnische lappendeken die de deelstaat Bosnië-Herzegovina vormde, voorspelde dit nieuwe rampen.

Niettemin gingen de westerse landen er in een latere fase evenzeer toe over om ook de onafhankelijkheid van deze deelstaat te erkennen, toen deze eenmaal door de radicale Moslim-partij van Izetbegovic werd uitgeroepen.

Onmiddellijk daarna ontplofte Bosnië in een baaierd van etnisch geweld tussen Moslims, Serviërs en Kroaten.

In een lezing die de directeur van het in Belgrado gevestigde museum voor de slachtoffers van genocide, dr. Milan Bulajic, op 27 juni 1994 gaf voor het Research Institute of the United States Holocaust Memorial Museum, stelde deze over het opbreken van Joegoslavië met westerse steun, en met name ook over de westerse erkenning van Bosnië als onafhankelijke staat, onder meer het volgende:

"With small funds and efforts Yugoslavia could have been integrated in the European Community as a territorial linkage with Greece. The importance of border lines between nationalities would be diminishing. The other peaceful solution would have been application of the right to self-determination of the three constituent peoples - the Serbs, the Croats and the Slovenes.

Instead the European Community, led by united Germany and the Vatican, have recognized the secession of Croatia and Slovenia, invoking the right to self-determination of their administrative territories, ignoring the right of Serbian people living in the State of Yugoslavia, since 1918. This crime against peace has been done through foreign interference,

illegal importation of arms, money, mercenaries. This is the cause of all war crimes and crimes of genocide. One who is not able to understand this could not understand the roots of the Yugoslav tragedy, could not see the solution. There is no genius to draw up a map which would satisfy anybody in the broken up Yugoslav State.

The grave mistake of the premature recognition of the secessionist States in Yugoslavia has been openly admitted by the main actors in the Yugoslav Crisis - UN Secretary General Perez de Cuellar, Lord Carrington, French Foreign Minister Roland Dumas, Italian Foreign Minister Gianni de Michelis, United States Secretary of State Warren Christopher, etc. Former Secretary of State James Baker went further stating that when "the European powers and the United States ultimately recognized Slovenia, and then Croatia, and then Bosnia as independent countries and admitted them to the United Nations", they committed an "act in violation of the Helsinki Principles". In this opinion "the real problem was that there was an unilateral declaration of independence and the use of force to gain that independence rather than a peaceful negotiation of independence, which is the way it should have happened."

According to Dr. Henry Kissinger, former Secretary of State who became an institution, "the most irresponsible mistake of the current Bosnian tragedy was international recognition of a Bosnian state governed by Muslims. Blindly following the precedent of Germany's hasty recognition of Slovenia and Croatia, the international community established all the republics of the former Yugoslavia as independent states (except for Montenegro, which chose to remain with the new Yugoslavia).

In Kissinger's opinion "it is important that Bosnia has never been a nation; there is no Bosnian ethnic group or specific Bosnian cultural identity. Serbs, Croats and Muslims - who are descendants of Slavic Christians converted to Islam during Turkish rule - have managed to coexist only under alien rule. The last time Bosnia was the subject of an international agreement was at the Congress of Berlin in 1878. When it was organized on the basis of Turkish suzerainty, Austrian military control and local self-government - hardly a precedent for a modern nation state."

"But where Croatia and Slovenia had their own identity", continues Dr. Kissinger, "Bosnia was a Yugoslavia in microcosm. It is a mystery why anyone could think that Croats and Serbs, unwilling to stay together in the larger Yugoslavia, could be induced to create a joint state in Bosnia - together with Muslims they had hated for centuries".

Aldus Bulajic, die deze uitspraken van Kissinger ontleende aan de Washington Post van 5 juni 1993, en die vervolgens nog een kanttekening plaatst:

"Throug my personal experience, my mother being from the mixed christian-muslim community in Trebinje, Herzogivina, I would not speak of christian-muslim hate, having in mind many mixed mariages, but of the Islamic fundamentalist declaration of present Moslim leader in Bosnia and Herzegovina, Alija Izetbegovic."

Bulajic doelt hier op het feit dat met het aan de macht komen van het regime-Izetbegovic tegelijkertijd de meest fundamentalistische factie van de Muslim-bevolking in Bosnië een succesvolle greep naar de macht had gedaan. Die daarbij openlijk verklaarde van Bosnië een fundamentalistische moslimstaat te willen maken. Dit dus tegen de uitdrukkelijke wil van de Servische en Kroatische bevolking in Bosnië in, tesamen bijna tweederde van de bevolking uitmakend.

Aanvankelijk vochten in de Bosnische burgeroorlog alle partijen tegen elkaar om zoveel mogelijk grondgebied waar ook leden van de eigen bevolkingsgroep woonachtig waren. Maar nadat de Moslims en Kroaten, onder zware westerse druk, een uiterst wankel gelegenheidscoalitie hadden gevormd, kwamen de Serviërs in Bosnië geïsoleerd in een geïsoleerde positie terecht.

De militaire hulp die, naar wordt beweerd, toen vanuit de Joegoslavische rompstaat aan de Servische bevolkingsgroep in Bosnië werd gegeven, staat in de westerse propaganda te boek als 'de tweede oorlog van Milosevic' op de Balkan.

De militaire hulp die daadwerkelijk door de Joegoslavische rompstaat aan de Servische partij in de Bosnische burgeroorlog werd verstrekt, was in feite bescheiden van aard. Maar bovendien kan een dergelijke bemoeienis, van welke omvang dan ook, volkenrechtelijk onmogelijk als illegitiem worden aangemerkt. Zolang het resterende deel van de Joegoslavië de gepretendeerde onafhankelijkheid van Bosnië niet erkend had.

5.11. Expansie van de westerse invloedssfeer over het territoire van de voormalige bufferstaat Joegoslavië

Alle westerse landen hebben eveneens gezamenlijk belang bij een "roll-back" van de invloedssfeer van de voormalige Sovjet-Unie.

Per slot van rekening hebben de westerse landen, om dat doel te bereiken, 50 jaar lang een uitputtende Koude Oorlog gevoerd.

Nu dit doel eindelijk gerealiseerd kan worden, ligt het voor de hand om ook tegelijkertijd maar af te rekenen met Joegoslavië als voormalige bufferstaat tussen het Oostblok en het Westblok. En daar, in één moeite door, de westerse invloedssfeer over heen te schuiven.

Ook dat ideologische belang is een belang dat door alle westerse landen gezamenlijk als zodanig wordt ervaren.

Tegelijkertijd is het immers ook een gemeenschappelijk geopolitiek en economisch belang.

Volgens sommige analyses was er al begin 1998 sprake van een duidelijk besluit van de Verenigde Staten om een oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië te ontketen.

Daarmee waren de Amerikanen hun Europese NAVO-bondgenoten dan ver vooruit.

De Verenigde Staten zou toen al besloten hebben dat zij hun doelstellingen niet zouden kunnen bereiken door een politieke en economische oorlogvoering tegen de Joegoslavische staat, zoals ze dat bijna een decennium lang hadden geprobeerd. Noch de economische wurging, noch de pogingen om Milosevic ten val te brengen door politieke druk en propaganda, hadden de democratisch gekozen Joegoslavische regering op de knieën gekregen. Joegoslavië bleef een eigen politieke koers varen. Daar-aan moest volgens de Amerikanen een einde komen en daarvoor hadden ze ook een oplossing: militair geweld.

5.12. Oorlog op de Balkan als mogelijkheid voor nieuwe positionering van de NAVO

Een volgende factor van grote betekenis die ertoe heeft bijgedragen dat zo'n groot aantal landen uiteindelijk bereid was om de Verenigde Staten in de zucht naar wapengeweld te volgen, hangt samen met de positie van de NAVO na afloop van de Koude Oorlog.

Alle westerse landen die gezamenlijk de NAVO vormen, kampten in de nieuwe verhoudingen die ontstonden na de Koude Oorlog met een groot probleem.

Dat van de identiteit van de NAVO.

De vraag was wat de verdere functie van dit altijd als louter defensief gericht gepresenteerde militaire bondgenootschap nog zou kunnen zijn, nu de Sovjet-Unie immers was verdwenen.

Naïef-ideologisch getinte kringen in het Westen bepleitten, na de het uiteenvallen van de Sovjet-Unie en de opheffing van het Warschaupakt, dat het voor de hand lag om nu ook de NAVO op te heffen.

Vanzelfsprekend is dit nimmer een optie geweest voor degenen die werkelijk de politieke lijnen in het Westen uitzetten en bepalen.

Want wat een absurditeit zou het wel niet zijn om zo'n belangrijk militair-politiek machtsinstrument uit handen te geven op een moment dat een absolute westerse hegemonie voor het grijpen lag !

Maar dat betekende niet dat taak en functie van de NAVO in de nieuwe verhoudingen na de Koude Oorlog geen onduidelijkheid en verwarring opriepen.

Om aan deze identiteitscrisis, die zich steeds nadrukkelijker ging doen voelen, een einde te maken, ontstond er voor de NAVO een dringende behoefte om zich te manifesteren en te profileren.

Een militaire confrontatie met Joegoslavië zou een vlucht naar voren betekenen, die voor een breed publiek in de verschillende landen van het bondgenootschap de noodzaak van de NAVO weer voor lange tijd buiten twiifel zou stellen.

Bovendien zou zo'n oorlog als draaipunt kunnen fungeren om de NAVO voortaan anders te positioneren: van een militair bondgenootschap dat altijd als louter defensief werd voorgesteld, naar een organisatie die ook offensief zou dienen te kunnen optreden als ergens de westerse belangen ernstig geschaad zouden dreigen te worden. Een oorlog tegen Joegoslavië zou de NAVO in de gelegenheid stellen om zo'n dubbelslag te maken.

Een oorlog tegen Joegoslavië bood dus voor de westerse landen het perspectief om de NAVO ook voor de toekomst als een onmisbaar bondgenootschap te profileren, de westerse eenheid rond de NAVO te herbevestigen en tegelijkertijd de NAVO een omslag te kunnen laten maken van een zich als defensief voordoend bondgenootschap naar een ook openlijk als meer offensief ingestelde militaire organisatie.

Dat betekent niet dat er binnen de verschillende NAVO-landen geen verschillen van inzicht bestonden en dat van meet af aan al deze landen het ook op een militaire confrontatie met Joegoslavië hebben aangestuurd.

Uiteraard waren er vooral aanvankelijk grote twijfels en aanzelingen bij een aantal NAVO-landen tegen deze door de Verenigde Staten uitgezette koers.

Er is dan ook sprake geweest van een geleidelijk, maar niettemin snel verlopend proces.

Waarin de vooraanstaande westerse landen het aanstuurden op steeds verdergaande confrontatie. En waarbij de andere NAVO-landen dan, al instemmend, volgden.

Zo is het duidelijk dat de crisis die de NAVO-leiding en de Verenigde Staten in oktober 1998 forceerden te vroeg kwam. Na wekenlange dreigementen met bombardementen van de kant van de NAVO-leiding en van de voornaamste NAVO-landen, kwam op dat moment van effectuering hiervan niets terecht.

De verschillende NAVO-landen bleken in die fase nog niet voldoende op één lijn te krijgen te zijn.

In plaats daarvan kwam toen het Holbrooke-Milosevic accord tot stand.

Maar als opstap naar de bombardementen enige maanden later bleek dit desalniettemin een belangrijk tussenstation.

Uiteindelijk werd door de Verenigde Staten de fuik uitgezet van de dictaten van Rambouillet.

Zoals nog nader zal worden gezien, waren de daarin vervatte 'vredesvoorwaarden', door de VS opgesteld buiten alle overige NAVO-bondgenoten om, zodanig geredigeerd dat op voorhand duidelijk was dat deze door de Federale Republiek Joegoslavië niet anders dan afgewezen zouden kunnen worden.

Waarop dan, ook naar de NAVO-medebondgenoten toe, gesteld zou kunnen worden dat, nu Joegoslavië bleef weigeren om aan "redelijke vredesvoorstellen" te voldoen, geen andere optie overbleef dan de aanval op dat land te openen.

En exact zo heeft het scenario zich uiteindelijk ook voltrokken.

De laatste weerstand van bepaalde NAVO-bondgenoten tegen het beginnen van een oorlog tegen Joegoslavië werd door de diplomatieke manipulatie,

die de Verenigde Staten middels de Rambouillet-"vredesbesprekingen" opzette, definitief buiten de politieke kantlijn gemanooeuvreerd.

De zwarte piet voor het weigeren om in te stemmen met de "redelijke vredesvoorstellen" van Rambouillet lag toen definitief bij de Federale Republiek Joegoslavië.

De NAVO-landen waren daarmee uiteindelijk voldoende op één lijn gebracht om de aanval op Joegoslavië te kunnen openen.

5.13. De oorlog tegen Joegoslavië als mogelijkheid om de Amerikaanse hegemonie in Europa te bevestigen - Eurpees/Amerikaanse tegenstellingen bij aspiraties op de Balkan

Het was met name de Verenigde Staten dat voorts ook nog een extra belang had om het aan te sturen op een gezamenlijke oorlog met de westerse landen van Europa tegen Joegoslavië. Dit om nog eens met nadruk te kunnen doen blijken dat Europa zonder de Verenigde Staten militair in feite niets voorstelt en dan ook niet in staat is om zo'n oorlog op eigen kracht te voeren.

Hetgeen de Amerikaanse hegemonie, ook in Europa, opnieuw voor lange tijd onbetwist zou maken.

Le Monde Diplomatique van 7 december 1999 schreef in dit verband:

"Les motivations de Washington étaient, on le sait, multiples, mais essentiellement d'ordre stratégique. Il s'agissait pour le gouvernement de M. William Clinton d'ancrer l'Alliance atlantique dans le XXIe siècle, en réactualisant son rôle, périmé depuis la chute de l'empire soviétique. Pour cela, il fallait démontrer que les Européens étaient impuissants à résoudre leurs propres problèmes sans s'appuyer sur la puissance militaire de l'Amérique."

Dat de belangen van de Verenigde Staten en de overige landen daarbij ook overigens bepaald niet in alle opzichte parallel lopen, wordt bevestigd in het volgende citaat uit Le Monde Diplomatique van 7 december 1999:

"Si les Etats-Unis ont atteint leur principal objectif, celui d'ancrer leur présence hégémonique sur le continent, l'Union européenne n'aura pas réalisé les siens, à savoir la stabilisation des Balkans et, en attendant, l'instauration au Kosovo d'un "protectorat" confié à l'Union. La proposition française adoptée par l'ensemble de ses partenaires a été officiellement présentée en mai 1999 et aussitôt rejetée par Washington, qui, dès mars, n'avait pas dissimulé sa préférence pour un "protectorat de l'OTAN". En revanche, l'Union européenne a dû accepter de financer, quasiment seule, la réhabilitation du Kosovo, qui coûtera 10 milliards de dollars par an "pour au moins une dizaine d'années", selon le secrétaire général de l'UNO, sans compter les

11 milliards de dollars engloutis pour dévaster le Kosovo et la Serbie. Les entreprises américains ne seront sans doute pas les dernières à tirer profit des travaux de reconstruction."

In "Europe's plan to control the Balkans" schrijft Chris Marsden in dit verband:

"A more accurate indication of the scale of Europe's ambitions can be gathered from the document produced in May by a leading think tank, the Centre for European Policy Studies (CEPS). Entitled "A System for Post-War South-East Europe: Plan for reconstruction, Openness, Development and Integration", it offers a template for a European take-over of the Balkans. (...)

The CEPS calls for the creation of a "market regime" that is "multilateral, pan-European" and based on "zero-tariff free trade". Local currencies should be either pegged to the Euro or the Deutsche mark, or, preferably, replaced altogether by full "euro-isation" from January 1, 2003.

(...)

Complete monetary integration in particular requires participation in the Target system, which requires that the commercial banks accept common prudential and regulatory rules. For these standards to be met there would almost certainly have to be a large presence of EU commercial banks, such as is already the case in Latvia (70 percent foreign control), or Hungary (60 percent).

The document only notes in passing the geopolitical significance of the Balkan regio.

(...)

The attitude expressed towards reconstruction and investment conforms that NATO's destruction of Yugoslavia's industrial infrastructure was in line with the policy imposed to the former Stalinist regimes throughout Eastern Europe of scrapping large sections of industry that are not competitive on the world market.

The EU should not make any attempt to rebuild the region's industry, the CEPS insist. This is made more explicit in a companion document to the CEPS strategy, "An Economic System for Post-War South-East Europe". This states baldly: "A second basic point that must be kept in mind is that a large part of the region had already practically no viable industrial activity before the hostilities erupted. The few industries that existed in most of the poorer parts of the former Yugoslavia (and Albania) had been implemented under the old regime and cannot survive in an open market. In economic terms one starts essentially with a tabula rasa. (...) Reconstructing the factories destroyed by allied bombs cost more [than bridges, roads, etc.] but would not make economic sense. Experience has shown over the last decade that a fundamental condition for success

in the transition to a market economy is the acceptance that most of the large industrial dinosaurs inherited from the socialist period cannot be saved. That Bosnanië-Herzegovina, Albania and Kosovo have no heavy industry left should be viewed as an advantage.

(...)

The CEPS strategy document is not official EU policy and, though well-received, large sections of it may never see the light of day. Nevertheless, it does indicate the discussions taking place within the highest echelons of European political and economic establishment.

The CEPS report was drawn up with the collaboration of Romano Prodi, president of the European Union Commission. (...) Also taking part was Carl Bildt, the Swedish conservative politician and former EU High Representative for Bosnia-Herzegovina. Bildt has been tipped as a possible EU co-ordinator for the Balkans. At the CEPS discussion, Bildt called for the commitment of long-term military force and disarmament across the region alongside full membership of the EU by 2010. The Economist magazine in Britain praised him in its June 12 edition for his plan for a 'de facto UN protectorate, protected by NATO'. It explained that, according to Bildt, the Balkans should be treated as one big region, with 'a transfer of sovereignty to EU institutions in matters of economics and structural issues'."

Vast staat dat er tussen Europa, met Duitsland als belangrijkste macht, en de Verenigde Staten inderdaad een onmiskenbare rivaliteit en duidelijke belangentegenstelling bestaat als het gaat om de ontwikkelingen in de Balkan.

Europa probeert zich daar steeds meer als een ook politiek en militair zelfstandige macht te profileren. Met eigen economische belangen. Los van de NAVO en de hegemonie, die de Amerikanen immers op de Balkan hebben verworven.

De "successen" van de NAVO in Kosovo en, eerder al, in Bosnië, waren immers bij uitstek successen van de Amerikaanse militaire macht !

Daarmee heeft Amerika zijn positie op de Balkan hecht verankerd.

Er zijn zelfs aanwijzingen dat de Verenigde Staten er, middels deze oorlog, doelbewust op uit zijn geweest om een verdere groei van de Duitse invloed op de Balkan te stoppen.

5.14. De keuze door de VS van het UCK als voertuig voor de Amerikaanse belangen en als katalysator voor militaire interventie

Om dat te bereiken, zou de Amerika zich op een bepaald moment hebben verbonden met het terroristische UCK. Dat de Amerikanen geruime tijd vóór de oorlog zijn begonnen het UCK aan hun borst te drukken, staat vast.

Dit vormde een grote omslag, want eerder stond het UCK op de Amerikaanse lijst van terroristische organisaties. In Duitsland was zelfs al een proces gestart voor een verbod van de politieke kern van het UCK, de KLA. Bij deze wijziging van tactiek werd het in de Verenigde Staten van die lijst geschrapt en vervolgens werden de banden met deze terroristen onmiddellijk stevig aangehaald. In hoog tempo werd daarna in een publiekscampagne het imago van het terroristische UCK opgepoetst en werd deze organisatie "salonfähig" gemaakt.

Met voorbijgaan - en dat is het opvallende in dit verband - aan de meer gematigde Albanese politieke krachten in Kosovo. Zoals de "schaduw-regering" van Rugova, die herhaaldelijk door de overgrote meerderheid van Albanese Kosovaren in niet officiële verkiezingen als zodanig was aangewezen.

De meer gematigde frakties binnen de Albanees-Kosovaarse samenleving konden echter door de Amerikanen niet worden gemanipuleerd als katalysator voor een Amerikaanse inmening in een gewapende strijd.

Om de doodeenvoudige reden dat zij geen voorstander waren van een Albanese gewapende guerrilla-optreden tegen het Servische gezag.

Dit verklaart de plotselinge ontstane Amerikaanse voorliefde voor de Albanese terroristen en de bekering van de VS tot het UCK.

Door in zee te gaan met deze terroristische krachten, schiep de Verenigde Staten een scenario om zich in, op een nader te manipuleren tijdstip, de oorlog in te kunnen laten slepen. Die in eerste aanleg door het UCK zou worden ontplooid middels guerilla-gevechtshandelingen.

Het UCK zou aldus als wegbereider voor Amerikaanse interventie kunnen fungeren en de Amerikaanse administratie de gelegenheid bieden om, op elk moment dat dit geschikt zou voorkomen, de Amerikaanse oorlogsmachine op gang te doen brengen.

Bij de aanvang van de besprekingen in Rambouillet was het moment angebroken voor de Amerikanen om het UCK ook als de leidende politieke en diplomatieke vertegenwoordiger van de Albanese Kosovaren in het zadel te tillen. Waarbij dan Rugova zonder pardon ergens naar het tweede plan werd verwezen. Zoals nog nader zal worden belicht, was daarmee uiteindelijk de weg vrij om Rambouillet diplomatiek uit te nutten als aanloop tot de oorlog.

In ruil daarvoor zijn door de Amerikanen in Rambouillet aan de leider van het UCK, Thaci, vergaande toezeggingen gedaan. Vanuit de nauwe betrekkingen die Thaci met vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering onderhoudt, zoals met de woordvoerder van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken, James P. Rubin, doet Thaci, nu de NAVO-bezetting van Kosovo een feit is, bij een groeiend aantal conflicten een beroep op deze Amerikaanse beloften. Hem zouden de Amerikanen hebben toegezegd dat het UCK, of diens opvolgers, een groot aandeel in de toekomst van Kosovo zal toekomen. Het is afwachten hoe lang de Amerikanen Thaci nog denken te kunnen gebruiken, alvorens hij uiteindelijk zal worden gemarginaliseerd.

Zowel in zijn opzet om, met medewerking van de gezamenlijkheid van NAVO-landen, een oorlog tegen Joegoslavië te ontketenen, als in zijn streven om daarmee hun hegemonie ook op de Balkan in Europa te vestigen en de invloed van Duitsland aldaar aan banden te leggen, is de Verenigde Staten dus geslaagd.

5.15. De Balkan als proeftuin voor nieuwe Amerikaans-Europese verhoudingen in Europa

Dat betekent niet dat aan de Europese NAVO-landen op de Balkan geen speelruimte meer zou zijn voorbehouden. Natuurlijk hebben ook zij daar, als deelnemers aan de militaire bezetting, een ruime mate van invloed gevestigd. Het gaat er nu om hoe die invloed aldaar uiteindelijk tussen Europa en de Verenigde Staten zal worden verdeeld en wederzijds afgebakend.

In dit verband hebben de nu bezette gebieden van de voormalige Joegoslavische bondsstaat voor de Europese landen ook een soort functie van proeftuin.

Waarin nieuwe vormen van Europese bestuurlijke en militaire samenwerking gestalte kunnen krijgen en kunnen worden uitgetoetst. En waarbij aan de politieke, militaire en economische presentie van de Verenigde Staten tegenwicht kan worden geboden.

Dit vormt ook de achtergrond bij de tegenstelling, waarvan Le Monde Diplomatique in het hierboven opgenomen citaat melding maakt, tussen de Verenigde Staten die van Kosovo een "protectoraat van de NAVO" wil maken, en leidende politieke kringen in Europa, die Kosovo willen omvormen tot een "protectoraat van de Europese Unie".

Het ziet ernaar uit dat de Amerikanen vooralsnog bereid zijn om een stap terug te doen, nu het doel van herbevestiging van hun absolute militaire superioriteit en onmisbaarheid is bereikt. En een getransformeerde NAVO heelhuids door de identiteitscrisis van na de Koude Oorlog is geloodst.

Want blijkbaar hebben de Amerikanen ermee ingestemd dat een Eurocorps de kern zal gaan vormen van de bezettingsmacht in Kosovo.

Welke condities de Verenigde Staten bij de Europeanen voor deze toegeeflijkheid hebben bedongen, is voorlopig onduidelijk.

Waarschijnlijk maakt deze Amerikaanse tegemoetkoming aan Europa hier op de Balkan deel uit van een veel grotere en meer omvattende politieke ontwikkeling.

Zo vermeldde de Canadese analist en uitgever van The New World Order Intelligence, John Whitley, dat op de Bilderberg-conferentie die op 5 en 6 juni 1999 in het Portugese Penha Longa werd gehouden, door de daar bijeenkomende machten der aarde in bevestigende zin is gesproken over de noodzaak om versneld uitvoering te geven aan de totstandkoming van een Europees leger.

Het feit dat het maar nauwelijks mogelijk was gebleken de NAVO-staten gedurende de oorlog op één lijn te houden, zou de noodzaak van een min of meer gestroomlijnd eigen Europese leger hebben bevestigd.

De NAVO-structuur brengt immers mee dat de NAVO uiteindelijk slechts met eenparigheid van stemmen kan beslissen en handelen. Zouden er gedurende de oorlog dus NAVO-landen uit de boot zijn gevallen - hetgeen herhaaldelijk heeft gedreigd -, dan zou dit de voortzetting van de oorlog tegen Joegoslavië ernstig in gevaar hebben gebracht.

Dat maakt de NAVO tot een qua beslissingsstructuur uiterst kwetsbare organisatie.

Het is deze ervaring uit de agressie-oorlog tegen Joegoslavië, die de door de politieke elites al eerder vastgestelde noodzaak van een eigen en geïntegreerd Europees leger nog eens heeft onderstreept.

Maar bovendien geeft een versnelde vorming van een geloofwaardige Europese legermacht, die het in het begin uiteraard nog zal moeten hebben van VS-steun, de Verenigde Staten de gelegenheid om zijn militaire aanwezigheid in Europa tot het hoogst noodzakelijke niveau te beperken om zijn belangen aldaar afdoende veilig te kunnen stellen.

Dit zal dan aanzienlijke VS-troepen kunnen vrijmaken om elders en de wereld te kunnen worden ingezet en zo overal de Amerikaanse hegemonie te kunnen handhaven.

Beide partijen, Europa zowel als Amerika, hebben dus belang bij de vorming van een eigen Europese legermacht. Europa krijgt daarmee meer zeggenschap in Europa, dus in eigen huis. En de Verenigde Staten verschaft zich aldus meer ruimte voor troepeninzet elders in de wereld. Zonder dat overigens afbreuk wordt gedaan aan zijn eigen strategische positie in Europa.

Dat betekent niet dat, als de Amerikanen ervoor zouden hebben gekozen om Europa militair meer werk op te laten knappen in Kosovo, dit alleen als een concessie zou moeten worden gezien. En evenmin wijst dit erop dat de Amerikanen zouden beogen zich volledig uit Kosovo terug te trekken.

Om met dit eerste punt te beginnen, natuurlijk hoopt de Verenigde Staten uit een grotere militaire rol voor Europa in Kosovo ook voordeel te putten.

Voorzienbaar is namelijk dat de spanningen in Kosovo tussen de vooral door de Amerikanen opgepoetste en in een machtspositie geplaatste terroristen van het UCK en de NAVO-bezettingmacht in Kosovo zullen escaleren en tot uitbarstingen zullen komen. Hoe meer het directe militaire werk in Kosovo dan door de Europese NAVO-landen opgeknapt zal worden, des te meer blijven de Amerikaanse soldaten dan zelf buiten schot.

En des te geringer wordt daarmee de kans dat zij in Kosovo, bij de groeiende spanningen tussen de NAVO-bezettingmacht en de Albanese terroristen, in een Somalië-scenario terecht komen. Waar immers Amerika zich schielijk uit de voeten moest maken, toen de eerste Amerikaanse soldaten daar achter tanks door de straten van Mogadishu werden getrokken. Tot groot ongenoegen van het Amerikaanse thuisfront.

Wat het tweede punt betreft: een herziening van de taakverdeling in Kosovo tussen Amerikanen en Europeanen betekent niet dat de Verenigde Staten zijn militaire presentie in Kosovo geheel zou opgeven.

Zonder actief bij het dagelijkse militaire handwerk betrokken te blijven, kan Amerika, met veel minder manschappen, daar wel militaire bases en andere militaire faciliteiten handhaven. Amerikaanse bruggehoofden in Kosovo blijven zo intact, zonder verder nog actief militair in Kosovo te zijn geïnvolveerd. Het feit dat de Verenigde Staten in Kosovo inmiddels een van de grootste militaire basis heeft gebouwd, die er buiten de Amerikaans grondgebied bestaat, Camp Bondsteel, wijst op Amerikaanse plannen om ook in Kosovo in elk geval 'strongholds' aan te houden.

Om daar zijn geo-politieke en strategische belangen veilig te stellen.

5.16. Klein-Joegoslavië als breukvlak in de omsingeling van Rusland

Een volgende belangrijke factor die bijdroeg tot de oorlog van het Westen tegen Joegoslavië, wordt gevormd door het feit dat een Joegoslavië, dat zich niet aan de westerse dominantie ondergeschikt maakt maar wel gelegen is op zo'n strategische plaats in het hart van de Balkan, een geweldig obstakel vormt in de westerse omsingelingspolitiek van Rusland.

Het vormt dan als het ware een breuklijn in deze ring. Voor het Westen is ook dat een reden om een agressieve houding te blijven aannemen tegen Joegoslavië. Leidend tot pogingen om met een combinatie van diplomatiek, economisch en militair geweld dit obstakel op te ruimen.

En voorts ligt Joegoslavië op een geo-strategisch belangrijke positie ten opzichte van de oliegebieden in zowel het Midden-Oosten als de Kaukasus en west-Aziatische landen.

Een gegarandeerd onbelemmerde toegang tot deze olievelden in zowel het Midden-Oosten als ook tot de nieuwe oliegebieden in het voormalige Sovjet-gebied geldt voor het Westen, en met name ook voor de Verenigde Staten, als topprioriteit van buitenlands beleid.

Dat Joegoslavië zelf, gelet op zijn van het westen onafhankelijke positie, of onberekenbare spanningen rond deze positie van Joegoslavië, daarin ook maar op enigerlei wijze zouden kunnen interferen, wordt als een onduidelbare bedreiging van deze vitale westerse belangen ervaren.

5.17. De belangen van het westerse militair-industriële complex bij de oorlog tegen Joegoslavië

En verdere factor is dat het militair-industriële complex en de wapenhandel natuurlijk een enorm belang hebben bij de oorlog tegen Joegoslavië.

Miljarden zijn hieraan verdiend door de producenten van het meest 'sophisticated' vernietigingstuig. En miljarden zullen er nog aan verdiend worden als gevolg van de de bewapeningsspiraal die deze oorlog opnieuw in gang heeft gezet. Overal ter wereld.

In hoeverre de lobby van de wapenproducenten mede tot deze NAVO-oorlog heeft bijgedragen, is een vraag waarvan het antwoord schuilgaat achter de ondoorzichtigheid van het militair-industriële complex.

Dat de invloed van deze lobby op de politiek hoog moet worden ingeschat, is echter een feit.

Al is het maar omdat "lobby" in dit verband eigenlijk een onjuist begrip is. Het militair-industriële complex neemt immers geen externe positie in ten opzichte van de politieke administraties in de westerse landen. Maar vormt daar mede de kern van.

5.18. De oorlog tegen Joegoslavië als test van nieuwe wapensystemen en van nieuwe methoden van oorlogvoering

Ook vormde de agressie-oorlog tegen Joegoslavië een proeftuin voor nieuwe wapens.

De wedloop om nieuwe wapens te produceren is, ondanks het einde van de Koude Oorlog, nooit opgehouden.

Overeenkomstig haar eigen strategische concepties moet de VS steeds tegenover iedere tegenstander, en in principe ook tegenover de EU, een wapentechnische voorsprong hebben, ten einde ieder conflict zegevierend te kunnen beëindigen. Hiervoor worden steeds nieuwe wapens ontwikkeld.

Zij moeten ervoor zorgen dat de oorlog op afstand kan worden gevoerd en zonder eigen verliezen winnend afgesloten kan worden. Hiervoor is munitie nodig die zelf haar eigen doel vindt, maar ook zijn wapens noodzakelijk die de tegenstander blind en stom maken, door uitschakeling van alle nieuws- en bevelscommunicatie.

Tot de wapens die, deels na verdergaande perfectionering, in Joegoslavië verder werden gebruikt en uitgetest, behoorden onder meer DU-projectielen (depleted uranium). Uranium is een materiaal met een grote dichtheid en heeft daardoor als hogesnelheidsprojectiel een grote doorboringskracht. Maar omdat het radioactief is, met een zeer lange stralingstijd, treedt bij gebruik hiervan langdurige radioactieve besmetting van het milieu op.

Voorts zijn nieuw ontwikkelde types clusterbommen gebruikt. Dit zijn bommen die fragmenteren in grote hoeveelheden metalen deeltjes, waardoor enorme oppervlakten tegelijk bestreken kunnen met een gordijn van splinters. Mensen die zich in het bereik hiervan bevinden, worden hierdoor eenvoudig aan stukken gereten of ernstig verminkt.

Ook Nederlandse oorlogsvliegers hebben op grote schaal dergelijke clusterbommen in Joegoslavië afgeworpen. Op ruime schaal zijn nu ook grafiëtbommen uitgeprobeerd. Met name tegen electriciteitscentrales, transformatorstations en hoogspanningsleidingen. Zij verdelen zeer kleine elektrisch geleidende grafiëddeeltjes op de geïsoleerde onderdelen van dergelijke installaties en veroorzaken zo kortsluitingen en stroommuitval. Waarbij met name de burgerbevolking wordt getroffen, die van de stroomvoorziening afhankelijk is.

In een interview dat de Amerikaanse omroep PBS in het Lehrer News Hour op 6 juni 1999 met een aantal Amerikaanse senatoren uitzond, verklaarde senator Joseph Lieberman in dit verband onder meer:

"Welnu, de belangrijkste les is, denk ik, dat diplomatie, als deze gecombineerd wordt met geweld, onze waarden en onze belangen kan handhaven (...). Iets anders dat hier is gebeurd, is dat de NAVO, na vijftig jaar een defensieve organisatie te zijn geweest, in de aanval is gegaan. Dat is soms heel frustrerend uitgekapt, omdat het moeilijk is om 19 naties - democratieën - het eens te laten worden over het uitvoeren van specifieke militaire strategieën. Maar één van de lessen is dat we het gedaan hebben. Nu denk ik dat we het misschien een volgende keer - moge 'god' het verhoeden dat er een volgende keer komt -, meer effectief zullen doen. En dan de laatste les, die eigenlijk meer een vraag is. Namelijk in welke mate die buitengewone hightech afstand precisie-geleide wapensystemen van ons hebben gewerkt en of we daadwerkelijk in staat zijn om de doelen die we op de grond voor ogen hebben, zoals we in dit geval hebben gedaan, vanuit de lucht te bereiken. En welke lessen we daaruit kunnen trekken voor onze toekomstige militaire kracht. Ik denk dat één van de lessen die wij daaruit zullen trekken is dat we zullen moeten blijven investeren in hoogtechnologische wapensystemen, maar tegelijkertijd niet moeten stoppen met investeren in de capaciteit om oorlogen op de grond te voeren als dat nodig is."

5.19. De oorlog tegen Joegoslavië als waarschuwingssignaal aan de mogelijke tegenstrevers van de westerse belangen overal ter wereld

Een laatste factor die een rol zal hebben gespeeld bij de beslissing om oorlog te gaan voeren tegen Joegoslavië hangt hier nauw mee samen. Deze oorlog is bewust ook bedoeld als een waarschuwing. Een krachtig en dreigend signaal van het Westen - en dan vooral van de Verenigde Staten - aan alle andere landen die het zouden wagen zich niet te schikken naar de westerse superioriteit en dominantie.

De boodschap luidt hier: we zijn niet alleen in staat, maar ook heel wel bereid, om iedere natie die wat wij definiëren als onze vitale interesses weerstreeft of zou kunnen bedreigen, met superieure militaire technologie te vernietigen.

Als het afgeven van deze dreigende boodschap al niet rechtstreeks deel heeft uitgemaakt van de besluitvorming om de oorlog te beginnen, dan zal dit in elk geval op de achtergrond een rol hebben gespeeld.

In dit verband schrijft Emil Vlatki in "The New Totalitarian Society":

"The dream of rulers seeking for absolute power has become reality. From now and by those dominating the world with a highly sophisticated technology, it is possible - without any risk and human cost on their side - to attack, destroy and finally defeat a given country simply by air strikes. At this time the Occident, having this kind of invincible weapons: missiles, bombers and logistic support, rules the entire earth through fear of military interventions, economic sanctions, embargoes, conspiracies and media propaganda. Without any power balance, the leading 'international community', comprising 15% of the world population, has been transformed into a powerful vampire able to kill night and day without the slightest possibility of being stopped. (...) In this context the UN is a useless dead body (...) and western public opinion enjoys its power and domination.

After a long period of the development of rationality, apparently aiming at an unified world based on universal human rights, the modernity has become the matter of a few who exercise their world domination without scruples and with a brutal force.

The Stone Age appears again in its most sophisticated version".

Op een tweetal hierboven genoemde factoren die aan de NAVO-agressie en grondslag hebben gelegen, dient in dit verband nader te worden ingegaan.

Namelijk de omsingelingspolitiek die de NAVO jegens Rusland voert en het aspect van het strategische belang van een gega-randeerd onbelemmerde doorgang naar de olievelden in het Midden-Oosten en de west-Aziatische landen.

5.20. De afbraak van de oorspronkelijke Joegoslavische Federatie als uiteindelijke weloverwogen Amerikaanse machtspolitieke keuze

In "Globalization, Militarism and the U.S./NATO War against Yugoslavia" schrijft Richard Becker:

"Ten years ago, neither Yugoslavia nor Iraq would have seemed likely targets of U.S. military attack. Both are key countries in key strategic regions.

While the United States had been fiercely hostile to both of them after their respective revolutions - Yugoslavia in 1945, and Iraq in 1958 - it seemed to change over the years. Ten years ago the U.S. policy toward both countries was officially friendly. In 1990 and 1991 however, all this friendliness suddenly evaporated. The benign mask dropped away, revealing the true face of U.S. policy. The U.S. rulers proceeded to first demonize and then devastate both countries - tearing one in pieces, and inflicting on the other a human-made famine and deadly epidemics.

Both the Yugoslav and Iraqi people have suffered immense human, productive and cultural losses. Both were subjected to nearly a decade of war, blockade and subversion. Today the U.S. governments's official policy toward both countries is called "regime change". The western powers are continuing their aggression against both countries.

What happened to bring about such a cataclysmic change? Was there a dramatic change in the government of either country? No, those governments are basically the same today. Did they change their basic orientation? No, not at all. Did either one of them menace the United States or other western countries? No, neither is in a position to do so.

The real change that took place was inside Iraq nor Yugoslavia.

What happened was a sharp change in the balance of forces in the world, brought about by the disintegration and then the collapse of the Soviet Union and the socialist bloc in Europe in the period of 1989 to 1991. Friendliness toward Iraq and Yugoslavia lasted exactly as long as the existence of the socialist camp.

The destruction of Yugoslavia with its extremely diverse and intermingled population required a bloody civil war. The United States and other NATO powers used an integrated economic, military and diplomatic strategy to destroy the former Yugoslavia. The economic austerity plan implemented by the International Monetary Fund (IMF) and the World Bank in the late 1980's played a major role in heightening the tensions between the different republics and provinces of Yugoslavia that had different standards of living, within the federal state.

The treat of trade sanctions and other economic penalties was used to support the secessionist movements in Yugoslavia in 1991-1992. Economic sanctions - a total blockade of the country that was based on the sanctions implemented two years earlier against Iraq - were brought to bear on Yugoslavia in 1992.

Both the U.S. and German regimes, but increasingly the U.S., armed, funded and trained the Croatian and Bosnian military. Washington insisted that NATO must carry out the bombings in Bosnia in the summer of 1995. Meanwhile the U.S.-retrained-and-led Croatian army ethnically cleansed more than 300.000 Serbs from the Krajina region of Croatia, where they had lived for many centuries.

This was the integrated strategy. The combination of sanctions, blockade, economic and financial measures, NATO bombing and U.S. intervention forced the Yugoslav government to sign the Dayton Accords in 1995.

And 199 brought a new round of war - a massive 78-day bombing campaign by NATO, led by the Pentagon, and then new economic sanctions, which exists today.

Washington justifies this policy by claiming it was standing up for human rights. (...)

The real objective of the war on Yugoslavia and the integrated strategy followed toward this country is to re-balkanize the Balkans - to break up Yugoslavia into small, easily controllable pieces, in order to ensure U.S./NATO, and especially U.S., domination of this key strategic region.

While ten years ago it had none, today the United States has military bases in Albania, Macedonia, Hungary, Bosnia, Croatia and Kosovo. Washington and its NATO partners have cut up Kosovo into little pieces, occupation zones.

I want to read a quote from Thomas Friedman, who writes for the New York Times - an individual who is now held up as the highest example of U.S. journalism.

Friedman wrote approvingly on March 28, 1999:

'For globalization to work, America can't be afraid to act like the almighty superpower that it is. The hidden hand of the market will never work without a hidden fist. McDonald's cannot flourish without McDonald-Douglas, the designer of the F-15, and the hidden fist that keeps the world safe for Silicon Valley's technology is called the United States Army, Air Force, Navy and Marine Corps'."

Anders dan Duitsland heeft de Verenigde Staten zich in eerste aanleg terughoudend opgesteld tegenover de dreigende desintegratie van de oorspronkelijke Joegoslavische federatie. De officiële politiek, ingegeven door rapporten van de CIA en door ambtsberichten van Amerikaanse diplomaten in de Balkan-regio zelf, was oorspronkelijk dat de Joegoslavische federatie overeind moest blijven.

Deze politiek werd ingegeven door beduchtheid voor een reactie van de Sovjet-Unie, indien diens belangen als gevolg van onvoorspelbare ontwikkelingen bij uiteenvallen van Joegoslavië in het gedrang zouden komen.

Gelijk opgaand met de desintegratie van de Sovjet-Unie en de teloorgang daarvan als supermacht, valt dan vervolgens een wijziging in de Amerikaanse politiek te constateren. De laatste aarzelingen om zich ook op voormalig Joegoslavisch territorium een stevige machtsbasis te gaan verschaffen, worden dan aan de kant gezet.

De Russische belangen in dit gebied konden voortaan achteloos terzijde worden geschoven.

Daarbij rekende de Verenigde Staten het tot zijn taak om duidelijk front te maken tegen wat door de Amerikanen geïnterpreteerd werd als een groeiend streven naar Servische dominantie binnen de oude Joegoslavische federatie. Dit door hen aldus geïnterpreteerde proces van groeiende Servische dominantie binnen de in een zware crisis geraakte Joegoslavische bondsstaat, beschouwde de Verenigde Staten als in strijd met zijn belangen. Een te sterk Servisch machtsblok zou de Amerikaanse interessen op de Balkan kunnen schaden.

In werkelijkheid vormde het door de Amerikanen gesignaleerde groeiende Servische overwicht binnen de Joegoslavische federatie een perspectief-vertekening. Doordat de naar afscheiding strevende staten binnen de Joegoslavische bondsstaat, met name Kroatië en Slovenië, hun vertegenwoordigers binnen de gezamenlijke Joegoslavische staatsinstellingen begonnen terug te trekken, kwam het zwaartepunt van de beslissingsmacht in veel gevallen bij de Serviërs te liggen, die het idee van een gezamenlijke staat trouw bleven. In hun pogingen om deze gezamenlijke staatsinstellingen te torpederen, hielden de vertegenwoordigers van de op secessie uitrijdende staten in een aantal gevallen gewoon op met daarin te participeren.

Bij deze nieuwe Amerikaanse opstelling speelde voorts dat Servië in de Amerikaanse beleving bovendien nog als een soort half-communistische staat werd ervaren.

In "War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia" laat Marko Lopusina een van de laatste presidenten van de oude Joegoslavische federatie aan het woord, die in zijn memoires aangeeft hoe de Verenigde Staten er op een bepaald moment toe overgaan om in te stemmen met het opbreken van de oude Joegoslavische bondsstaat, hoewel Amerika - blijkens vele eerdere rapporten - zich er zeer wel van bewust is dat dit gepaard zal gaan met zeeën van bloed:

"In his memoirs, Borisav Jovic, a former president of SFRJ (Joegoslavië), admitted to have recorded the following, after his conversation with general Veljko Kadijevic which took place as early as in 1990: 'The military estimates that, after Eagleburger's visit to Yugoslavia, the U.S. have finally decided to overthrow Serbian leadership as - according to their evaluations - the only communist one in Yugoslavia.(...) They give priority to destruction of the governing communists in Yugoslavia over its integrity. Thus, if they do not manage to destroy communism as a whole, they will go for breaking Yugoslavia apart by 'conquering' piece by piece.

Such a turnabout with respect to Yugoslav integrity is based on the reduced danger from Soviet interest in the access to the Adriatic Sea."

5.21. Het veiligstellen van de toegang tot de olievelden in de Kaukasus en in het Midden-Oosten

Een onbedreigde toegang tot de olievelden in de wereld vormt sinds de Tweede Wereldoorlog een vast kernpunt van het Amerikaanse buitenlandse beleid.

Het wekt dan ook geen verbazing dat geen enkele Amerikaanse presidentkandidaat eraan ontkomt om het belang daarvan te benadrukken bij de presentatie van zijn programma. Zo ook de presidentkandidaten McCain en Bush bij het ontvouwen van hun programma in de NRC van 6 maart 2000: McCain ving aan met de woorden:

"In een opmerkelijk veranderde wereld en in deze dageraad van de volgende Amerikaanse eeuw, blijven onze centrale strategische belangen, net als de idealen waarop ons land is gegrondvest, dezelfde: het beschermen van het eigen grondgebied en het westelijk halfmond tegen dreigingen van buitenaf, het voorkomen dat Europa door één mogendheid wordt gedomineerd; het versterken van onze bondgenootschappen, het garanderen van toegang tot energievoorraden, en het continueren van de stabiliteit rondom de Stille Oceaan."

En Bush stelde in dit verband:

"Een Amerikaanse president dient te ijveren voor een geheel democratisch westelijk halfmond, verbonden door vrijhandel. Hij dient Amerika's belangen in het gebied van de Golf te behartigen (...)."

De oliereserves in het gebied van de Kaukasus en de Kaspische Zee worden momenteel geschat op wellicht 200 miljard vaten. Nog belangrijker eventueel zijn de schier onmetelijke gasreserves in het gebied.

Op 19 november 1999 maakte de NRC melding van een accoord over de aanleg van een oliepijpleiding tussen de Kaspische Zee en de Turkse havenstad aan de Middellandse Zee Ceyhan. Dit onder de kop: "Akkoord pijpleiding voor Kaspische olie - Clinton: verzekeringspolis voor wereld":

"Met name de Verenigde Staten hechten groot strategisch belang aan de oliepijpleiding. Een reden daarvoor is dat Washington een kanaal voor energievoorziening wil dat buiten Rusland en ook buiten Iran omgaat.

(...)

De nieuwe leiding omzeilt het in oorlog verkerende Tsjetsjenië en Armenië en blijft ook buiten het Russische netwerk om verstoring te voorkomen.

'Deze akkoorden zijn een verzekeringspolis voor de gehele wereld', aldus de Amerikaanse president Clinton, die als getuige bij de ondertekening aanwezig was. 'Zij helpen mee er voor te zorgen dat onze energievoorziening door diverse kanalen gaat, en niet door een punt dat gemakkelijk af te sluiten is.'

Dit is een van de vele olie- en gasleidingen, die worden voorzien om deze grondstoffen vanuit het Kaukasus-gebied aan de Zwarte Zee naar het Middellandse Zee-gebied af te voeren. Ook de Middellandse Zee-kust van Albanië en Griekenland zijn daarbij, naast Turkije, gepland als eindpunt van pijpleidingen vanuit de Kaukasus.

Dit doet de vraag rijzen naar de noodzaak om deze energiebronnen vanuit het Kaukasische gebied, over zulke enorme afstanden, nu juist naar het gebied van de Middellandse Zee te voeren. De Zwarte Zee-kust van Turkije is toch veel dichterbij? Dan kunnen olie en gas, buiten Rusland om, toch via de Zwarte Zee naar Amerika en Europa getransporteerd worden?

De reden om een netwerk van pijpleidingen te bouwen die in het Middellandse Zee-gebied uitmonden, is deels van strategische aard. De invloed van Rusland in het Zwarte Zee-bekken kan zo volledig omzeild worden. Deels wordt dit ook ingegeven door ecologische noodzaak. De Bosporus is veel te nauw en te druk bevaren voor grote olietankers. Verdere beperkingen van de vaart van olietankers door de Bosporus vanwege van dreigende olierampen zijn op den duur van Turkse zijde zeker te verwachten.

Met de veiligheid van de geplande olie- en gasleidingen vanuit het Kaukasische gebied, de toekomstige levenslijnen van de westerse economieën, zijn de hoogst denkbare nationale veiligheidsbelangen van de Amerika en Europa in het spel. Daarom dient de controle over het oostelijke Middellandse Zee-bekken en het achterland hiervan absoluut gewaarborgd te zijn. Een, vanuit westers perspectief, 'instabiele faktor' als een Joegoslavië dat zich, in een strategische positie op de Balkan, aan westerse invloed onttrekt, is daarom blijvend onduidelijk.

De bekende toneelschrijver Harold Pinter zei hierover in een toespraak voor de Britse Confederation of Analytical Psychologists op 25 juni 1999 in Londen:

"Why is NATO in Yugoslavia ? (...) The answer appears to lie in the considerable potential oil wealth in the Caspian Sea region. One of the Guardian newspaper intellectuals had this to say the other day: 'How absurd it is', he jeered, 'to refer to the oil in the Caspian Sea region as having anything to do with the NATO operation. The Caspian Sea is over thousand miles from Yugoslavia'. It is indeed. But to get the oil from the Caspian Sea into the hands of the West you can't use buckets. You need pipelines and those pipelines have to be installed and protected. The oil reserves in the Caspian Sea are vast.

The pipelines mean that security in the Balkans is of concrete economic and strategic importance. The US Energy secretary, Bill Richardson has explained it quite clearly: 'This is about America's energy security. It's also about preventing strategic inroads by those who don't share our values. We are trying to move these newly independent countries toward the West. We would like to set them reliant on Western commercial and political interests. We made a substantial political investment in the Caspian and it's important that both the pipeline map and politics come out right'."

Het veilig stellen van de toekomstige olie- en gasstroom naar het oostelijke Middellandse Zee-bekken vanuit Kaukasisch gebied vormde zo een belangrijke reden om de Balkan volledig onder westerse controle te brengen. Dit met omverwerping van het obstakel Joegoslavië.

HOOFDSTUK 6

Is collectieve dwaling over de humanitaire bedoelingen van de NAVO--oorlog voorstelbaar ?

Maar is het dan voorstelbaar dat heel Nederland ernaast zit wat betreft het oordeel hier te lande dat de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië gevoerd werd om louter humanitaire redenen ?

Dat is heel goed mogelijk.

De geschiedenis spreekt wat dat betreft boekdelen.

Ook van de voorlaatste oorlog die Nederland voerde, tegen de Republiek Indonesië, deugde - achteraf gezien - geen barst. Ondanks de vrijwel unanieme en hardgrondige steun hiervoor in - toen - de bijna voltallige Nederlandse politiek, de media en bij het Nederlandse publiek.

En reken maar dat ook bij die oorlog trouwens de humanitaire motieven niet van de lucht waren! De rampokkende Republiekijnse terroristen moest een duchtig lesje worden gelezen! Nu denken we heel anders over de juistheid van onze voorlaatste oorlog, die ruim 200.000 Indonesische burgers het leven heeft gekost.

In feite is trouwens nergens in Europa de laatste honderd jaar een oorlog gevoerd - zo dit ooit anders is geweest -, die niet een breedvoerige steun kreeg van de samenleving van het land dat die oorlog begon.

Zo te zien ontbreekt dus al op voorhand elk verband tussen de steun aan een oorlog en de mate van gerechtvaardigheid hiervan.

Maar is het dan ook denkbaar dat de hele wereld zich vergist heeft als het gaat om de aan de oorlog tegen Joegoslavië om Kosovo verleende steun ?

Zeker als men de arrogantie om "het westen" gelijk te stellen met de gehele wereld extrapoleert, is ook die mogelijkheid verre van denkbeeldig.

Tot diep in twintigste eeuw heeft het westen de ene koloniale oorlog gevoerd na de andere. En nooit is er - toen althans - een spoor van twijfel geweest over de juistheid, de rechtmatigheid en de noodzakelijkheid daarvan in de gehele westerse koloniale wereld.

En reken maar dat ook bij die oorlogen de humanitaire motieven voorop stonden! Het ging er immers om die gekoloniseerde volkeren te verheffen en ze de zegeningen van de westerse beschaving bij te brengen!

Zo'n voorbeeld van een oorlog die tot het bittere einde door het westerse politieke establishment en door vrijwel de voltallige westerse media werd gesteund, was ook de oorlog in Vietnam.

En reken maar dat ook bij die oorlog de humanitaire motieven de doorslag gaven! Het Vietnamese volk moest immers van het communistische monster gered worden!

Die reddingsoperatie kostte ruim 3 miljoen Vietnamese burgers het leven en uiteindelijk moesten de "redders" hier als geslagen honden afdruipten. Zodat het verderfelijke communisme het Vietnamese volk alsnog in zijn klauwen kreeg.

Nu wordt er in "het Westen" in elk geval heel anders tegen deze oorlog aangekeken.

6.1. De broosheid van de westerse pretenties omtrent de humanitaire bedoelingen van de NAVO-oorlog om Kosovo in historisch perspectief

Er is geen reden om te denken dat de roerende westerse eensgezindheid over de juistheid van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië historisch een ander lot beschoren zal zijn dan alle hierboven bedoelde oorlogen op de duur hebben ondervonden.

Van de humanitaire pretenties voor alle hierboven bedoelde oorlogen deugde niets. In het licht van historie verbleekten die geheel.

De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië valt ongetwijfeld in de toekomst eenzelfde beoordeling ten beurt.

Het is allerm minst nodig om daarvoor enige decennia te wachten. Zo'n genadeloos historisch oordeel is ook nu al volop voor de hand liggend.

In feite is een beetje gezond verstand nu al voldoende voor de vaststelling dat de maandenlange NAVO-bombardementen op de Federale Republiek Joegoslavië in het voorjaar van 1999 louter agressieve bedoelingen hadden.

6.2. De duidelijke taal van de objectieve feiten

Hoe weten we zeker dat deze NAVO-bombardementen volstrekt niets met welke humanitaire bewogenheid dan uitstaande hadden ?

Dat weten we zeker op basis van de voor iedereen kenbare en verifiëerbare feiten. Die allemaal, zonder uitzondering, ondubbelzinnig dezelfde kant op wijzen.

Kennisname van deze feiten - deels duidelijk aan het licht gekomen en naar voren getreden na afloop van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, deels al vooraf zich duidelijk manifesterend - parend aan een dosis gezond verstand en een onbevooroordeelde blik, voert onvermijdelijk tot deze gevolgtrekking.

HOOFDSTUK 7

De redenen waarom met zekerheid te zeggen valt dat de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië om Kosovo niets met humanitaire bedoelingen uitstaande had

7.1. Het ontbreken van een humanitaire catastrofe voordat de NAVO de oorlog begon

Ten eerste weten we zeker dat de NAVO-oorlog om Kosovo niets met welke humanitaire pretentie dan ook uitstaande had, vanwege het feit dat er, voorafgaande aan de NAVO-agressie, naar welke standaard dan ook, in Kosovo geen sprake was van een humanitaire catastrofe.

Er was wel een geweldige propaganda-campagne om de indruk te wekken dat er een humanitaire catastrofe plaatsvond, die zeer succesvol was.

Maar deze propaganda spoort volstrekt niet met de feiten. Dit zal hieronder nog breeduit in beeld worden gebracht.

Sommige westerse commentatoren erkennen min of meer dat er in Kosovo, zoals hier dus nog uitvoerig nader zal worden gezien, in de periode voorafgaande aan de NAVO-agressie weliswaar een burgeroorlog woedde, maar dat er van een humanitaire ramp geen sprake was.

Maar vervolgens houden zij dan vol dat de grootschalige beestachtigheden die de Serviërs in Kosovo zouden hebben begaan vanaf het moment dat de NAVO met bombarderen begon, alsnog - met terugwerkende kracht - die NAVO-oorlog zouden rechtvaardigen.

Afgezien van de infantiliteit waarmee hier logica wordt bedreven - oorzaak, gevolg bij de argumentatie worden hier door elkaar gehaald op een manier die doorgaans op het verstandelijke niveau van een vijfjarige wordt ontstegen -,

wijzen inmiddels bekende feiten uit dat ook van de beweerde grootschalige moordpartijen en andere wreedheden op grote schaal, waarmee de Serviërs zouden zijn begonnen op het moment dat de NAVO-bombardementen een aanvang namen, geen sprake is geweest.

In de westerse propaganda werd ook altijd benadrukt dat er sprake was van een systematische discriminatie en vervolging van de Albanese bevolkingsgroep in Kosovo, alvorens de NAVO tot zijn agressie overging.

Ook dit is een als zodanig verifieerbare leugen.

Een van de toonaangevende landen van de NAVO-coalitie die zich op Joegoslavië heeft gestort, Duitsland, heeft vrijwel tot op de dag dat de bombardementen een aanvang namen altijd in officiële documenten het standpunt ingenomen dat van enig aantoonbare systematische achterstelling of discriminatie van de Albanese bevolkingsgroep in Kosovo geen sprake was.

Maar toen men het tijd vond om de oorlogstrom te gaan roeren, werd er door de Duitse autoriteiten echter plotseling een heel andere plaat opgezet !

Een plaat waarvan ook de andere westerse leiders als Kok, Van Aartsen, de Grave, Blair, Clinton en al hun verdere collega's onmiddellijk ook een copie voorhanden hadden.

Van diverse kanten is op deze onhoudbare discrepantie gewezen. Zoals o.a. door de Duitse sectie van de International Organisation of Lawyers Against Nuclear Arms (IALANA).

Uit de persverklaring van de Duitse sectie van IALANA van 29 april 1999 wordt hier het volgende ontleend:

"Through detailed excerpts from hitherto unpublished Foreign Ministry documents and from numerous German high-administrative-court decisions in refugee cases, IALANA had pointed to obvious and serious contradictions. Until mid-March 1999, just a few days before the start of NATO's air attacks against Yugoslavia, Joschka Fischer's Foreign Ministry constantly stated in his status reports and official intelligence information produced for asylum hearings: "Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable." Trusting the veracity of this official intelligence the German asylum judges found that the Milosevic regime had no state program of persecution of Kosovo-Albanians, and that the latter were not otherwise threatened in Kosovo by the Serb-dominated state on account of their ethnicity. However, since the NATO countries' air war, begun on March 24, 1999, had to be justified before the German public opinion and the Bundestag, the Foreign Ministry spoke of "genocide", "deportations" and "ethnic cleansing", practiced by the Milosevic regime against Kosovo-Albanians not just since the war's beginning, but as having preceded the NATO attack for a considerable time.

III.

The foreign Ministry passes over in silence the fact that the "Federal Bureau for the Recognition of Foreign Refugees" in Zirndorf (wich is under the Ministry of the Interior) had, on March 17, 1999 - that is, a few days before the start of NATO's air attacks wich were undertaken, according to Chancellor Schröder's executive declaration, "to prevent further and systematic violations of human rights and a humanitarian catastrophe in Kosovo", - issued a directive (AZ 2433787 - 138 of March 17, 1999) expressly based on the binding jurisdiction of the Bavarian High Administrative Court, of the Administrative Court of Baden-Wurttemberg and of the High Administrative Court of the Saar District, wich themselves had invoked the status report and official intelligence of the Foreign Ministry, in wich the following was stated:

"When returning to their homeland, Kosovo-Albanians still are not subjected to group persecution..The situation in Kosovo has fundamentally changed due tot the agreement on the pacification of the region worked out between the OSCE, under the leadership of American Special Envoy Holbrooke and the Yugoslav state leadership...The ca. 50.000 refugees, who had temporarily holed up in the mountains and forests (mostly in the immediate vicinity of their villages), have almost all found stable lodgings since the partial withdrawal of the Security Forces...

However, there are occasional armed incidents. These overwhelmingly consist of raids by the KLA and its supporters, using terrorist means, to wich the Yugoslav reacts within its area of operations in a targeted manner."

IV. Operation Horseshoe

In order to justify NATO's air attacks, the Foreign Ministry claims that "Operation Horseshoe provides for a systematic expulsion of the Kosovo-Albanian pouplation aiming at violent, demographic changes in Kosovo".

In doing so, it relies on documentatation and positions taken by Minister Sharpings's Ministry of Defense.

To begin with, "Operationa Horseshoe" will not do as a justification for NATO air attacks, if for no other reason than the fact that it first became known to the Ministry of Defense only after March 24, 1999. In its press statement, even the Foreign Ministry admits that it had become aware of the existence of such plan only on April 1, 1999.

What is more, one should realize that the documentation on "Operation Horseshoe" has not yet been presented to the public for critical scrutiny; it is merely claimed to exist. It is still impossible to know whether it can adequately prove that already before the NATO air attacks the Yugoslav state and its organs had introduced measures for "ethnic cleansing" of Kosovo, on the basis of a state program of persecution and carried out by systematic violations of the human rights of Kosovo's population linked to Albanian ethnicity.

And finally, in answer to the question whether the documents on "Operation Horseshoe" given her by Minister Sharping were useful, the Chief Prosecutor of the UN Criminal Court for Yugoslavian Affairs in the Hague, Louise Arbour, stated:

"As to Operation Horseshoe, I have my doubts as to its capacity to prove anything. If it were a document with cover, date and signature, it would be fantastic. But mostly such things (referring to documents given her by various NATO countries) look more like verbal descriptions and conclusions." (See Der Spiegel, No. 17/1999, p. 152)

V.

The Foreign Ministry's claim that IALANA's excerpts from the Foreign Ministry's official positions are "citations that are selective and isolated from their context and do not correspondent to the predominant tenor of the status reports", is false. This can be seen in the simply fact that in asylum proceeding the German High Administrative Courts understood the "status reports" and "official intelligence" on the Kosovo situation in precisely the sense that the Foreign Ministry wishes now to deny. If the Foreign Ministry, as it now claims, had in fact indicated "since May 1998 in its status reports" that an "ethnic expulsion policy on the part of Milosevic's regime against Kosovo-Albanians" was verifiable, and that in fact, as the asylum seekers constantly proposed, there was a state program of persecutions linked to ethnicity, then the asylum courts would properly have been forced to recognize the asylum-seeking Kosovo-Albanians.

However, until the most recent period, it was expressly on the basis of the Foreign Ministry's "status reports" and "official intelligence" that the High Courts cited by IALANA did not reach such conclusion.

Since the Foreign Ministry is still trying to deny the facts, IALANA, as a proof of these facts, points once again to the following up-to date compilation from the latest court decisions.

(The compilation is appended to this Press Information and mostly identical to all the other excerpts already published by IALANA.)

VI.

IALANA asks the Foreign Ministry:

- Have all these judges who have for years made decisions based on their trust in the accuracy of the Foreign Ministry's "status reports" and official intelligence reports, and knew the latter well, misread, misunderstood or wrongly elaborated the "status report" of November 19, 1998 and the Foreign Ministry's official intelligence reports of december 28, 1998, of january 6, 12 and 22, 1999 and March 15, 1999 ?
- If the Foreign Ministry's official intelligence reports before March 24, 1999, that is before the NATO air attacks, had been substantively misunderstood by the courts, why had the Foreign Ministry not pointed this out to the courts ?

(.....)"

Excerpts from the official documents mentioned above:

I. Intelligence report from the Foreign Office january 6, 1999 to the Bavarian Administrative Court, Ansbach:

"At this time, an increasing tendency is observable inside the Federal Republic of Yugoslavia of refugees returning to their dwellings...Regardless of the desolate economic situation in the Federal Republic of Yugoslavia (according to official information of the Federal Republic of Yugoslavia 700.000 refugees from Croatia, Bosnia an Herzegovina have found lodging since 1991), no cases of chronic malnutrition or insufficient medical treatment among refugees are known and significant homelessness has not been observed...According to the Foreign Office's assessment, individual Kosovo-Albanians (and their immediate families) still have limited possibilities of settling in those parts of Yugoslavia in which their countrymen or friends already live and who are ready to take them in and support them.

II. Intelligence report from the Foreign Office, januari 12, 1999 to the Administrative Court of Trier (Az: 514-516.80/32 426):

"Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable. The East of Kosovo is still not involved in armed conflict. Public life in cities like Pristina, Urosevac, Gnjilan, etc. has, in the entire conflict period, continued on a relatively normal basis. The actions of the security forces (were) not directed against the Kosovo-Albanians as an ethnically defined group, but against the military opponent and its actual or alleged supporters."

"The members of the Albanian people are not threatened by political persecution related to their national affiliation. Thus, in Belgrade alone several thousands of ethnic Albanians live. Their status is not unfavourable and they are not treated as unequal citizens on a systematic base by the state. In southern Serbia there are areas with a majority Albanian population with no case of violation of human rights worth mentioning have been registered against this category of persons."

III. Report of the Foreign Office, March 15, 1999
(Az: 514-516,80/33841) to the Administrative Court,
Mainz:

"As laid out in the status report of November 18, 1998, the KLA has resumed its positions after partial withdrawal of the (Serbian) security forces in October 1998, so it once again controls broad areas in the zone of the conflict. Before the beginning of spring 1999 there were still clashes between the KLA and security forces, although these have not until now reached the intensity of the battles of spring and summer 1998."

IV. Opinion of the Bavarian Administrative Court,
October 29, 1998 (Az: 22 BA 94.34252):

"The foreign Office's status reports of May 6, June 8 and July 13, 1998, given to the plaintiffs in the summons to a verbal deliberation, do not allow the conclusion that there is a group persecution of ethnic Albanians from Kosovo. Not even regional group persecution, applied to all ethnic Albanians from a specific part of Kosovo, can be observed with sufficient certainty. The violent actions of the Yugoslav military and police since February 1998 were aimed at separatist activities and are no proof of a persecution of the whole Albanian ethnic group in Kosovo or in a part of it. What was involved in the Yugoslav violent actions and excesses since February 1998 was a selective forcible action against the military

underground movement (especially the KLA) and people in immediate contact with it in its areas of operation.. A state program or persecution aimed at the whole ethnic group of Albanians exists neither now nor earlier."

V. Opinion of the Administrative Court of Baden-Wurttemberg, February 4, 1999 (Az: A 14 S 22276/98):

"The various reports presented to the senate all agree that the often feared humanitarian catastrophe threatening the Albanian civil population has been averted. ...This appears to be the case since the winding down of combat in connection with an agreement made with the Serbian leadership at the end of 1998 (Status Report of the Foreign Office, November 18, 1998). Since that time both the security situation and the conditions of life of the Albanian-derived population have noticeably improved....Specifically in the larger cities public life has since returned to relative normality (cf. on this Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier; December 28, 1998 to the Upper Administrative Court of Luneberg and December 23, 1998 to the Administrative Court at Kassel), even though tensions between the population groups have meanwhile increased due to individual acts of violence... Single instances of excessive acts of violence against the civil population, e.g. in Racak, have, in world opinion, been laid at the feet of the Serbian side and have aroused great indignation. But the number and frequency of such excesses do not warrant the conclusion that Albanian living in Kosovo is exposed to extreme danger to life and limb nor is everyone who returns there threatened with dead and severe injury."

VI. Opinion of the Upper Administrative Court at Munster, February 24, 1999 (Az: 14 A 3840/94 A):

"There is no sufficient actual proof of a secret program, or an unspoken consensus on the Serbian side, to liquidate the Albanian people, to drive it out or otherwise to persecute it in the extreme manner presently described....If Serbian state power carries out its laws and in so doing necessarily puts pressure on an Albanian ethnic group which turns its back on the state and is for supporting a boycott, then the objective direction of this measures is not that of a programmatic persecution of this population group. ... Even if the Serbian state were benevolently to accept or even to intend that a part of the citizenry which sees itself in a hopeless situation or opposes compulsory

measures, should emigrate, this still does not represent a program of persecution aimed at the whole of the Albanian majority (in Kosovo)."

"If moreover the (Yugoslav) state reacts to separatist strivings with consistent and harsh execution of its laws and with anti-separatist measures, and if some of those involved decide to go abroad as a result, this is still not a deliberate policy of the (Yugoslav) state aiming at ostracizing and expelling the minority; on the contrary it is directed toward keeping this people within the state federation."

"Events since February and March 1998 do not evidence a persecution program based on Albanian ethnicity. The measures taken by the armed Serbian forces are in the first instance directed toward combatting the KLA and its supposed adherents and supporters."

VII. Opinion of the Upper Administrative Court at Munster, March 11, 1999 (Az: 13A 3894/94.A):

"Ethnic Albanians in Kosovo have neither been nor are now exposed to regional or countrywide group persecution in the Federal Republic Of Yugoslavia."

Met een Duitse grondigheid is hier dus, gebaseerd op officiële Duitse rapporten, ook in rechte vastgesteld dat aan de vooravond van de het losbarsten van de NAVO-agressie noch van een 'humanitaire catastrofe', noch van structurele vervolging of discriminatie van de Albanese bevolkingsgroep sprake was.

7.2. Het op gang komen van de vluchtelingenstromen tegelijk met het op gang komen van de NAVO-oorlog

De enorme vluchtelingenstromen gedurende de NAVO-oorlog van maart tot juni 1999 tegen Joegoslavië kwamen er pas nadat de NAVO met zijn bombardementen begonnen was.

Niemand zou in redelijkheid kunnen volhouden dat, als deze vluchtelingen-massa al in geheel zijn omvang aan Servische moedwil zou kunnen worden toegeschreven en als deze vluchtelingenstroom dan al deel zou hebben uitgemaakt van een vooropgezet plan Servisch plan, dan in redelijkheid verwacht had kunnen worden dat de Joegoslavische autoriteiten een zodanig plan ook werkelijk zouden hebben uitgevoerd, zolang de NAVO-agressie nog niet was begonnen en zolang honderden OVSE-waarnemers zich nog in Kosovo bevonden. Zodat dit vermeende plan dan uitgevoerd had moeten worden recht onder de ogen van ruim 1300 OVSE-waarnemers.

Als er werkelijk vooraf zo'n plan zou zijn geweest, dan zouden het juist het ontketenen van het NAVO-geweld en juist de

aftocht van de OVSE-waarnemers zijn geweest, die dan voor de Joegoslavische autoriteiten de voorwaarden zouden hebben geschapen om dit euvele plan uit te voeren.

Overigens wordt altijd de indruk gewekt dat de Joegoslavische autoriteiten het vertrek van de OVSE-waarnemers zouden hebben geëist, voordat de NAVO-bombardementen begonnen. Waarbij dan de suggestie wordt gewekt dat het Joegoslavische leger de vrije hand wilde hebben om zich ongecontroleerd, door wie of wat dan ook, op de Albanese-Kosovaarse bevolking te kunnen storten zodra de OVSE-waarnemers hun hielen zouden hebben gelicht.

Ook hier is sprake van een westerse falsificatie. De OVSE-waarnemers hebben zich domweg uit de voeten gemaakt toen de bombardementen dreigden te beginnen. Dit geheel op initiatief van de OVSE-top zelf.

Er zijn zelfs berichten uit Joegoslavische bron, hoewel daarvan - uiteraard - geen westerse bevestiging te verkrijgen is, dat de Joegoslavische autoriteiten erop aangedrongen zouden hebben dat zij zouden blijven.

Gesteld dan ook dat de Joegoslavische autoriteiten, alvorens de NAVO-landen tot hun agressie-oorlog overgingen, inderdaad een plan hadden klaarliggen om de Albanese bevolking op grote schaal te verdrijven, dan is het juist het **beginnen** van deze NAVO-oorlog geweest, waardoor in dat geval de noodzakelijke condities werden geschapen om dit plan ook daadwerkelijk door te voeren.

Dit dus voor het geval dat de massale vluchtelingenstromen inderdaad niet hoofdzakelijk een gevolg waren van de virulente oorlogshandelingen zelf.

Dat dit laatste wel degelijk aan de orde was, zal verderop nog uitgebreid aan de orde komen.

Evenals nog zal worden aangetoond, op basis van een OVSE-rapport, dat er tijdens de NAVO-agressie in Kosovo relatief bijna evenveel Servische Kosovaren op de vlucht waren als Albanese Kosovaren.

7.3. Het ontbreken van ieder bewijs voor plannen tot het op grote schaal verdrijven van Albanese Kosovaren, voordat de NAVO zijn agressie begon

De vluchtelingen-massa's waren dan ook wel in het minst de uitkomst van een al vooraf bestaand boosaardig Servisch plan om heel Kosovo te ontdoen van Albanese Kosovaren. Dat toch wel zou zijn uitgevoerd, of de NAVO nu zijn oorlog begon of niet.

Nog afgezien van het feit dat als zo'n plan er werkelijk zou zijn geweest, juist het ontketenen van de NAVO-agressie dus de beletselen zou hebben weggenomen om het uit te voeren, zodat ook dan de aanwezigheid hiervan voor de agressie-oorlog van de NAVO alleen maar het tegendeel van een rechtvaardiging zou hebben gevormd, is voor het bestaan van een dergelijk plan geen spoor van bewijs te vinden.

Het zogenaamde "plan Hoefijzer", dat het bestaan van een dergelijke intentie om Kosovo van Albanese Kosovaren te ontdoen zou aantonen, is een verzinsel, waarvoor geen spoor van bewijs bestaat.

In deze volstreekte bewijsnood heet het nu dat de westerse geheime diensten die de gegevens in handen zouden hebben de stukken niet openbaar zouden kunnen maken, omdat de bescherming van hun bronnen dat niet zo toelaten. Wie geloof hecht aan dergelijke flauwekul mag het zeggen. Overigens heeft ook het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal moeten melden dat er ook aldaar geen enkel bewijs is gedeponeerd voor het bestaan van zoiets als "het plan Hoefijzer", zoals eerder al aan de orde is geweest.

Als zodanig is het dus een NAVO-propagandaverhaal van hetzelfde kaliber als het NAVO-verhaal van de 100.000 Albanese mannen die door de Joegoslavische legereenheden zouden zijn vermoord.

Ook hierop zal nog nader worden teruggekomen.

7.4. Geen bewijzen van humanitaire catastrofe vóór de NAVO-oorlog - geen bewijzen van massa-slachtingen tijdens de NAVO-oorlog over Kosovo

Dat wil niet zeggen dat er geen misdrijven zijn begaan aan Servische zijde.

Maar de beweerde massa-slachtingen op honderdduizend of tienduizend burgers bestonden slechts in de westerse fantasie en die van de Albanees-Kosovaarse vluchtelingen, die van de westerse media de taak kregen toebedeeld om dit beeld te voeden.

Dit is dan ook het commentaar waarmee de Volkskrant, onder de kop "Genocide blijkt valse grond voor NAVO-actie" op 22 oktober 1999 kwam :

"Waar zijn de lijken ? Waar bevinden zich de massagraven ? Waar blijft het forensische bewijs van alle misdaden die de Serviërs in Kosovo hebben begaan ? Macabere vragen, toegegeven, maar daarom niet minder belangrijk. De Westerse leiders Blair en Clinton hebben hun ingrijpen in Kosovo gerechtvaardigd met een verwijzing naar de 'genocide' die in Kosovo is gepleegd. De Serviërs, zo beweerde NAVO-woordvoerder Jamie Shea in het voorjaar, hadden tienduizenden doden op hun geweten. Onschuldige Kosovaren, mensen die niet betrokken waren bij de bevrijdingsbeweging van het UCK, vrouwen en kinderen waren in koelen bloede afgeslacht. Zei Shea. (..)

Ruim vier maanden na het einde van de oorlog blijft het bewijs voor een genocide uit. Dat is vreemd, want met de intocht van het internationale vredesbeweging KFOR trokken onderzoeksteams uit dertig landen het strijdtoneel binnen. Hun taak was bewijzen te zoeken voor de oorlogsmisdaden die de Serviërs zouden hebben begaan.

Die bewijzen zouden worden voorgelegd aan het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag. In plaats van tienduizend slachtoffers hebben deze onderzoeksteams enkele honderden lijken gevonden. De grootste vondst wordt op het conto van de FBI geschreven: 124 lijken in een graf, gevonden in de door de Britse troepen gedomineerde sector van Kosovo. In totaal vonden de Amerikanen 200 lijken. Het Spaanse onderzoeksteam vond er 187, niet bij elkaar, maar afzonderlijk begraven.

Natuurlijk is het mogelijk dat er nog meer bewijzen van gruweldaden opduiken, maar met de dag wordt dat minder waarschijnlijk. Het is niet zo eenvoudig om massagraven te verbergen, zeker niet omdat er verwoed naar wordt gezocht - niet alleen door de buitenlandse experts, ook door overlevenden, die willen weten wat er met hun familie is gebeurd. De onderzoeksteams die de killing fields van nazi-Duitsland, Rwanda en Cambodja bezochten, deden hun belangrijkste ontdekkingen spoedig na aankomst.

In Kosovo hebben we elfduizend doden gevonden, zei de speciale VN-gezant Bernard Kouchner in augustus. Hij zou zijn gegevens van het oorlogstribunaal hebben gekregen, maar dat ontkent te weten hoeveel lijken er zijn gevonden. Sindsdien heeft Kouchner zijn bewering niet herhaald.

Ongetwijfeld hebben de Serviërs zich op grote schaal schuldig gemaakt aan martelingen, verdwijningen en andere mensenrechtenschendingen. Hoe erg ook, dat gebeurt vaker en misschien wel in ernstiger vorm elders op de wereld.

'Wij moeten nu in actie komen om duizenden onschuldige mannen, vrouwen en kinderen te vrijwaren van de dood', zei premier Blair in maart, een dag voor het uitbreken van de oorlog, in het Lagerhuis. Blair en Clinton voerden genocide aan als rechtvaardiging voor de aanval op Servië. Sterker, juist door die massamoorden was de NAVO moreel verplicht in actie te komen.

De Joegoslavische regering heeft vanaf het begin de juistheid van de geallieerde beschuldigingen ontkend. Volgens de Serviërs lieten de westerse regeringen zich om de tuin leiden door de propagandamachine van het UCK. De Kosovaarse bevrijdingsbeweging had er immers alle belang bij om de internationale gemeenschap bij haar strijd te betrekken.

Tijdens de oorlog bleek al hoe afhankelijk de NAVO was van het UCK om op de hoogte te raken van wat zich in Kosovo op de grond afspeelde. Van het UCK kwam bijvoorbeeld het bericht dat een aantal prominente Albanese intellectuelen was omgebracht.

Een paar dagen later doken die intellectuelen weer op en moest NAVO-woordvoerder Shea met het schaamrood op de kaken toegeven dat hij het bij het verkeerde eind had gehad.

De vraag is hoe gruwelijk mensenrechten-schendingen moeten zijn om een gewapende interventie te rechtvaardigen.

Het is van belang te weten wanneer de grens wordt gepasseerd.

De Amerikaanse denktank Startfor, die deze week als eerste in het Westen de vraag stelde waar de lijken zijn gebleven, vraagt zich het volgende af: 'Als een handvol - een paar dozijn, een paar honderd - mensen worden gedood tijdens perioden van sociale onrust, heeft de internationale gemeenschap dan het recht om gewapenderhand tussenbeide te komen?'

Als het antwoord nee is, moet de conclusie luiden dat de NAVO Servië schadevergoeding schuldig is. Als het antwoord ja is, zijn we toe aan een ingrijpende herziening van het begrip staatssoevereiniteit."

Deze Volkskrant-commentator slaat hiermee de spijker op de kop.

Dit natuurlijk afgezien van de uiteindelijk goede bedoelingen die ook hij hier het Westen toedicht. En de klakkeloze plichtmatigheid waarmee ook hij niettemin de Serviërs achteloos, als het ware tussen de regels door, als grootschalige misdadigers afschildert. En tenslotte ook los van de door hem gebruikte term "Kosovaren", waar hij "Albanese Kosovaren" bedoelt.

7.5. De ideologische rol van de inburgering van de term 'Kosovaren', gereserveerd voor het Albanese bevolkingsdeel

De voortschrijdende introductie in de westerse media van de term "Kosovaren", waar "Albanese Kosovaren" bedoeld worden, heeft een duidelijke ideologische lading. Met behulp van deze semantische wending wordt sluipenderwijs het gevoel ingeburgerd dat de werkelijke Kosovaren de Albanese Kosovaren zouden zijn en dat alle andere, nu onder de westerse zeggenschap, uit Kosovo verdreven niet-Albanese minderheden daar eigenlijk niet thuis zouden horen.

De macht van de taal wordt hier dus aangewend ten dienste van de bestendiging van de inmiddels in Kosovo uitgevoerde etnische zuivering van alle niet-Albanese burgers, die het Westen maar al te goed uitkomt.

In het op internet gepubliceerde nieuwsbulletin van een aantal Joegoslavische organisaties van 11 februari 2000 werd dit als volgt verwoord:

"The most blatant is the continuous referral of Albanians as "Kosovars". The same propaganda technique was employed by U.S. spin-doctors during the civil war in Bosnia-Herzegovina. The Bosnian Muslims were called "Bosniacs", suggesting territorial ownership while Serbs, and on occasion the Croats, were portrayed as interlopers coveting territory. The same technique is being in Kosovo and Metohija with as implication that the Albanians are the rightful owners, which is a pure-bred falsehood."

7.6. Rechtvaardiging van de NAVO-agressie met verwijzing naar 'Servische massa-slachtingen' na de aanvang van de oorlog: een hopeloze verhaspeling van oorzaak en gevolg en laster bovendien

Ook door Volkskrant-commentator Marcel van Dam wordt onderstreept dat de stelling dat beweringen omtrent "Servische massa-slachtingen", waartoe het Joegoslavische legereenheden zouden zijn overgegaan nadat de NAVO-agressie daadwerkelijk was begonnen alsnog, met terugwerkende kracht, die NAVO-oorlog zouden kunnen rechtvaardigen, een bespotting vormt voor elke vorm van logica. En dat die aantijgingen bovendien zelf ook voornamelijk van lasterlijke aard zijn.

In zijn column van 28 oktober 1999 schreef hij onder meer:

"In plaats van een humanitaire ramp te voorkomen, wat volgens Clinton het doel was, bleek de [NAVO]-actie die te bewerkstelligen. Bijna een miljoen Kosovaren sloegen op de vlucht (...). De enige NAVO-afdeling die perfect werkte, was de propagandamachine onder leiding van Jamie Shea. (...)

Volgens de Britse regering werden er tijdens de oorlog in Kosovo meer dan tienduizend burgers vermoord. In de massagraven die in Kosovo zijn blootgelegd is dat aantal in de verste verte niet gevonden. Nog afgezien van het feit dat er ook veel slachtoffers moeten zijn gevallen in de gevechten tussen troepen van het UCK en de Joegoslaven en als gevolg van de NAVO-bombardementen.

Volgens de Amerikaanse regering werden er in Kosovo honderdduizend mannen vermist. Na de oorlog is van die beschuldiging nooit meer iets vernomen.

(...)

Nadat de vijandelijkheden waren gestaakt en Kosovo was bezet, voltrok zich een tweede humanitaire ramp: de vlucht van een paar honderdduizend Serviërs en zigeuners. Ditmaal onder het oog van en soms zelfs onder begeleiding van NAVO-troepen. Nu moesten we het doen zonder Jamie Shea. Ook de media hebben relatief weinig aandacht gehad voor deze treurige gebeurtenis. En aan hulp voor de slachtoffers werd al helemaal niet gedacht.

Heeft alle ellende nu geleid tot het uitzicht op een stabiel, gepacificeerd en multi-etnisch Kosovo.

Integendeel. De vooruitzichten zijn onverminderd treurig. De NAVO, vooral Amerika, heeft het UCK tot de belangrijkste machtsfactor in Kosovo gemaakt. De gematigde Albanese leider Rugova is daarmee uitgeschakeld. Over het democratisch gehalte van het UCK en het respect voor minderheden maakt niemand zich enige illusie."

En naar aanleiding van de bekendmaking door de Nederlandse regering van het voornemen tot een zogenaamde "evaluatie" van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, reageerde Marcel van Dam in zijn column in de Volkskrant van 27 februari 2000 als volgt en formuleerde de volgende vragen:

"Ik ken de evaluatie niet maar ik weet nu al een aantal vragen waar Melkert, die het initiatief nam tot de de evaluatie, geen afdoende antwoord op zal krijgen.

1. Wat was nu precies het vooraf geformuleerde doel van de operatie? Je mag toch aannemen dat in de vergadering van de bondgenoten waarin over de aanval werd beslist een scherp omschreven doel op tafel lag. Een beschaafd mens begint geen oorlog zonder te weten wat hij er mee wil bereiken. Kan dat vooraf omschreven doel aan de Kamer worden overgelegd?

2. We mogen aannemen dat in de vergaderingen die aan het besluit voorafgingen is gesproken over de legitimatie van de aanval. Op grond van welke internationale rechtsregels is besloten het Handvest van de VN aan de kant te schuiven? (Het verbod om soevereine landen te dreigen met geweld en het verbod om geweld te gebruiken.)

(....)

4. Toen Servië nog oppermachtig was in Kosovo bestond de bevolking naast een meerderheid van Albanen uit verschillende minderheidsgroepen. Serviërs, zigeuners, Servisch sprekende moslims, joden, etc. Sinds de NAVO oppermachtig is zijn en worden deze minderheden in Kosovo verdreven. Hoe verklaart de regering dat Milosevic beter in staat was de minderheden in Kosovo te beschermen dan de NAVO?

5. Hoeveel vluchtelingen uit Kosovo waren er in totaal voordat de NAVO-aanval begon en hoeveel zijn er nu (inclusief Albanen)? Als er nu meer vluchtelingen zijn dan ervoor, hoe kan men dan volhouden dat de humanitaire situatie is verbeterd?

6. Wat is het totaal aantal slachtoffers van de bombardementen, hoeveel slachtoffers zijn er gevallen in de guerrilla tussen de Serviërs en het UCK en hoeveel Albanese Kosovaren zijn er vermoord door de Serviërs? Kan alsnog worden aangegeven waarop de mededelingen waren gebaseerd dat er meer dan tien-duizend Albanen waren vermoord (Engeland) en dat er honderdduizend Albanese mannen zoek waren (Amerika).

7. Hoe was het mogelijk dat het UCK een jaar voor de NAVO-aanval nauwelijks iets voorstelde en een jaar later meer dan tienduizend goed bewapende mannen op de been kon bengen?

8. Hoe groot is de totale schade die als gevolg van de NAVO-bombardementen is ontstaan in Kosovo, Joegoslavië en in de buurlanden? Welke bedragen zijn er door NAVO-landen toegezegd en hoeveel daarvan is tot nu toe daadwerkelijk uitbetaald? Welk deel van de daadwerkelijk betaalde steun is ten koste gegaan van de reguliere hulpverlening aan internationale organisaties en ontwikkelingslanden?

9. Wie heeft besloten ook burgerdoelen te gaan bombarderen in Joegoslavië, de politici of militairen? (...)

Het doel heiligt de middelen niet. De mensen op de Balkan, in Europa en in de wereld zijn er politiek, moreel en humanitair door de NAVO-aanval op Joegoslavië niet op vooruit gegaan. Dus was de Kosovo-oorlog niet gerechtvaardigd. Zoals ook de sancties tegen Joegoslavië hun doel voorbijschieten en dus ongeoorloofd zijn.

Trouwens: waar halen politici de moed vandaan om over humanitaire beginselen te spreken zolang zij actief meewerken aan de genocide die in Irak wordt bedreven? De westerse sancties tegen dat land hebben volgens de VN nu al meer dan een miljoen doden tot gevolg gehad, waarvan meer dan 600 duizend kinderen. Welke Nederlandse politicus slaat er nu eindelijk eens alarm?"

7.7. Terughoudend optreden van het Joegoslavische leger tijdens de oorlog tegen het UCK en de NAVO, gemeten naar maatstaven in andere guerrilla-oorlogen

Tijdens het hoogtepunt van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië maakten schreeuwende kranten-koppen melding van 100.000 Albanees-Kosovaarse mannen, die inmiddels door Serviërs vermoord zouden zijn.

Later was er sprake van ruim 40.000 vermoorde Alabanees-Kosovaarse burgers en vervolgens van 22.000.

Eind 1999 waren er er in totaal ongeveer 2000 doden gevonden. Het gaat dan om slachtoffers van alle etnische groepen samen, waarbij verder doorgaans onbekend is of zij de status hadden van burger dan wel van combattant.

In totaal zijn dus eind 1999, van alle etnische groepen en ongeacht of het ging om combattanten of non-combattanten, in Kosovo ruim 2000 doden geteld.

Rekening houdend met de schaal van het onderlinge geweld dat heeft plaatsgevonden en dat tegelijkertijd voortdurend zware bombardementen in Kosovo werden uitgevoerd door de NAVO vanuit de lucht, is dat een extreem laag aantal.

Het wordt tijd voor de vaststelling dat de Joegoslavische legereenheden zich bijzonder terughoudend hebben opgesteld gedurende hun militaire campagne in Kosovo tegen de terroristen van het UCK.

Gesteld voor de noodzaak om, op één en hetzelfde moment, het hoofd te bieden aan aanvallen van binnenuit, het UCK, en van buitenaf, door de machtigste coalitie die ooit in de geschiedenis tot stand is gekomen, heeft het Joegoslavische leger blijk gegeven van een grote zelfbeheersing en militaire professionaliteit.

Waarschijnlijk is er geen enkel ander leger ter wereld dat zich in een dergelijke noodtoestand van extreme bedreiging door gelijktijdige aanvallen van buitenaf en van binnenuit zo het hoofd zo koel zou hebben gehouden als het Joegoslavische leger. En dat niet zou zijn vervallen tot slachtpartijen op de burgerbevolking van de binnenlandse vijand.

Waarbij ook in aanmerking moet worden genomen dat het Joegoslavische leger zich voor de noodzaak gesteld zag om eventueel een invasie van NAVO-grondtroepen op te vangen - men kon toen nog niet weten dat het daarvan niet zou komen - en zich daar op voor te bereiden.

Daarmee stond het Joegoslavische leger dan tegelijkertijd voor de noodzaak om op zo kort mogelijke termijn met het UCK af te rekenen, om aanvallen in de rug bij een eventuele NAVO-invasie te voorkomen.

Ook de vanuit militair oogpunt dwingende noodzaak om met het UCK als binnenlandse tegenstander zo snel mogelijk korte metten te maken, teneinde dan de handen vrij te hebben om een te verwachten invasie van buitenaf, van de NAVO, te kunnen bestrijden zonder vrees voor aanvallen in de rug, heeft het Joegoslavische leger niet verleid tot grootschalige moordpartijen op Albanees-Kosovaarse bevolking.

Een mate van correctheid en militaire professionaliteit, die door geen enkel ander land dat in een guerrilla-oorlog verwikkeld raakte in de na-oorlogse historie aan de dag is gelegd.

Door Nederland niet tijdens de politionele acties in Indonesië. Daarbij hebben we toen, zoals al gezegd, ruim 200.000 burgers omgebracht.

Door Amerika niet in Vietnam. Daarbij zijn toen enkele mijoe-nen burgers tot slachtoffer gemaakt.

Door de Sovjet-Unie niet in Afganistan. Daarbij zijn tenminste een half miljoen burgers gedood.

En door Turkije niet tegen de Koerden. Daarbij zijn tenminste 35.000 burgers omgebracht.

Een bewonderenswaardige terughoudendheid, onder overigens onvergelijkbaar moeilijker militaire omstandigheden dan waarmee al deze eerder genoemde landen die in een guerrilla-oorlog betrokken raakten ooit te kampen hadden: namelijk in een situatie van een dubbele oorlog: bovendien nog tegen een vijand van buitenaf die het luchtruim volledig beheerste en ook een grondinvasie dreigde uit te voeren, waardoor er een grote tijdsdruk ontstond om ten spoedigste de guerilla eronder te krijgen.

7.8. De eclatante overwinning van het Joegoslavische leger op het UCK en de onaantastbaarheid van de Joegoslavische strijdkrachten voor de NAVO-agressors

Desalniettemin slaagde het Joegoslavische leger erin om in Kosovo op korte termijn grotendeels met het UCK af te rekenen en dit voorts terug te dringen tot over de Albanese grens.

Niet alleen werd het UCK in korte tijd volledig door het Joegoslavische leger in de pan gehakt, dit vond ook nog plaats zonder noemenswaardige verliezen te behoeven te incasseren van de NAVO-aanvallen vanuit de lucht.

Toen het bestand van kracht werd, zagen de NAVO-waarnemers, met opgevallende monden, hoe het Joegoslavische legermaterieel vrijwel ongeschonden Kosovo uitrolde.

Het was toen al onmiddellijk duidelijk dat, in weerwil van de NAVO-propaganda over de vernietigende slagen die de NAVO het Joegoslavische leger zou hebben toegebracht, ook hier hetgeen van Joegoslavische zijde koeltjes naar voren werd gebracht weer juist was. Ditmaal over de zeer geringe verliescijfers, die het Joegoslavische leger van de NAVO had moeten incasseren.

Al spoedig verschenen hierover de eerste berichten. En op 25 maart 2000 beschreef correspondent Abe de Vries vanuit Belgrado in Trouw nog eens hoe de NAVO, vanaf kilometers hoogte bombardierend, als het ging om het Joegoslavische leger vooral genoeg had moeten nemen met namaak-doelen. Dit onder de kop "NAVO trof veel nepdoelen":

"In plaats daarvan trof de NAVO vooral nepvliegtuigen. Volgens inwoners werden in de meubelfabriek Vojvodina en de liftenfabriek Lifam in Nova Pazova 24 uur per dag maquettes gemaakt die naar de basis werden gebracht en daar rondgereden. In de maquettes werd een gastank gemonteerd, zodat de constructie bij een treffer met veel geweld uit elkaar zou klappen. De NAVO-piloten moesten dan denken dat ze een echte jager hadden geraakt".

Meer dan een jaar slaagde de NAVO er niettemin in om, naar de publieke opinie toe, kunstmatig het idee in leven te houden dat de NAVO het Joegoslavische leger zware verliezen had toegebracht en zo een eclatante overwinning had behaald. Totdat Newsweek de hand wist te leggen op een geheim gehouden rapport van de Amerikaanse Luchtmacht.

In het mei 2000-nummer van Newsweek wordt onder de titel "The Kosovo Cover-Up" aangegeven dat er in plaats van 120 tanks slechts 14 waren vernietigd. In plaats van de door de NAVO geclaimde 220 pantservoertuigen slechts 18 en in plaats van de door de NAVO beweerde 450 stuks artillerie slechts 20. Precies evenveel als indertijd opgegeven door de Joegoslavische autoriteiten:

"It was acclaimed as the most succesful air campaign ever. 'A turning point in history of warfare', wrote the noted military historian Jonh Keegan, proof positive that 'a war can be won by airpower alone.' At a press conference last June, after Serbian strongman Slobodan Milosevic agreed to pull his Army from Kosovo at the end of a 78-day aerial bombardment that had not cost the life of a single NATO soldier or airman, Defense Secretary William Cohen declared, 'We severely crippled the [Serb] military forces in Kosovo by destroying more than 50 percent of the artillery and one third of the armored vehicles.

(...)

At the end of the war the Serb's ground commander, Gen. Nobosja Pavkovic, claimed to have lost only 13 tanks. 'Serb disinformation', scoffed Clark. But quietly, Clark's own staff told him the Serb general might be right.

'We need to get to the bottom of this', Clark said. So at the end of June, Clark dispatched a team into Kosovo to do an on-the-ground survey. The 30 experts, some from NATO but most from the U.S. Air Force, were known as the Munitions Effectiveness Assessment Team, or MEAT. Later, a few of the officers would refer to themselves as 'dead meat'. The bombing, they discovered, was highly accurate against fixed targets, like bunkers and bridges. 'But we were spoofed a lot', said one team member. The Serbs protected one bridge from the high-flying NATO-bombers by constructing, 300 yards upstream, a fake bridge made of polyethylene sheeting stretched over the river. NATO 'destroyed' the phony bridge many times. Artillery pieces were faked out of long black logs stuck on truck wheels. A two-thirds scale SA-9 anti-aircraft missile launcher was fabricated from the metal-lined paper used to make European milk cartons. 'It would have looked perfect from three miles up', said a MEAT analyst.

(..)

When General Clark heard this unwelcome news, he ordered the team out of the helicopters: 'Goddamit, drive to each other of those places. Walk the terrain.'

(...)

At the beginning of August, MEAT returned to Air Force headquarters at Ramstein air base with 2600 photographs. They briefed Gen. Walter Begert, the Air Force deputy commander in Europe. 'What do you mean we didn't hit tanks'? , Begert demanded. Clark had the same reaction. 'This can't be', he said. 'I don't believe it. Clark insisted that the Serbs had hidden their damaged equipment and that the team hadn't looked enough. Not so, he was told. A 50-ton tank can't be dragged away without leaving raw gouges in the earth, which the team had not seen.'

Het Newsweek artikel besluit dan aldus:

"The lesson of Kosovo is that civilian bombing works, though it raises moral qualms (..). Against military targets, high-altitude bombing is overrated. Any commander in chief who does not face up to those hard realities will be fooling himself."

Enige dagen na het verschijnen van deze Newsweek-editie kwam de bevestiging vanuit het Pentagon. Op 8 mei 2000 berichtte Trouw onder de kop "VS beamen slecht resultaat Kosovo":

"Het Amerikaanse ministerie van Defensie heeft dinsdag toegegeven dat het aantal geraakte doelen tijdens de Kosovo-oorlog minder is dan de NAVO altijd heeft beweerd. Daarmee bevestigt het ministerie een artikel uit het tijdschrift Newsweek, dat melding maakt van een ongepubliceerd rapport waarin de slechte resultaten worden beschreven.

Terwijl de NAVO beweerde 398 artillerie-stukken te hebben vernietigd, kon dit volgens het rapport slechts in acht gevallen worden aangetoond. Het aantal geraakte pantservoertuigen was zes keer zo laag als was bekendgemaakt."

7.9. Een nieuwe slag voor het leugencomplex van de NAVO-oorlogspropaganda

Naar aanleiding van deze nieuwe déconfiture voor de geloofwaardigheid van de NAVO-propaganda rezen, ook bij de meest verstokte NAVO-protagonisten, meteen meer vraagtekens over de NAVO-waarheden.

Na de - hierna nog te bespreken - ontmaskering van de Servische massa-slachting in Racak als een smerige opzet van de NAVO om de westerse geesten rijp te maken voor oorlog, na de weerlegging, door de feiten zelf, van de leugens over de Servische massa-slachtingen gedurende de NAVO-agressieoorlog op 'de onschuldige Albanees-Kosovaarse burger burgerbevolking', was dit immers de zoveelste hoeksteen van het NAVO-leugencomplex, die viel.

Dit leidde tot tekenen van paniek onder degenen die oorlog hadden aangestuurd.

Zo schreef de vooraanstaande Amerikaanse columnist William Pfaf in de NRC van 12 mei 2000:

"De onthulling in Newsweek magazine dat de NAVO heeft gelogen over haar luchtoorlog boven Kosovo een jaar geleden, roept een vraag op: zijn er misschien nog meer leugens verteld? Newsweek publiceert wat het noemt de achtergehouden bevindingen van een onderzoek door de Amerikaanse luchtmacht naar de resultaten van de luchtcampagne tegen de Servische strijdkrachten in Kosovo.

Vorig jaar beweerde de NAVO dat ze 120 tanks, 20 pantservoertuigen en 450 stuks artillerie-geschut had vernietigd in 744 'bevestigde' luchtaanvallen. In Washington verklaarde de minister van Defensie William Cohen dat deze aanvallen de '[Servische] strijdkrachten in Kosovo ernstig hadden aangetast door meer dan 50 procent van [hun] artillerie en eenderde van de pantservoertuigen te vernietigen'. Volgens het nieuwe luchtmachtrapport heeft de NAVO in werkelijkheid 14 tanks, 18 gepantserde troepen-transportwagens en 20 kanonnen vernietigd - min of meer wat de Servische regering destijds verklaarde, hetgeen door de NAVO werd afgedaan als 'valse voorlichting' door Servië.

Helaas, de valse voorlichting kwam uit Brussel. (...)

Het onderzoek bewees dat tactische luchtcampagnes tegen grondtroepen niet met succes kunnen worden gevoerd van zo'n twintig kilometer hoogte. Deze bevinding verrast niemand die al elders tactische luchtacties heeft meegemaakt.

Maar bij geringe hoogten waarop tactische luchtaanvallen succes hebben, kunnen piloten sneuvelen en de Amerikaanse en bijgevolg de NAVO-doctrine luidt dat niemand aan de eigen kant in levensgevaar mag komen. Als dat in de praktijk niet goed uitwerkt, dan lieg je maar wat.

En dan blijkt dat de paniek over de mogelijke gevolgen van deze onthullingen toeslaat bij een conservatief 'opinion-leader' als Pfaf. Die de oorlog altijd door dik en dun heeft gepropageerd en gesteund. Hij vervolgt, min of meer handenwringend:

"Zijn over de Kosovo-oorlog nog meer leugens verteld? Begon de etnische zuivering binnen Kosovo écht voor de NAVO-aanvallen een aanvang namen? De Serviërs en enige rapporten zeggen: nee.

Er is bewezen dat de VS de conferenties in Rambouillet opzettelijk saboteerden om een luchtcampagne uit te lokken, in de veronderstelling dat die snel en beslissend zou zijn. We weten dat in Brussel paniek uitbrak toen geen van beide het geval was.

(...)

Wat komt er nog meer te voorschijn over de ontwikkelingen in Kosovo voor de NAVO-interventie? Over de Amerikaanse banden met het Kosovo Bevrijdingsleger en de - mogelijke - beloftes daaraan? Over de diplomatie die tot de oorlog leidde en de diplomatie die deze beëindigde?"

Plotseling begint het dus bij Pfaf te dagen dat de hele rechtvaardiging van de oorlog, uitsluitend gebaseerd op een complex van leugens, dat zo zorgvuldig rond deze oorlog is gesponnen, wel eens als een kaartenhuis zal kunnen instorten. Hij besluit dan ook:

"Ten slotte komt alles naar buiten, precies zoals de waarheid over de luchtcampagne nu naar buiten is gekomen. Het ware beter als de rest van de waarheid nu ook verteld wordt. Anders wordt de alliantie die de oorlog voerde ondermijnd, evenals de reputatie van de NAVO en de VS."

7.10. Slechts één mogelijke conclusie rest: de uitkomst van de oorlog was geen gevolg van een militaire nederlaag van Joegoslavië, maar werd louter afgedwongen door NAVO-terreur

Pfaf voelt aan zijn water dat, nu vast is komen te staan dat het Joegoslavische leger nauwelijks schade heeft opgelopen van de NAVO-agressie, dit natuurlijk de vraag centraal doet komen te staan, waarom Joegoslavië dan toch zich uit Kosovo heeft teruggetrokken. In dat verband trof hem de conclusie van Newsweek onaangenaam, dat "The lesson of Kosovo is that civilian bombing works, though it rises moral qualms". Het leek hem daarom raadzaam om op dit punt maar meteen onvervaard in de aanval te gaan. Hij schrijft dan ook verder in dit artikel:

"Wat de Servische regering tot overgave dwong waren niet de aanvallen op haar strijdkrachten in Kosovo, maar de bombardementen op strategische doelen in Servië - die maakten de elektriciteitsvoorziening in Belgrado onklaar en vernietigde geselecteerde industriële bedrijven die toebehoorden aan Slobodan Milosevic' politieke aanhangers. Newsweek noemt dit overigens 'terreuraanvallen op burgers', (...)"

Dat zegt Newsweek niet, maar dat is natuurlijk wel wat het waren. Pfaf preludeert maar alvast direct op een dergelijke onvermijdelijke conclusie. Om daarop onmiddellijk frontaal de aanval te kunnen lanceren. Hij vervolgt dan ook:

"(..)wat klinkklare onzin is. De tapijtbombardementen op Hamburg en Berlijn of de aanvallen met brandbommen om Tokio te vernietigen tijdens de Tweede Wereldoorlog, waardoor miljoenen burgers omkwamen, dat zijn 'terreuraanvallen op burgers'. In Servië bezorgde de NAVO een groot deel van de burgerbevolking ernstige overlast, waarbij een klein aantal burgers levensgevaar liep door indirecte bomschade, of door uitschakeling van de elektriciteitsvoorziening van de ziekenhuizen."

Pfaf zegt hier dus: een beetje terreur tegen de burgerbevolking moet kunnen in een oorlog. En het was maar een klein beetje ! Dat werpt een heel nieuw licht op het geldende humanitaire oorlogsrecht.

Bovendien: het doden en verwonden van duizenden burgers en het ruïneren van de infrastructuur en de economische bestaansvoorwaarden van een heel volk zou dus, zeker als het om Serviërs gaat, alleen maar 'een beetje terreur' zijn. Volgens Pfaffiaanse maatstaven dan natuurlijk! Hij besluit dan ook op dit punt met:

"Het gaat niet aan om de NAVO van valse voorlichting te beschuldigen en tegelijk met flagrant taalmisbruik te vertellen wat er echt gebeurd is."

Tot zover Pfaf, Newsweek woorden in de mond leggend die het blad niet gebruikt heeft, om maar te kunnen anticiperen op aanvallen die ongetwijfeld nog zullen komen.

7.11. De disproportionele schaal van verwoestingen en van dood en verderf, door de NAVO gezaaid in Joegoslavië.

De zekerheid dat de NAVO-bombardementen niets van doen hadden met humanitaire overwegingen, ontlenen we bovendien aan de schaal, aard en gevolgen van de verwoestingen die de NAVO in de Federale Republiek Joegoslavië, en met name in Servië, heeft aangericht.

Dit naast het feit dat dus van een humanitaire catastrofe in Kosovo vóór de oorlog geen sprake was.

De omvang van deze vernietigingen, die er duidelijk op waren gericht om de bestaansvoorwaarden van het Joegoslavische volk zoveel mogelijk schade toe te brengen - en ook als zodanig ook op zichzelf al een ernstig oorlogsmisdrijf vormen -, tonen ondubbelzinnig aan dat hier sprake is van een barbaarse instelling bij de NAVO-landen in plaats van een humanitaire instelling.

Indien de intentie van de NAVO-landen werkelijk humanitair van aard zou zijn geweest, dan had de NAVO-agressie zich niet gericht op de Joegoslavische bevolking. Met duizenden directe burgerslachtoffers als gevolg. Van soms het meest afschuwelijke wapentuig. Zoals clusterbommen en munitie met verarmd uranium.

Afgezien van deze directe gevolgen, was de NAVO-intentie klaarblijkelijk ook gericht op een indirecte vernietiging van met name het Servische volk, door zijn economische bestaansvoorwaarden te verwoesten.

Begin 2000 werd de schade die door de bombardementen aan de economie en economische infrastructuur werd toegebracht door de Joegoslavische autoriteiten op ruim 100 miljard dollar berekend. Britse economen kwamen tot een soortgelijk schadebedrag. Hetgeen voor zo'n arm land als Joegoslavië de zekerheid betekent van een enorme verpaupering van de bevolking. En het is dan alleen maar uitnodigend tot hilariteit om te beweren dat dit niet werd beoogd.

Los nog van de beestachtigheid van het gebruikte wapentuig en van de toegepaste methodes van oorlogsvoering - die ieder voor zich een ernstige schending betekenen van de wetten en gebruiken van de oorlog -, levert het natuurlijk ook per saldo geen enkele humanitaire winst op om het ene volk aan de vernietiging prijs te geven om, naar zeggen, enig ander volk te helpen.

7.12. De vernietiging van Joegoslavië en met name van het Servische volk, wordt ook nu nog gewoon voortgezet

Ten derde hebben we de zekerheid dat het Westen met de NAVO-agressie echt geen humanitaire oogmerken had, omdat het Westen de vernietiging van een heel volk, het Servische volk, ook nu nog gewoon voortzet. Terwijl het doel, de bezetting van Kosovo en de beweerde "bevrijding" van de Kosovaarse Albanezen, toch bereikt is !

Waarom een heel volk, waarvan de economische bestaansvoorwaarden toch al grondig zijn vernield door maandenlange bombardementen, nog langer prijsgeven aan voortgaande ontredde- ring en afwurging door middel van rigide sancties en voortgezette vijandigheid, als het resultaat dat men zegt te hebben beoogd - een einde maken aan de beweerde onderdrukking en onmenselijke behandeling van de Albanese Kosovaren -, inmiddels gerealiseerd is ?

De schade die door middel van de jarenlange sancties aan de Joegoslavische economie inmiddels is toegebracht, werd bij het ingaan van het nieuwe millennium door Joegoslavische economen

al op 150 miljard dollard geschat.
Het land en zijn bevolking zijn als gevolg daarvan letterlijk grijs van ellende geworden.

Na het beëindigen van de militaire NAVO-agressie werd deze vorm van economische agressie tegen de Joegoslavische bevolking in nog verhevigde mate voortgezet.
Dat kan niet anders dan wijzen op achterliggende, werkelijke bedoelingen van machtpolitieke aard.

In dit verband schreef het lid van Groen Links Hans Feddema op de opiniepagina van Trouw van 2 oktober 1999:

"Vijanddenken vanuit het Westen jegens Servië blijft troef, ook al tekende Milosevic een vredesakkoord. Er kwam daardoor een eind aan de NAVO-bombardementen. Nu isoleren we het land echter en geven het geen hulp bij de wederopbouw. De oorlog gaat dus door. Waarom ?

Het Westen wil van buitenaf een machtswisseling afdwingen. Ook Kroatië pleegde echter oorlogsmisdaden en deed aan etnische zuivering, maar daar dwingen we geen machtswisseling af. Waarom dit meten met twee maten ?

We wilden bemiddelaars zijn in een conflict tussen de Albanese Kosovaren en Servië, maar verloren daarbij onze onpartijdigheid door een dwangmatige militaire interventie. Door de Navo-luchtoorlog werden we zelf partij - een doodzonde bij 'peace-keeping' -, waardoor Servië werd gedemoniseerd. Het pleit niet voor het Westen, dat het zich ondanks het vredesakkoord hiervan niet losmaakt, maar nog steeds oorlog voert. Niet meer via bommen, maar door een isolatiebeleid dat ongewenst, ineffectief en gevaarlijk is."

Afgezien van de goede bedoelingen die ook hierin het Westen worden toegedicht - de bemiddelaarsrol, de intentie van 'peace-keeping' - is in elk geval de constatering die hier wordt gedaan dat het Westen de oorlog tegen Servië met andere middelen voortzet terecht.

Het tekent de zelfcensuur die de media zich met betrekking tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië opleggen, dat een dergelijk gematigd uitgesproken verbazing over de voortgezette westerse agressiviteit al als "op het randje" wordt beschouwd. En door Trouw zeker als blijk van "onafhankelijkheid en pluriformiteit" in de notulen zal worden bijgezet.

- 7.13. De ontaarding van Kosovo in een fascistische en racistische maffia-staat, vrijwel volledig etnisch gezuiverd van alle niet Albanese bevolkingsgroepen die daar soms meer dan duizend jaar hebben gewoond, wordt door het Westen als een overwinning van humanitaire waarden gevierd

Ten vierde weten we zeker dat de agressie-oorlog tegen Joegoslavië niets van doen had met humanitaire oogmerken, omdat

juist de NAVO-bezetting van Kosovo, die het beoogde resultaat was van de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië, heeft geleid tot een weergaloze humanitaire catastrofe in Kosovo, die bij diezelfde politici en hun media-paladijnen die de oorlog in werking stelden zonder commentaar wordt geaccepteerd.

Kosovo is thans vrijwel geheel etnisch gezuiverd van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen en vrijwel nergens op aarde is momenteel, nu de NAVO-bezetting daar een feit is, de rechteloosheid en wetteloosheid zo groot als juist daar. Het liet zich zeer wel voorzien dat een dergelijke humanitaire ramp zich in Kosovo zou voltrekken en dat dit gebied tot volstreekte anarchie zou vervallen, op het moment dat de NAVO, om strategische redenen, een bondgenootschap met het terroristische UCK aanging.

Zo is de situatie in Kosovo, die eind 1999 werd aangetroffen door de Britse historicus Timothy Garton Ash, en werd weergegeven in Trouw van 12 februari 2000:

"Vlak voor ik arriveerde was een bejaarde Servische hoogleraar gelynchd door een menigte die in Pristina de Albanese 'flag day' vierde. Vroeger woonden er zo'n 40.000 Serviërs in Pristina, nu hooguit een paar honderd. Het prachtige Servische klooster van Decani is alle Servische leken kwijtgeraakt door wie het vóór de oorlog werd onderhouden. Als de monniken boodschappen moeten doen, reizen ze onder escorte van de Italiaanse Kfor naar Montenegro. In Podujevo zorgen de Britse troepen ervoor dat twee Servische grootmoeders die er achterbleven 24 uur per dag worden bewaakt - 'en de Albanen zouden hen aan repen snijden als we dat niet deden', merkt een Britse officier op. Het is geheel op zijn plaats om in deze context te spreken van een omgekeerde etnische schoonmaak. Toch wordt deze etnische schoonmaak uitgevoerd vlak onder de neus van meer dan 40.000 man internationale troepen, en vlak voor de lopen van het tankgeschut. Momlino Trajkovic, de vooraanstaande Servische politicus die nog steeds in Kosovo verblijft, ontvluchtte Pristina nadat er door zijn voordeur op hem was geschoten door een Albanen. Nu woont hij in wat hij het Servische 'getto' noemt, rond het klooster van Gracanica, een gebied van een paar kilometer in doorsnee. Als hij ergens heen wil reizen buiten het getto, heeft hij een escorte van Kfor nodig. "Dit betekent", legt hij uit, "dat ik naar Pristina kan gaan om president Clinton te ontmoeten, maar er niet heen kan om een brood te kopen." Hij is nog steeds onverzettelijk. Wanneer ik hem vraag hoelang mensen in zo'n getto kunnen leven, antwoordt hij: "Duizend jaar!" Ze hebben meer dan vijfhonderd jaar Ottomaanse heerschappij doorstaan, zegt hij, en ze zullen ook dit overleven. Maar in zijn heroïsch optimisme staat hij alleen.
(...)

Toch is de van haat vervulde scheiding tussen Albanen en Serviërs maar de helft van het verhaal - en voor de toekomst van Kosova niet eens de belangrijkste helft. Belangrijker is de steeds verslechterende staat van anarchie. Het is moeilijk duidelijk te maken hoe chaotisch en bedreigend voor de Albanese 90 procent van Kosova deze winter is. In het donker, door ijskoude mist, over wegen vol kuilen en ijs razen eindeloze colonnes auto's, waarvan vele waarschijnlijk in West-Europa zijn gestolen. De helft van de auto's draagt geen kentekenplaat en wordt bestuurd door in het zwart geklede, ongeschoren jonge mannen die rijden als gekken. (...) Nog nooit van mijn leven heb ik zoveel ernstige verkeersongelukken gezien. (...) Nog steeds is er praktisch geen politie, en is de wet in feite niet van kracht. Ik moest steeds maar denken aan de titel van een boek van Graham Green, 'The Lawless Roads' (de wetteloze wegen).

Ondertussen is de Albanese maffia zich duchtig gaan roeren. Jonge vrouwen durven 's nachts niet uit te gaan in Pristina, uit vrees dat ze zullen worden ontvoerd en vervolgens tot prostitutie gedwongen. Het gebruik van drugs onder studenten is sterk gestegen, sinds de dealers aan het werk zijn gegaan. In de laatste week van november werden er tweeëntwintig moorden gerapporteerd; sommige daarvan waren executies in koelen bloede. De onafhankelijke dagbladuitgever Veton Surroi (...) ziet zijn voorspelling uitkomen: wat begon met Albanen die Serviërs vermoordden eindigt met Albanen die elkaar vermoorden. Vóór en tijdens de oorlog bleven Kosovaren mij maar verzekeren dat Kosova niet als Albanië zou zijn: corrupt, anarchistisch, geregeerd door geweren en bendes. Toch is dit in toenemende mate het geval.

(...)

De soldaten wisten altijd al dat ze de eigenlijke politie nooit zouden kunnen vervangen.

(...)

Daarom is het rampzalig dat Unmik slechts ongeveer 1800 man voor de internationale politiemacht kreeg, van de 6000 die Kouchner had gevraagd toen hij in juli arriveerde. En ook 6000 zou nog te weinig zijn. Sommige van deze politiemensen komen uit derde wereldlanden, zoals Bangladesh en Maleisië, en critici zeggen dat ze hier voornamelijk zijn voor het geld. Ze zitten in cafés terwijl de misdaad overal om zich heen grijpt. De professionelere politiemensen paren onwrikbare vastberadenheid aan wanhoop.

(...)

De nieuwe politieacademie heeft amper een paar honderd politiemensen uit Kosova zelf afgeleverd. Zij ontberen nog steeds de steun van een effectieve structuur van wetten, rechters, rechtbanken en gevangnissen. Unmik heeft alleen al zes maanden de tijd genomen om overeenstemming te bereiken over de vraag welk wetsstelsel van toepassing zou moeten

zijn, dus het kan nog lang duren voor er met die toepassing ook echt een begin wordt gemaakt. Dit is het grootste fiasco van het internationale bestuur, maar niet het enige. Zes maanden nadat de wereld er binnentrok is er in de provincie nog steeds niets wat de benaming 'functionerende regering' verdient. (...)

Ten tweede is er de verdeeldheid, corruptie en onverantwoordelijkheid van de plaatselijke Albanees-Kosovaarse politici, onder wie Kouchner partners hoopt te vinden voor een gezamenlijk bestuur. Vijf jaar geleden zou hij nog te maken hebben gehad met een betrekkelijk duidelijke structuur in het gebied, namelijk de ondergrondse regering van de Democratische Liga van Kosova (LDK), met aan het hoofd de officieuze president, Ibrahim Rugova - geen lichtend voorbeeld, maar in ieder geval een overtuigd voorstander van vreedzame verandering. Maar nu is er nog een andere belangrijke beweging, het KBL. Die - samen met zijn nieuwe politieke tak, de PPK (zoals 'Sinn Fein' dat is van de IRA) - gelooft dat zij meer dan wie ook legitimiteit bezit vanwege haar gewapende strijd voor onafhankelijkheid. Op de achtergrond bevinden zich nog verscheidene minder belangrijke rivaliserende bewegingen.

De leider van de officieuze KBL-regering, Hasjim Thaci, hier bekend als "Albrights Lieveling", begroet me in een modieus blauw pak en produceert gladjes alle correcte frasen over mensenrechten, verdraagzaamheid en stabiliteit. "Wij hebben geen oorlog gevoerd om deze anarchie te krijgen", zegt hij. Maar voortdurend speelt er een eigenaardige, ietwat sisnistere glimlach om zijn lippen, alsof hij in werkelijkheid denkt: "Wat een kolossale grap, dat de Verenigde Staten en de hele westerse wereld en deze man uit Oxford mij, dat jochie uit Drenica en de junkiehel van het station van Zürich, met zoveel respect behandelen". Welingelichte en hoogeplaatste westerse bronnen vinden het een slechte grap, omdat ze beweren harde bewijzen te hebben dat Thaci direct betrokken is geweest bij gangsterpraktijken van het KBL en bij methodes waarbij grove middelen niet werden geschuwd.

(...)

Op de achtergrond is er een tweede officieuze 'regering', geleid door Bujar Bukosji, die naar verluidt gedurende de jaren negentig honderden miljoenen Duitse marken heeft ingezameld bij in het buitenland woonachtige Kosovaren. Thaci duidt deze regering aan met de charmante term 'de maffia van Bukosji'."

Een persbericht van Associated Press (AP) van 11 februari 2000 berichtte:

"International policemen from UN Civil Mission flee Kosovo in great number, some because their contracts have expired, some simply because they are running away from duty. About 300 people have left the

international civil forces, which include just 1.970 civil policemen and which never completed the expected number of 4.700 people. Out of them, around 150 were sent home due to claims that they did not satisfy the requirements (...). More than 100 policemen required giving up duty before time. The Americans represent half this number (...)

Though different factors are being given as reasons for giving up duty by the UNMIK members, even 'hard work conditions and lack of necessary equipment', it is still stated that morale is the biggest problem."

Joegoslavische nieuwsbronnen maakten op 18 februari 2000 melding van recente reportages in Franse kranten over de explosieve ontwikkeling van de mafia in Kosovo-Metohija, sinds de NAVO-bezettingstroepen het daar voor het zeggen kregen:

"Paris, February 18th - While Kosovo-Metohija (Kosmet) is gradually turning into 'mafia land', the international forces fail to deal with the problem, report French media.

(...)

French daily 'l'Humanité' recently published the entire file on Albanian mafia in Kosmet, including the interview with a French criminologist Xavier Rauffe, who explained how NATO, with the aggression on Yugoslavia, opened a 'Pandora's box' and 'launched an enormous criminal catastrophe' in Kosmet. The daily reported on all aspects of Albanian mafia actions in Kosmet, including heroin and cocaine trade, which is used for buying weapons, prostitution, car stealing and smuggling and the smuggling of cigarettes.

The same issue was subject of an article in another parisian daily 'Liberation'.

(...)

Mr. Rauffe, the criminologist at the French University Center for modern criminal threats research, explains how, after the international intervention in Kosovo, the mafia became widely spread, although NATO 'was unaware' that something like this could happen.

(...)

Obviously well informed, Rauffe claims that, since april last year - amidst the war -, there wasn't a single expert in criminology in British, German, French and Belgian Intelligence who did not warn NATO about the problem of Kosmet mafia, naming certain persons from Tachi's circles.

(...)

The Albanian mafia in Kosmet, according to various French and international experts, is extremely dangerous and hard to expose. On a meeting in Alicante in 1997, the heads of European anti-drug organizations concluded that gangs in Kosovo 'represent extremely hermetic clans based on family ties with expressed hierarchy that is highly respected'."

En de NRC van 7 februari 2000 schreef, onder de kop
"Trend: beroof een hulporganisatie":

"Het is de nieuwste trend onder criminelen in Kosovo: internationale organisaties beroven. En het legt hun geen windeieren. De organisatie ACT (Action Churches Together) raakte vorige week 650.000 mark kwijt. Een landbouwschool, gefinancierd door verschillende organisaties, werd beroofd van ruim 100.000 mark, een Arabische hulporganisatie miste ook 100.000 mark. (...)

De drie instellingen werden alle binnen vier dagen beroofd.

(...)

De VN-politie heeft (...), zo zegt haar woordvoerder, steeds vaker aanwijzingen dat medewerkers van internationale organisaties worden benaderd in verband met roofovervallen. Zo deed een vrouwelijk personeelslid van de multinationale vredesmacht KFOR aangifte van intimidatie door een (lokale) ex-collega; ze moest vertellen waar KFOR tegenwoordig zijn geld bewaarde.

(...)

De hulpverleners zelf blijken ook een lucratieve bron van inkomsten. De politie rolde onlangs twee bendes op die zouden hebben ingebroken in de appartementen van buitenlanders. Ze observeerden de flat en braken onder werktijd in. Computers en geld verdwenen."

In dit NRC-bericht overigens geen woord over het feit dat het hier gaat om criminaliteit van Albanese Kosovaren. Want dat de misdadigers hier Albanezen zijn, staat vast. Al was het maar vanwege de omstandigheid dat er, na de etnische zuiveringen sinds de aanvang van de NAVO-bezetting, vrijwel geen andere nationaliteiten in Kosovo zijn overgebleven en de schaarse vertegenwoordigers van niet-Albanese bevolkingsgroepen opgesloten leven in enclaves, zonder ook maar de geringste bewegingsvrijheid.

Zou het hier Servische criminelen betreffen hebben, dan zou zou dit prominent vermeld zijn geweest. Maar nu het hier gaat om Albanees-Kosovaarse beschermelingen van het Westen, wordt de etnische identiteit van de betrokkenen het liefst verzwegen.

Peter Klebnikov berichtte in verband met de groeiende criminaliteit in Kosovo in februari 2000 op internet:

"When the bombs stopped falling over Yugoslavia last June, over the craggy mountains separating Yugoslavia and Albania also a far less innocent traffic returned. A fleet of Mercedes sedans without license plates lined the streets of Kosovo's capital, Pristina, and young men with hooded eyes and bulky suits checked into the top floors of showcase hotels in Tirana, the Albanian capital. It was time for criminal elements with close ties to America's newest

ally to reopen the traditional Balkan Road - one of the biggest conduits for global heroin trafficking.

In the six months since Washinton enthroned the Kosovo Liberation Army in that Yugoslav province, KLA-associated drug traffickers have cemented their influence and used their new status to increase heroin trafficking and forge links with other nationalist rebel groups and drug cartels.

(...)

For hundreds of years, Kosovar Albanian smugglers have been among the world's most accomplished dealers in contraband, aided by a propitious geography of isolated ports and mountainous villages. Virtually every stage of the Balkan heroin business, from refining to endpoint distribution, is directed by a loosely knit hierarchy known as 'The 15 Families', who answer to the regional clans that run every aspect of Albanian life.

The Kosovar Albanian traffickers are so succesful, says a senior U.S. State department official, 'because Albanians are organized in very close-knit groups, linked by their ethnicity and extended family connections'.

(...)

German Federal Police now says that Kosovar Albanians import 80 procent of Europe's heroin. So dominant is the Kosovar presence in trafficking that many European users refer to illicit drugs in general as 'Albanka', or 'Albanian lady'.

The Kosovar traffickers ship heroin exclusively from Asia's Golden Crescent. It's an apparantly inexhaustible source. Form there, the heroin base passes through Iran to Turkey, where it is refined, and then into the hands of the 15 Families, wich operate out of the lawless border towns linking Macednia, Albania ans Serbia.

Not surprisingly, the KLA has also flourished there. According to the State Department, four to six tons of heroin move throug Turkey every month. 'Not very much is stopped', said one official. 'We get just a fraction of the total'.

(...)

As the war in Kosovo heated up, the drug traffickers began supplying the KLA with weapons procured from Eastern European and Italian crime groups in exchange for heroin. The 15 families also lent their private armies to fight alongside the KLA. Clad in new Swiss uniforms and equipped with modern weaponry, these troops stood alongside the ragtag irregulars of the KLA. In all, it was a formidable aid package. It's therefore not surprising, say European law enforcement officials, that the faction that ultimately seized power in Kosovo - the KLA under Hashim Thaci - was the group that maintained the closest links to traffickers. "As the biggest contributors, the drug traffickers may have gotten the most influence in running the country',

says the Greek drug expert Koutouzis.

(...)

In many places, Kosovar traffickers gained a foothold through raw violence. According to a 1999 German Federal Police report, 'The ethnic Albanian gangs have been involved in drugs, weapons trafficking, blackmail and murder. They are increasingly prone to violence'.

Tony White of the United Nations Drug Control Program agrees with this assessment. They are more willing to use violence than any other group', he says. 'They have confronted the established order throughout Europe and pushed out the Lebanese, Pakistani and Italian cartels'.

(....)

Now free of the war and repressive Yugoslav police machine, drug traffickers have reopened the Old Balkan Road. With the KLA in power - and in the spotlight - the top trafficking families have begun to seek relative respectability without decreasing their heroin shipments. 'The Kosovars are trying to position themselves in higher levels of trafficking', says the U.N.'s Tony White. 'They want to get away from the violence of the streets and attract less attention. Criminals like to move up like any other business, and the Kosovars are becoming business leaders'.

Italian national police discovered this new Kosovar outreach last year when they undertook 'Operation Pristina'. The carabinieri uncovered a chain of connections that originated in Kosovo and stretched through nine European countries, extending to Central Asia, South America and the United States.

'People from Pristina worked all over Europe and the world', says Jurgen Storbeck, director of Europol, the cooperative police force of the European Union. 'They used sophisticated methods, taking advantage of places where police work was not so successful, like Eastern Europe'. (..)

As their business reaches a saturation point in Europe, Kosovar traffickers are looking more to the West. It's a smart business move. The United States has seen a market shift from cocaine to heroin use. According to recent DEA statistics, Afghan heroin accounted for almost 20 percent of the smack seized in this country - nearly double the percentage taken four years earlier. Much of it is distributed by Kosovar Albanians'.

Washington hoopt klaarblijkelijk dat het KLA zich van de zijn drugs-banden zal ontdoen, nu het met NAVO-hulp de macht in Kosovo vast in handen heeft.

Maar alom is er grote twijfel of dit mogelijk zal zijn. Het artikel vervolgt dan ook:

"Marko Nocivic, the former Belgrade police chief, put it a bit more succinctly: 'If Kosovo gets full autonomy, they may well double their production of heroin', he says.

'Kosovo will become a smuggler's paradise, its doors open to every global criminal'.

The U.S. Foreign Assistance Act of 1961 prohibits aid to any entity that has colluded with narcotic traffickers. And so the Clinton administration tries to steer clear of questions suggesting the KLA has joined a rogues' gallery of narco-leaders. KLA drug-running is the last thing the administration wants to tackle with the success of its 'moral war' already open to question.

Last spring, Senator Charles Grassley sent a letter to President Clinton requesting an assessment of KLA drug trafficking. The president responded quickly, telling Grassley in a June 15 letter that he had demanded an intelligence assessment from the CIA and the DEA on Kosovar drug trafficking.

'Neither agency', the president wrote, 'has any intelligence that indicates the KLA has either been engaged in other criminal activity or has direct links to any organized crime groups'.

Clinton did acknowledge that crime groups 'have contributed at least limited funds and possibly small arms to the KLA'. He promised to 'monitor' narcotics distribution in the future.

'There was no action' said a congressional source close to Grassley. 'It was a nonanswer'. (..)

The DEA is equally reticent to address the issue. According to Michel Koutouzis, the DEA's website once contained a section detailing Kosovar trafficking, but a week before the U.S.-led bombings began, the section disappeared. 'The DEA doesn't want to talk publicly about the KLA', says OGD director Alain Labrousse. 'It's embarrassing to them'.

(...)

Even if it tried to stop Kosovar heroin, the U.S. would be hard-pressed to do so. 'Nobody's in control in Kosovo', adds the State Department official. Regardless of what it says, there's little indication that the administration wants to do anything with the intelligence available about its newest ally.

'There is no doubt that the KLA is a major trafficking organization', said a congressional expert who monitors the drug trade and requested anonymity.

'But we have a relationship with the KLA, and the administration doesn't want to damage its reputation. We are partners. The attitude is: the drugs are not coming here, so let others deal with it'.

That phrase is troublingly familiar. It raises the question: is our embrace of the KLA the latest in an ignoble tradition of aiding drug traffickers for political reasons?

Similar recipients of U.S. largesse have included the Nicaraguan Contras, former Panamanian strongman Manuel Noriega, the Afghan Taliban and Burma's Khun Sa.

Our embrace of the KLA may come to haunt us. Elections scheduled for this spring in Kosovo have been delayed; but no matter when they occur, observers say, their outcome is already certain. The clans will win. And the men in oversized suits - the kind who sing allegiance to democracy and global capitalism while conducting business in the back of an unlicensed Mercedes - will be running the show."

En Marko Lopusina schrijft in 'War, Lies and Videotapes - The Role of the CIA and the News Media in the Breakup of Yugoslavia':

"Large numbers of Albanians from Kosovo and Metohija - who have falsely claimed the right to asylum in Germany, Switzerland, Sweden and Belgium - have the assignment of providing the resources necessary to achieve separatist goals. Criminal activities such as arms smuggling, drug trafficking and prostitution networks run by Albanians in West European countries provide a tremendous material basis for separatist politics. The Corriere Della Sera wrote on March 6, 1998, that Albanians from Kosovo who live in Switzerland, Germany and the USA are involved in illegal activities - mainly drug smuggling, thus providing the basic source of financing terrorist activities.

It is no longer a secret that Albanian criminals have taken over European underground along with their compatriots from Kosovo and Metohija. The western press is full of news and stories about the vicious, expanding Albanian underground organization, but European police, along with Interpol, seem helpless.

The latest police discovery of mafiosi - Kosovo Albanians, made public after almost a year of investigation came from Milan. As Italian newspapers reported in early January, it was determined that the heroin market in Lombardy is controlled entirely by Kosovo Albanians who don't even bother to launder money in Italy but transfer it directly to Kosovo and Metohija to the so-called KLA and partly to Switzerland to finance the armament of the KLA. After the press conference held by police and legal representatives in Milan regarding the discovery of the Kosovo Albanians criminal organization, a headline appeared in Rome's La Repubblica of January 19: 'Heroin sold in Milan Serves to Finance Kosovo Liberation Army'.

Italian police officials said that in the course of the investigation they tapped phones of several Kosovo Albanian criminals. They found out that many of them referred to some Albanian politicians living in Pristina. In another words, mafiosi were directly connected to some Albanian leaders on Kosovo, which has never really been a secret. The world actually knows about this but leaves it to local police to

deal with mafiosi avoiding to point to their mentors from Pristina who are the direct financial beneficiaries of criminal activities."

The latest discovery is just the top of the iceberg. The Albanian organized crime rules the streets of Geneva, and in Hungary, as György Holós, head for the narcotics in KBI said last year, the Albanian criminals control 80 procent of the heroin market in the country. It is no different in Czech Republic, where last year police broke an Albanian narco gang (...).

However, the activities of Albanian Mafia are not limited to drugs only. Financially strengthened by smuggling drugs that arrive to Europe from Turkey, Albanian Mafia started to smuggle weapons, cars, people, minors and lately, as the British weekly The Observer reports, - human organs.

(...)

The Hungarian newspaper Magyar Hirlap wrote on November 15, 1997, that Albanians from Kosovo and Metohija control almost the entire heroin market in Hungary. According to the newspaper, they send part of that money tot separationists fighting for a 'Greater Albania'. Albanian terrorists are trained in Albania and Turkey (...). On march 7, 1998, the Italian newspaper Il Manifesto reported, that terrorism in Kosovo is 'imported from Albania' and that hundreds of young Albanians from Kosovo were trained for guerrilla actions in a special military camp in Albania. On March 5, 1998, La Repubblica similarly reported on a topsecret base of the so-called Kosovo Liberation Army in Albania, where terrorists are trained by Iranian instructors."

Uit de hierboven geciteerde berichten spreekt dus in wat voor een volstreckte maatschappelijke puinhoop Kosovo is beland sinds de NAVO-troepen daar binnentrokken. En hoezeer niet alleen dit NAVO-protectoraat wordt aangevreten door een snel voortwoekerende criminaliteit, maar hoe deze georganiseerde misdaad vanuit Kosovo ook nog eens uitwaaiert over de rest van Europa.

7.14. De westerse creatie van een fascistisch, racistisch en grotendeels etnisch gezuiverd Kosovo

Hoewel als gevolg hiervan de leefomstandigheden ook voor het niet-criminele deel van de Albanees-Kosovaarse bevolking ernstig worden aangetast, is de toestand voor de niet-Albanese bevolkingsgroepen in Kosovo natuurlijk nog onvergelijkbaar erger.

Zij hebben te maken met een terreur, die zonder weerga is in de na-oorlogse geschiedenis van Europa.

Onder het toeziend oog van de NAVO-bezettingmacht zijn zij inmiddels met honderduizenden uitgedreven en dat proces gaat nog steeds door.

Hoewel de westerse media - altijd instinctief met de camera in de aanslag en, met getrokken pen, paraat als ergens melding zou vallen te maken van een Servische aanval op, immer al op voorhand onschuldig verklaarde, Albanese Kosovaren - er zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan proberen te geven, wordt het allemaal precies bijgehouden door Joegoslavische organisaties en ook door westerse non governmental organisations, die voortdurend door hen worden ingelicht.

Zo werden er in de periode van 12 juni 1999, de dag dat de NAVO-bezettingmacht Kosovo binnentrok, tot 13 januari 2000 3433 terroristische aanslagen geregistreerd op Kosovaarse Serviërs en Montenegrijnen en 1274 op Kosovaarse zigeuners.

Het aantal geregistreerde vermoorde Serviërs en Montenegrijnen bedroeg in deze periode 648 en voorts werd melding gemaakt van 92 vermoorde zigeuners en van 25 vermoorde leden van andere etnische minderheden in Kosovo.

22 van hen werden eenvoudig afgeslacht of op straat gelyncht, 5 werden er levend in brand gestoken en 84 van hen werden gruwelijk verminkt.

In diezelfde tijd werden 598 Servische en Montenegrijnse Kosovaren en 22 personen van andere etnische minderheden als vermist of gekidnapt geregistreerd. Het lot van de meeste van hen is nog steeds onbekend. Van 64 staat inmiddels vast dat zij zijn vermoord.

Van de bijna volledige etnische zuivering van niet-Albanese bevolkingsgroepen, die zich sinds het begin van de NAVO-bezetting heeft voltrokken en waarbij honderduizenden op de vlucht zijn gedreven, zijn ook de zigeuners (Roma) de dupe. Bij hun lot dient hier in dit verband nader stilgestaan te worden.

In het Nederlandse maandblad Targets van januari 2000 schrijft de publicist Gerrit Boogaard onder de kop "Zigeuners slachtoffer in marge van Kosovo drama":

"Met de terugtocht van het Servische leger en het binnentrekken van KFOR begon in Kosovo de verdrijving van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen. Behalve de meeste Serviërs hebben tienduizenden zigeuners van het Roma volk hun toevlucht gezocht in de omringende landen.

Het is opvallend dat de internationale organisaties ter plaatse zich terughoudend opstellen ten opzichte van de benarde positie waarin deze op twee na grootste Kosovaarse bevolkingsgroep zich bevindt.

(...)

Onder de vluchtelingen uit Kosovo nemen de Roma een extra kwetsbare plaats in. Tijdens de bommenregen van de NAVO vielen onder hen verhoudingsgewijs de meeste slachtoffers, omdat zij in dicht tegen de industrie aangebouwde armenwijken woonden.

Volgens de laatste volkstelling in Joegoslavië (1991) bedroeg hun aantal 42.806. Roma-organisaties komen echter tot schattingen die oplopen tot bijna 200 duizend.

Om hun benarde positie aan te geven wijzen zij erop dat zij geen eigen staat, zelfs geen Servië of Israël hebben. Behalve het Centrum voor Roma-rechten in Boedapest schijnt niemand zich om deze groep te bekommeren.

Tijdens de confrontatie tussen Serviërs en Albanezen probeerden zij tussen de klippen door te laveren.

Dat lukte niet zo best, want als kwetsbare groep (geringe schoolopleiding, grote werkloosheid, traditioneel geminacht) waren zij aangewezen op de officiële autoriteiten, de Serviërs dus. Bovendien voerde Belgrado vooral de laatste jaren een Roma-vriendelijke politiek, hetgeen de Albanezen allerm minst beviel. In oktober 1998 werden zigeuners opgenomen in een 'Voorlopige Uitvoerende Raad voor Kosovo en Metohija', maakten zij deel uit van de Joegoslavische delegatie in Rambouillet en hadden zij een eigen programma op de tv van Pristina.

Na de machtsovername zette het UCK een meedogenloze vervolging in.

Tienduizenden Roma bevinden zich nu in vluchtelingenkampen in Montenegro en Servië of bij familie in Macedonië. Als zij nog in Kosovo wonen is dat in getto's zoals in Orahovac waar 900 van hen tezamen met enige duizenden Serviërs in feite opgesloten zitten. (...)

Van de ongeveer 800 duizend zigeuners in voormalig Joegoslavië woont het merendeel in Servië.

Dat de internationale gemeenschap, al is het alleen maar uit politiek eigenbelang, zich het lot van deze mensen nauwelijks aantrekt is onbegrijpelijk. (...)

KFOR noch de 'ad hoc task force on minorities' is tot nu toe in staat gebleken het geringe aantal achterblijvers van de resterende minderheden effectief te beschermen. Voor de Roma is in het nieuwe Kosovo in ieder geval in het geheel geen toekomst meer, zo lijkt het.

Met behulp van de OVSE is radio Pristina sinds juni weer in de lucht met programma's in het Albanees, Servisch en Turks, maar uitzendingen in de Roma taal werden niet hervat. Ook bij het interim-bestuur zijn de Roma de vergeten afwezigen. In een Overgangsraad, waarin Serviërs, Gorani en Turken geacht worden samen te werken met de Albanezen is geen vertegenwoordiger van de Roma. Slechts in de stad Kosovska Mitrovica, waar de zigeunerwijk geheel in de as is gelegd en waar voor de oorlog tussen de zesduizend en achtduizend zigeuners woonden hebben de achtergebleven Roma een vertegenwoordiger in de stedelijke 'Overgangsraad'."

Serviërs, Roma, Joden, Gorani of welke etnische bevolkingsgroep dan ook, het is om het even. Allemaal worden zij door de Albanese terroristen, onder toezicht oog van de NAVO-bezettingsmacht, massaal uit Kosovo weggezuiverd. Een weergaloze etnische zuivering in een gebied waar het Westen zich met wapengeweld van de macht meester heeft gemaakt.

Terwijl de westerse media over deze massale etnische zuivering, uitgevoerd onder rechtstreekse Westerse verantwoordelijkheid, in het algemeen er discreet het zwijgen toe doen.

En inmiddels zien de westerse politici alleen maar uit naar een volgende gelegenheid om de oorlog tegen de Serviërs te hervatten.

Waarbij het slechts afwachten is of Montenegro hen dat voorwendsel zal geven. Of misschien toch het laatste Servische verzet tegen de Albanese terroristische hordes in het enige en laatste gebied in Kosovo waar Serviërs en zigeuners nog enigszins onder menselijke omstandigheden kunnen leven, in het noordelijke deel van Mitrovica.

Of wellicht anders toch de ontwikkelingen in de Vojvodina.

7.15. Over deze etnische zuivering in Kosovo produceren de westerse media geen emotionele diarrhee

In de marge van een binnenpagina weggestopt, wordt er af toe door de westerse kranten toch nog een enkel bericht gepubliceerd over de honderduizenden die nu uit Kosovo verdreven zijn.

Maar dan natuurlijk wel op volstrekt neutrale en onderkoelde toon.

Bij deze etnische zuivering van Kosovo van honderduizenden mensen - ditmaal onder rechtstreekse verantwoordelijkheid van het Westen - moeten we het dus stellen zonder de emotionele diarrhee die de media over ons uitstortten ten tijde van de NAVO-agressie, toen het om honderduizenden andere vluchtelingen ging.

Maar toen moest er ook door de media een oorlog aan het publiek verkocht worden.

Nu gaat het erom te verhullen wat het eigenlijke doel van deze oorlog was: een verdere vernietiging van Joegoslavië, afscheuring en NAVO-bezetting van delen van Servië en het creëren van een toestand aldaar van etnische rust door het meewerken aan een grondige etnische zuivering van door de NAVO bezet gebied.

Vandaar dat, in plaats van het maandenlange massieve gebrul van verontwaardiging dat toen de media beheerste, nu alleen maar sporadisch een heel zacht piep-geluidje bij de media te horen is. En dan moet je nog héél goed luisteren, om dat te horen.

Dat piep-geluidje heeft dan ook nog de dubbelfunctie om bovendien te fungeren als schaamlapje, om de pretentie van pluriformiteit intact te kunnen houden.

Zo schrijft Trouw, diep weggestopt op pagina 5, op 8 maart 2000 over de verdrijving van maar liefst 40.000 - nota bene **veertigduizend** ! - Slavische Moslims uit Kosovo. Dit in volstrekt onbewogen termen, onder de kop "Kosovo pest Slavische moslims weg".

En zelfs hier, bij deze kop, druipt de onwil om de dingen werkelijk bij de naam te noemen er als het ware vanaf.

'Kosovo' verdrijft niets en kan natuurlijk ook niets verdrijven. Het zijn de Albanese Kosovaren, meer speciaal de Albanese terroristen en door hen aangemoedigde Albanese elementen, die hier verdrijven. Onder rechtstreekse verantwoordelijkheid van het Westen.

Maar die Albanezen zijn door Trouw - gelijkgestemd met de rest van de media in het Westen - als troetels ingelijfd.

En dus is het voor Trouw pijnlijk om te moeten schrijven 'Albanese Kosovaren pesten Slavische moslims weg'.

Maar ook in dat gebruik van de term 'wegpesten' manifesteert zich diezelfde weerstand om de zaken echt bij de naam te noemen. 'Wegpesten' heeft nog iets van plagerijtje hier en daar. En is als zodanig een in dit verband luchthartig begrip. Dat dan verhult hoe de bevolkingsgroep van Slavische moslims door de Albanese terroristen het slachtoffer werd gemaakt van moord, doodslag, plundering, brandstichting, verkrachting, diefstal en beroving van werk. Hoe zij hun leven volstrekt niet meer zeker waren als zij alleen maar zich op straat begaven. Hoe zij zaten te sidderen in hun huizen. Dat is wat Trouw verhult met het gekozen taalgebruik.

Trouw schrijft:

"DEN HAAG - Sinds de komst van de internationale troepenmacht Kfor zijn 40 000 Slavische Moslims uit Kosovo gevlucht. (...) In 1991 woonden nog 61 000 Slavische Moslims in Kosovo. Volgens Balic hebben Albanezen de afgelopen maanden ten minste 43 moslims vermoord. Twintig worden vermist.

In 1969 verklaarde de toenmalige Joegoslavische President Tito de Slavische Moslims tot een natie. Sindsdien is er verschil tussen de Moslims (met hoofdletter M) als natie en de moslims (met kleine letter m) als religieuze groepering. Tot die laatsten behoren onder anderen ook de Albanese moslims. De Slavische Moslims kregen dezelfde rechten als andere naties: de Slovenen, Kroaten, Serviërs, Macedoniërs en Montenegrijnen. Alleen kregen ze geen eigen 'moederrepubliek'."

Die historische beschouwing gaat zo nog even door. En dan vervolgt het artikel:

"De islamitische Albanezen behoren niet tot de moslimnatie, omdat zij al een eigen identiteit hebben. Die Albanese identiteit weegt zwaarder dan solidariteit met niet-Albanse geloofsgenoten. Ook die moeten veelal vertrekken ter wille van een etnisch zuiver Albanees Kosovo. Dat geldt ook voor de zigeuners, voor het merendeel moslim, die bijna allen uit Kosovo zijn gevlucht."

Van wie deze bevolkingsgroepen ook "moeten vertrekken", zoals Trouw dat formuleert, de krant vindt het kennelijk prima dat ze worden uitgedreven. Trouw laat er hier in elk geval geen woord van protest tegen horen. Dit in schrille tegenspraak met het gehuil van verontwaardiging dat uit alle Trouw-kolommen

opsteeg toen de Albanezen naar de indruk van Trouw 'moesten vertrekken'.

Trouw besluit dan dit artikel met de woorden:

"Alleen wie zich laat inschrijven als Albanees en de Albanese taal leert, maakt kans te mogen blijven."

Trouw vindt ook dit kennelijk wel een te billijken gang van zaken. Want uit het feit dat de krant dit zo formuleert en er geen woord van protest tegen laat horen, valt op z'n minst een zekere instemming te destilleren.

Overigens zou het prettig zijn geweest als Trouw ook tegelijk zou hebben aangegeven bij wie men zich dan als "Albanees" zou kunnen laten inschrijven, om kans te maken om in Kosovo te mogen blijven. Wellicht dat Trouw daarvoor, samen met het UCK, een bureau zou kunnen openen in Kosovo !

7.16. De culturele genocide in Kosovo, onder westerse supervisie

Kosovo heeft voor Servië en de Serviërs een grote historische betekenis als bakermat van de Servische natie.

De Servische cultuur gaat hier terug tot de vroege Middeleeuwen.

Heel Kosovo is een schatkamer van talrijke middeleeuwse objecten van kunst en cultuur, waaronder een groot aantal kerken en kloosters. Een aantal daarvan staat zelfs op de UNESCO-lijst van cultureel wereld-erfgoed.

De overigens rabiaat anti-Servische Amerikaanse historicus prof. T. Emmert, verklaarde dienaangaande in een 'interview' op de web-site van de Washington Post op 1 mei 1999:

"Centuries ago, Kosovo was the center of the Serbian empire and site of its most sacred churches and monasteries."

En op de vraag:

"How relevant are the orthodox monasteries in Kosovo to common Serbs today?",

verklaarde hij:

"I don't know how 'relevant' they are. They are important to them emotionally because they are the epitome of their medieval cultural heritage and a visual sign of their medieval presence there. Clearly Kosovo without its religious and cultural monuments would not hold as much meaning for many Serbs. (...) Serbian controlled media has been trying to make much propaganda out of the fact that supposedly NATO bombers have damaged the jewel of that heritage, Gracanica near Pristina. They remind their viewers that even the Nazis and Italians did not damage these monuments."

Tegelijk met het, onder toezicht van de NAVO-bezetting, definitief uitdrijven van de Servische bevolkingsgroep, zijn Albanese UCK-elementen ook bezig met een systematische vernietiging van het Servische culturele en religieuze erfgoed in Kosovo.

Tegelijk met het etnisch zuiveren van Kosovo van Serviërs, trachten zij op deze manier ook alle sporen van Servische cultuur uit te wissen. Zodat straks er niets meer aan zal herinneren dat meer dan duizend jaar Serviërs het gebied bewoond hebben.

Onder bewaking van NAVO-troepen zal dan de volkerenmoord op de Serviërs in Kosovo zijn definitieve beslag hebben gekregen.

De gezamenlijke westerse media zal je er nauwelijks over horen, maar niettemin is vanuit verschillende van elkaar onafhankelijke bronnen bevestigd dat gedurende het eerste half jaar van de NAVO-bezetting van Kosovo alleen al vele tientallen kerken en kloosters zijn vernietigd of zwaar zijn beschadigd.

In oktober 1999 voerden Albanese terroristen, recht onder de ogen van KFOR-troepen, tot viermaal toe mortieraanvallen uit op het Patriarchaat in Pec. Gevolgd door brandstichting. Niemand sprak hier enige veroordeling over uit.

Door de kerk van de profeet Elias in het dorp Cernica, vlakbij Gnjilane op te blazen, gaven de terroristen uitvoering aan het plan om de christelijke cultuur in Kosovo en Metohija uit te wissen. Sinds de intocht van KFOR in Kosovo en Metohija zijn meer dan 80 orthodox-christelijke heiligdommen met explosieven vernietigd en vervolgens met de grond gelijk gemaakt.

In juni 1999 werd het complex van kerken en kloosters bij Urohevac opgeblazen, alsmede de kathedraal van die stad. Aan de voet van de Nerodimska Berg bij Urohevac ondermijnden de Albanese terroristen de Servische historische monumenten aldaar en de overblijfselen van de zomer-residentie van de Servische koningen Dusan en Uros. En ook hakten zij de eeuwenoude pijnboom om, geplant door koning Dusan. De uit de 14e eeuw daterende Kerk van de Aartsengelen, waar volgens de overlevering koning Milutin in de kloostertuin stierf, werd geheel verwoest. Zijn stoffelijk overschot werd indertijd van hier overgebracht naar het Banjaska klooster.

De Kerk van Maria Boodschap in het oord Sarenik, bij Gornje Nerodimlje, vormde ook het doelwit van terroristen. Oude manuscripten getuigen ervan dat deze kerk werd gebouwd door koningin Jelena, de moeder van koning Uros, op de plaats waar deze stierf op 2 december 1371. De biografie van deze koning, de patriarch Pajsije, verhaalt dat de stoffelijke resten van koning Uros eerst in deze kloosterkerk verbleven, en later, in 1705 werden overgebracht naar het Jazarak klooster op de berg Fruska Gora.

Albaanse terroristen verwoestten de middeleeuwse stadsburcht van Veliki Petri, gebouwd door de Nemanjic dynastie. Vier kilometer verderop ligt Gornje Nerodimlje, een historische stad die, met zijn kerken, één groot complex van monumenten vormt.

De vloeren van de vestingwallen waren bedekt met mozaïeken van een uitzonderlijke artistieke waarde, die teruggingen tot de 6e eeuw, aangezien de Nemanjic dynastie deze bolwerken had gebouwd op de funderingen van een Byzantijns monument.

Brandstichters vernielden de zomer-residentie van koning Milutin in het dorp Beasica op de hellingen van de berg Kopao-nik nabij Podujevo. De overblijfselen van de eertijds versterkte veste van Vrholab, waar de toren van koning Milutin over uitzag, werden door terroristen tot de laatste steen afgebroken.

Vrholab was de plaats waar koning Milutin op 12 september 1302 een vredesverdrag tekende met de stadsstaat Dubrovnik, waarbij per decreet aan deze stad zijn status van handelsstad werd teruggegeven. In Podujevo richtten terroristen met behulp van explosieven zware schade aan aan de Kerk van de apostel Andreas, terwijl zij in het gehucht Glavnik de restanten van de Romeinse nederzetting grondig vernielden. In een van de vertrekken hiervan bevond zich een buitengewoon waardevolle en historisch belangwekkende polychrome mozaïek met een iconografische afbeelding van Orpheus.

In augustus 1999 maakten de terroristen middeleeuwse kerken en kloosters in de regio Metohija tot hun doelwit, onder anderen het middeleeuwse klooster in het dorp Zocista bij Orahovac te vuur en te zwaard te lijf gaand.

Dit klooster dat gewijd aan de profeten Cosmo en Damiaan werd eerst in brand gestoken en later ge-boobytrapt. De kloostergebouwen met hun gastenverblijven en koosterschatten en bijbehorende gronden werden eerst geplunderd en daarna plat gebulldoerd. Dit klooster was gebouwd op de overblijfselen van een Byzantijns vroeg-Christelijk heiligdom. Bij decreet van de vorst Stafan Decanski was het aangewezen om bestuurd te worden door het Chilandari klooster. Het vuur van de brandstichting vernietigde de middeleeuwse relikwieën en religieuze kunstobjecten, alsmede de iconostasis en de fresco's die dateerden van de 13e eeuw. Waaronder de afbeeldingen van de profeten in het koepelgewelf en de fresco's in het voorportaal.

Het klooster van de Heilige Moeder Maria in Musutiste, bij Suva Reka, werd met de grond gelijk gemaakt in juni 1999. De kern bij dit klooster dateerde van 1315. Volgens de getuigenissen van plaatselijke Albanezen zelf, werden de rijkdommen van het klooster geplunderd en werd het klooster, bewoond door monniken, eerst in brand gestoken en vervolgens met explosieven ondermijnd. Tot de kloosterschatten behoorden middeleeuwse boeken, die aan het klooster waren geschonken, evenals relikwieën en iconen die geschenken waren van monniken van de berg Sinaï, de berg Atos, uit Rusland en verder oostelijk. Dit klooster ontleende zijn bekendheid verder aan de icoon van Jesus en Maria, geschilderd door een onbekende artist van buitengewone vaardigheid in 1602. De middeleeuwse kerk van Suva Reka onderging hetzelfde lot.

De brandstichters en plundersaars hebben ook het klooster van de Aartsengelen in het dorp Binale, bij Kosovska Vitina, verwoest.

Voordat dit klooster in de 13e eeuw werd gerestaureerd, was het schip van het kloostergebouw gedurende de regeerperiode van keizer Vassilius II de zetel van het Byzantijnse episcopaat, zoals oude manuscripten uitwijzen.

Albanese brandstichters en vandalen hebben voorts alle kerken en kerkhoven vernietigd in het gehele gebied Metohija, zonder één enkele uitzondering, en verder daar alle middeleeuwse stadsmonumenten omver gehaald.

Niemand in het Westen heeft tegen deze culturele exterminatie enig protestgeluid laten horen. Integendeel, om de waanzin van deze gebeurtenissen compleet te maken en om de westerse steun aan de Albanese vandalen te accentueren, hebben vertegenwoordigers van KFOR er bij de betrokken religieuze hoogwaardigheidsbekleders herhaalde malen zelfs op aangedrongen om het puin en andere constructiematerialen te verwijderen van waar de verwoeste kerken en kloosters tevoren stonden.

Als een stel Hunnen hebben de Albanese rabauwen zich gestort op alles wat getuigt van meer dan anderhalf duizend jaar christelijke cultuur in Kosovo. Met de kennelijke bedoeling om, mét de Serviërs, tegelijk ook elk spoor van christelijke beschaving daar definitief uit te roeien. Zodat van het feit dat daar ooit een christelijke beschaving gevestigd was niet meer zal overblijven dan een vergerucht. Niet de geringste zucht van protest verwekt deze cultuurmoord zonder weerga hier in het Westen.

7.17. De balans van de NAVO-bezetting van Kosovo na een half jaar tijd

Nog geen half jaar nadat de NAVO-troepen onder valse voorwendsels Kosovo binnentrokken is dit dus de balans:

- honderden doden en duizenden gewonden onder de niet-Albanese bevolkingsgroepen als gevolg van een niet-aflatende terreur door Albanees geteisem;
- ongeveer 350.000 ontheemden van niet-Albanese identiteit, waarmee heel Kosovo vrijwel etnisch gezuiverd is van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen;
- systematische en totale cultuurmoord op de Servische en christelijke beschaving in Kosovo door Albanese rabauwen en de vernietiging te vuur en te zwaard van alles wat deze cultuur weerspiegeld in een golf van barbarij zonder weerga in de historie;
- een klimaat van voortgezette volstrekte terreur, primair gericht tegen alle mensen van niet-Albanese identiteit, aangestuurd door de UCK-vrienden van het Westen;

- een hand over hand verder om zich heengrijpend klimaat van banditisme, wetteloosheid en bandeloosheid, dat zich ook steeds meer keert tegen alle Albanezen en waarvoor letterlijk niemand nog veilig is;

Iedereen die deze volledige catastrofe niet beschouwt als een humanitaire ramp, maar die toen, alvorens het NAVO-oorlogsgeweld over Joegoslavië losbarstte, wél deel uitmaakte van het koor dat om deze NAVO-bombardementen riep en die nu, in het licht van deze ontwikkelingen in Kosovo, met stilzwijgen of zelfs een zweem van instemming toekijkt, manifesteert zich daarmee als een racist.

Dat klinkt ongerijmd en ongenueanceerd. Maar zo wordt een dubbele standaard naar verschillende etniciteiten toe nu eenmaal gekwalificeerd.

Toen was er maar een fractie van het aantal ontheemden dat er nu is en toen was er ook een veel kleiner aantal doden en gewonden onder de bevolking dan nu. Zoals nog uitgebreid aan de orde zal komen.

7.18. Het Westen wenst een etnisch gezuiverd Kosovo

Ten vijfde is het onmiskenbaar dat van humanitaire bedoelingen van de NAVO geen sprake is geweest, omdat nu, van dag tot dag, duidelijker wordt dat de NAVO, die immers de feitelijke bezettingsmacht vormt in Kosovo, wel naar buiten toe de schijn ophoudt dat behoud van een multi-cultureel Kosovo het oogmerk zou vormen, maar er in werkelijkheid een totaal andere agenda op na houdt. Ook de NAVO-landen, met in haar voetspoor de VN-vertegenwoordigers in Kosovo die aan de NAVO-leiband lopen, komen er steeds openlijker voor uit dat zij af willen van het idee van een multi-etnisch Kosovo.

Behoud van een multi-etnisch Kosovo is nooit een doelstelling geweest van het Westen.

Net zomin als het ooit een doelstelling van het Westen was in enig ander deel van de voormalige Joegoslavische bondsstaat, dat nu onder invloed van het Westen is gesteld.

Kroatië, Bosnië en nu ook Kosovo, overal waar de westerse invloedssfeer hecht is gevestigd of zelfs regelrecht NAVO-troepen zijn gelegerd, is uiteindelijk sprake van etnisch vrijwel geheel gezuiverde gebieden.

De feiten spreken wat dit betreft voor zichzelf.

Natuurlijk wordt al lang en breed door het Westen onderkend dat juist mono-etniciteit een voorwaarde is voor de stabiliteit die het Westen nodig heeft om zijn invloed in deze gebieden volledig tot ontplooiing te brengen.

Daarom wordt de chaos in Kosovo, waarover Ash hierboven schrijft, door het Westen doelbewust geëxploiteerd. Daarom ook weigert het Westen meer politiemensen naar Kosovo te sturen, waarvan de dringende noodzaak ook door Ash wordt onderstreept.

Daarom ook wordt er niet opgetreden tegen Thaci en zijn UCK, of de mantelorganisaties waarvan deze terroristische club zich thans bedient. Integendeel, de boevenbende van Thaci en zijn terroristen-organisatie blijven de grote vriend en toeverlaat van het Westen in Kosovo en de westerse machthebbers aldaar.

Thaci en zijn terroristen spelen immers een cruciale rol bij de gewenste verdrijving van alle minderheden in Kosovo en het aldus ontstaan van een voor het Westen gemakkelijker hanteerbaar mono-etnisch mandaatsgebied. Zij knappen wat dit betreft het vuile werk op voor het Westen, dat intussen zijn handen in onschuld kan wassen.

Dat vormt de reden waarom een voor iedereen duidelijke schurk als Thaci door de vertegenwoordigers van het Westen in Kosovo op handen gedragen. En niet het veel meer gematigde alternatief dat ook voorhanden is. In de persoon van Rugova.

Om de doodeenvoudige reden dat van Rugova niet verwacht kan worden dat hij de etnische zuivering van Kosovo voor het Westen uitvoert en Thaci die service aan het Westen wél biedt.

Op deze manier bedient het Westen zich van deze bandieten om zijn oogmerken in Kosovo te verwezenlijken.

Wat zegt u, het Westen doet zo iets niet, dat lijkt u ongerijmd en rijkelijk ongenueanceerd?

Integendeel, van Mobutu tot Pinochet en van Soeharto tot Pol Pot is het Westen juist overal voortdurend geneigd de grootste misdadigers te steunen. Als dat in haar belang wordt geacht. Moordaanslagen op aan het Westen onwelgevallige staatshoofden behoren tot het normale instrumentarium. Van de geslaagde moordpartijen op de eerste Congolese president Lumumba tot de Chileense president Allende en van de beraamde moordaanslagen op de Joegoslavische president Milosevic tot de Cubaanse leider Castro.

In het januari 2000-nummer van het Nederlandse maandblad Targets werd melding gemaakt van de vele honderden moordaanslagen die door de Amerikaanse CIA alleen al op Castro werden gepleegd:

"In de afgelopen 40 jaar zijn niet minder dan 637 moordaanslagen op de Cubaanse leider Fidel Castro verijld. De aanslagen varieerden van gif in een milkshake tot het impregneren van dodelijke bacteriën in een duikerspak dat als kado was bestemd. Volgens onderzoekers in Havana tonen de moordpogingen de obsessie van de CIA en anti-Castrogroepen, die door de CIA zijn georganiseerd en gefinancierd. (...)

De pogingen om de Cubaanse leider te elimineren werden onthuld in documenten die onlangs door de Amerikaanse regering zijn vrijgegeven. Zij laten de betrokkenheid zien van negen Amerikaanse regeringen en de CIA, welke teruggaat tot 1959. De informatie werd gepresenteerd in Havana tijdens het proces dat 30 Cubaanse organisaties op 30 mei jl. hebben aangespannen tegen de Amerikaanse regering."

7.19. 'Het Westen treedt in Joegoslavië op om etnische zuivering te stoppen' : een topsucces van media-manipulatie

Het mag gerust als een fabelachtige prestatie van volslagen manipulatie naar voren worden gehaald, dat de Westerse politieke elite en hun media-paladijnen erin zijn geslaagd om de publieke opinie in het Westen ook in dit opzicht volledig om de tuin te leiden en precies de tegenovergestelde indruk te vestigen van wat het Westen op dit punt werkelijk beoogt: als stereotyp is in de collectieve bewustzijn van het Westen ingebrand dat wij, het Westen, in het territoir van de voormalige Joegoslavische bondsstaat druk doende zijn om etnische zuiveringen tegen te houden. Terwijl wij, het Westen, daar in feite bezig zijn om, met behulp van allerlei politieke, diplomatieke en militaire middelen, het ontstaan van mono-etnische staatkundige eenheden aldaar juist af te dwingen. Teneinde daar de rust te brengen die nodig is om onze invloed aldaar volledig tot gelding te brengen.

Met dat doel voor ogen houden we daar dan bovendien ook nog een bezettingsmacht van vele duizenden soldaten achter de hand.

Ook vele zich als kritisch beschouwende mensen hier in het Westen kunnen het eenvoudig niet opbrengen om te geloven in de volstreckte kwade trouw van de westerse bedoelingen. Zij weigeren te enen male de waarheid van de cynische en kille westerse machtspolitiek onder ogen te zien.

Zoals prof. Koen Koch, vaste medewerker van Trouw, die op 9 oktober 1999 onder de kop "Het manipulatieve talent" schreef:

"De internationale gemeenschap, dat wil zeggen de menslievende dan wel bemoeizuchtige staten die zich als zodanig afficheren, houdt zich sinds 1991 met de Joegoslavische tragedie bezig. Het verklaarde doel was steeds Joegoslavië als multi-etnische en democratische politieke gemeenschap bijeen te houden, of althans de voorwaarden voor democratie en eerbied voor de rechten van de mens te versterken. Sinds 1991 spande de internationale gemeenschap zich ook steeds meer in om dit doel te bereiken. Aanvankelijk ging het slechts om diplomatie, humanitaire hulpverlening en het instellen van sancties. Maar al snel kwam de militaire factor erbij. Na het kwakkelende begin met de VN-vredesmachten in Kroatië en Bosnië zagen we de Navo wekenlang een vernietigende luchtoorlog tegen Servië voeren. Naarmate de internationale gemeenschap zich aldus meer inspande, kwam het beoogde doel steeds verder weg te liggen. Joegoslavië viel uit elkaar, Kroatië en Servië ontwikkelden zich tot extreem-nationalistische regimes die slechts in uiterlijkheden de kenmerken van een democratie vertonen. Het is slechts een historisch detail om op te merken dat de door de Kroaten ondernomen etnische zuivering van de Krajina waarbij honderdduizenden Serven op de vlucht

werden gejaagd, door de vingers werd gezien terwijl de Servische pogingen daartoe aanleiding waren voor internationaal ingrijpen. Bosnië viel na een verschroeiende oorlog uiteen in twee of eigenlijk drie etnisch zuivere republiekjes, waar de overvloedige internationale hulp in geld, goederen en zogenaamde expertise heeft geleid tot een byzantijns systeem van corruptie en afhankelijkheid. De luchtoorlog tegen Servië werd gevoerd met het doel Servië als territoriale eenheid te behouden waar de mensenrechten geëerbiedigd zouden worden. In Kosovo is door de VN inmiddels de Duitse mark als officieel betaalmiddel ingevoerd, VN-functionarissen voeren aan de Kosovaarse grens douanecontroles uit, aan de Kosovaarse burgers, die officieel nog gewoon als Servische onderdanen moeten worden beschouwd, worden door de VN identiteitspapieren verstrekt. Al met al daagt de internationale gemeenschap beslissend bij aan de totstandkoming van een onafhankelijk, etnisch zuiver Kosovo, waaruit juist door de Albanese meerderheid de meest kwetsbare minderheden, zoals de Roma, verdreven worden. Het internationale streven naar het instandhouden van een democratische en multi-culturele gemeenschap resulteert in een steeds verdergaande etnische versplintering. Een dramatisch voorbeeld van het mysterie van de onbedoelde gevolgen waarover ik vorige week schreef. Het mysterie van de onbedoelde gevolgen kan op een eenvoudige wijze worden opgelost. De feitelijke uitkomst van het beleid kan men bij nadere beschouwing opvatten als de werkelijke bedoeling van dat beleid. Het studiefinancieringssysteem is niet bedoeld om studenten sneller en efficiënter te laten studeren, zoals aangekondigd, maar een bezuinigingsmaatregel. Ontwikkelingshulp is niet bedoeld om een zelfstandige economische ontwikkeling op gang te brengen, maar om afhankelijkheid te continueren. De internationale interventie in Joegoslavië was eigenlijk opgezet om de ontwikkeling van etnisch-homogene mini-staatjes te bevorderen. Ik weiger deze oplossing van het mysterie van de onbedoelde gevolgen te aanvaarden. Zij is gebaseerd op een te cynische houding tegenover politici, die om steun te verwerven andere doelstellingen formuleren dan zij nastreven, en op overschatting van hun manipulatieve talent. Ik geloof echt dat de etnische versplintering van Zuidoost-Europa door onze politici als een grote bedreiging wordt gezien. Des te mysterieuzer is het dat het optreden van de internationale gemeenschap dat nu juist bevordert."

7.20. Rotsvast vertrouwen in de integriteit van de westerse politiek en de westerse politieke elite als sociaal-psychologisch mechanisme, in het zicht van het manifeste tegendeel

Ook Koch wenst zich dus krampachtig vast te klampen aan een "rotsvast" geloof in de integriteit van, wat hij noemt, "onze" politici. Hij ziet dan ook geen verklaringen, alleen mysteries.

Een dergelijke houding van mensen die geen afstand kunnen doen van hun geloof in de integriteit van van het westerse politieke systeem, en van de daarmee verbonden politiek en politici, is sociaal-psychologisch volkomen begrijpelijk.

Collectief zijn we hier in het Westen doordrenkt van gevoelens van deelachtigheid aan een systeem van maatschappelijke suprematie op werkelijk alle fronten. Ook als dat niet steeds als zodanig onder woorden wordt gebracht, achten we onze westerse beschaving het hoogste wat ooit bereikt is en een voorbeeld voor anderen.

Ons economisch systeem beleven we immers als het beste wat de wereld te bieden is, en het bewijs daarvan zien we in onze weergaloze westerse rijkdom en onze ongeëvenaarde economische macht in de wereld. Technisch staan we hier in het Westen op eenzame hoogte en militair kunnen we hier in het Westen alles en iedereen verpletteren. De vrijheid en democratie, waarvan het primaat bij ons berust, vormen een lichtend voorbeeld voor de rest van de mensheid. Ook moreel staat onze westerse superioriteit naar ons gevoel zo vast als een huis. Rechtstreeks beschouwen we ons als de uitvinders van de rechtsstaat en van het concept van de mensenrechten, terwijl wij in het Westen onszelf tegelijkertijd zien als de enige betrouwbare waarborg voor handhaving daarvan.

En dit superieure en moreel zo voortreffelijke systeem zou op cruciale fronten integriteit ontberen ?

Dat is meer dan velen hier in het Westen gevoelsmatig kunnen bevatten en verdragen.

Onze eigen identiteit is hecht verweven met dit systeem en iedere uiteindelijke twijfel aan integriteit daarvan wordt dan ook zonder meer ervaren als een twijfel aan onze eigen integriteit.

Dus blijven mensen als Koch - en er zijn vele "Koch's" in de westerse wereld -, koste wat het kost, geloven dat het westerse systeem, in de kern althans, niet anders dan goed kan zijn. Omdat zij ook zichzelf althans in de kern als goed ervaren. Want hoe kan een systeem waarmee zij zich wezenlijk verbonden voelen en dat hun identiteit mede vorm geeft, op fundamentele onderdelen slecht zijn, als zij als deelgenoten van dit systeem een fundamenteel goed gevoel over zichzelf en hun sociale functioneren hebben ?

Zover gaat deze identificatie, dat zelfs als we rationeel weten dat het westerse systeem op bepaalde fundamentele punten volstrekt niet deugt, we dit gevoelsmatig niet tot ons laten doordringen.

We kunnen die wetenschap dan niet echt verwerken en zullen proberen deze werkelijkheid te verdringen met schijnargumenten. Zodat we ons geloof in het systeem - en daarmee in onze eigen identiteit die daarmee is verweven - intact kunnen houden.

Want het alternatief is voor velen te bedreigend: verlies van geloof in het systeem wordt immers ervaren als verlies van een belangrijk stuk van de eigen sociale identiteit. En die prijs wordt door velen als te hoog ervaren.

Een vast geloof in de uiteindelijke goede bedoelingen van het Westen in Joegoslavië, zoals Koch dat aan de dag legt, kan bergen verzetten.

De berg feiten echter die allemaal ondubbelzinnig uitwijzen dat er daar van goede bedoelingen geen sprake is en dat het Westen in Joegoslavië zich bedient van lippendienst aan de eigen ideologie van "westerse waarden", maar daar in werkelijkheid volstrekt contrair aan handelt, is zo hoog dat dit ook voor mensen als Koch onoverkomelijk zou moeten zijn.

Maar dan, als de twijfel dan toch binnen dreigt te sluipen, bestaat er nog altijd de mogelijkheid om zich te spiegelen aan de volgende categorie mensen en daar zonder meer aansluiting bij te zoeken.

En dat is de categorie mensen die zich zo volkomen hebben geïdentificeerd met de westerse waarden, dat zij zelfs absoluut niet meer bereikbaar zijn voor wat voor kritiek op welke daden van het westerse systeem dan ook.

De dominantie van het westerse systeem is immers zo overweldigend, dat het eigenlijk in niets meer rekenschap van zijn daden behoeft te verschaffen. Zij zijn van oordeel dat het westerse systeem zodanig superieur is in alle opzichten dat het zich alles mag veroorloven, juist vanwege die soevereine superioriteit. Hier geldt als premisse: wat het Westen doet, is welgedaan.

Veel westerse politici behoren tot die categorie.

Dit brengt dan deze westerse politieke machthebbers - en de politici van de tweede garnituur die zich op hen richten ! - in de positie om kritische vragen van buitenaf naar de legitimiteit van bepaald westers optreden kortweg te negeren. En degenen afkomstig uit de westerse wereld zelf die dergelijke kritische vragen opwerpen, eenvoudig aan de kant te zetten als zonderlinge types.

Vanuit hun belevingskader is het in geen enkel opzicht paradoxaal, en ook volkomen consistent, om bij etnische zuiveringen die de Serviërs worden toegedicht moord en brand te schreeuwen en te roepen om bombardementen, terwijl etnische zuiveringen die uitgaan van niet-Serviërs dan volstrekt worden genegeerd of zelfs worden bevorderd.

Als dit alles, naar hun opvatting, maar in overeenstemming is met de westerse belangen.

Het automatische gevolg daarvan is dan, naar hun beleving, dat daarmee immers ook uiteindelijk de westerse waarden worden gediend.

Voor hen is dan ook de vraag of het Westen al of niet de

bedoeling heeft om Joegoslavië te verdelen in etnisch zuivere mini-staatjes of niet een absolute non-kwestie. Als dat in het belang van het Westen en de westerse waarden zou zijn om dat te doen, dan heeft het daar immers alle recht van de wereld toe. Zonder dat dit ook maar enige legitimiteitsvraag doet rijzen.

Anders dan Koch meent, is het dus voor veel politici en hun media-paladijnen, juist in de kwestie-Joegoslavië, geen vraag of zij al of niet doen wat zij zeggen te doen. Zolang zij wat zij doen voor zichzelf maar kunnen plaatsen als in overeenstemming met, en ten dienste van, de westerse waarden en belangen.

Wat die belangen zijn, wordt dan vervolgens weer door hun bepaald. En zo is dan de cirkel rond en blijven vragen over westers optreden achterwege.

Daar komt dan ook tenslotte nog de volgende factor bij. De meeste mensen zijn geneigd om zich veel hartstochtelijker vast te houden aan hun geloof in ficties - dat wil zeggen zaken die alleen maar veronderstellingen zijn of zelfs directe leugens, dan wel mythen of meningen zonder enig fundament - dan aan een geloof in waarachtigheid en waarheid, dat wil zeggen in wat werkelijk is gebleken uit feiten of is gebaseerd op evidenties.

Dit wordt deels veroorzaakt doordat wat we benoemen tot "feiten" ons minder diep raakt dan wat we puur als "geloof" hebben aanvaard. Geloof in wat we hebben geaccepteerd als "feiten" kan immers worden bijgesteld door het opkomen van nieuwe feiten. Er bestaat daarvoor dan een open houding en dit proces van verandering van mening op basis nieuwe feiten kan dan plaatsvinden zonder het ego of het gevoel van identiteit van de persoon in kwestie aan te tasten.

Maar geloofsovertuigingen die we ons eigen hebben gemaakt op basis van bij uitstek geloofsvertrouwen, verbonden met een gevoel van correctheid en geworteld in het eigen systeem van intrinsieke logica van de individuele persoon in kwestie zelf, houden we in ons hart gesloten. Zij maken deel uit van onze identiteit. Twijfel aan datgene wat we ten diepste willen geloven, impliceert dan ook voor ons gevoel twijfel aan onze identiteit. En identiteit is de sleutel tot zelfwaardering en tot sociale overleving.

Als een publiek van een bepaalde doelgroep eenmaal is gekomen tot een aldus met de identiteit van de individuele personen rechtstreeks verbonden bepaald geloof, bijvoorbeeld op basis van wat geloofwaardig geachte leiders, gedragen door geloofwaardig geachte instituties zeggen, dan is het bijzonder moeilijk om dat geloof weer ongedaan te maken. Zelfs als er massaal en overweldigend bewijs van het tegendeel wordt aangebracht en keihard kan worden aangetoond dat het hier om leugens gaat.

En als leiders, geruggesteund door als vertrouwd en betrouwbaar ervaren instituties, zo'n geloof bijvoorbeeld in een verwarde situatie eenmaal tot stand hebben gebracht, waarin informatie omtrent het tegendeel moeilijk kon doordringen, kan zonder meer verwacht worden dat dergelijke leugens stand

zullen houden en dat de waarheid wellicht nooit boven water zal komen. Of zo laat dat het dan nog maar weinig uitmaakt.

Dit verklaart waarom het soms extreem lang duurt, generaties zelfs, voordat gemeenschappen uiteindelijk kunnen aanvaarden dat wat histories gezien lange tijd voor juist werd gehouden, uiteindelijk verkeerde opvattingen waren. En veelal gebaseerd op valse interpretaties, misleiding en verhullingen.

Veel politieke professionals, behorend tot de opiniemakers, huldigen als devies dat het soms nodig is om "economisch met de waarheid om te gaan" teneinde belangrijk geachte politieke doeleinden te bereiken of om eenvoudig tot een snellere besluitvorming te komen.

Wat we zien in de kwestie-Joegoslavië is het gebruik van de techniek van de misleiding, leugen en verhulling op een zo massieve en steeds weer herhaalde schaal, dat onwaarachtigheid en misleiding als het ware doel op zichzelf zijn geworden. Alles en iedereen corrumperend.

7.21. De leugen : militaire bezetting gericht tegen etnische zuivering - de werkelijkheid : militaire bezetting gericht op etnische zuivering

Volgens dit leugencomplex waren alle westerse militaire interventies in voormalig Joegoslavisch gebied ingegeven door humanitaire bewogenheid.

Eerst de NAVO-interventies in Bosnië en in 1999 de NAVO-oorlog om Kosovo.

Die interventies zouden dan primair tot doel hebben gehad om een einde te maken aan die afschuwelijke etnische zuiveringen. Waaraan vooral de Serviërs zich overal op de Balkan schuldig zouden maken.

Inmiddels gaat, onder toezicht van de NAVO-bezettingsmacht, de etnische zuivering in Kosovo van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen zijn laatste fase in.

Alleen al in de voorlaatste week van januari 2000 waren er volgens Joegoslavische bronnen 10 moorden in Kosovo, waaronder 8 op leden van de niet-Albanese bevolkingsgroepen.

Een bericht van het Joegoslavische ministerie van binnenlandse zaken van 24 januari 2000 gaf aan:

"KFOR and international police members were silent observers of these crimes, though they were committed in front of their patrols or points. Their investigation teams were always coming to the crime scene and the surrounding terrain only a couple of hours after crime had been committed. Their officials were most often stating that they "came across criminal's trails". They often had a couple of suspects who were released after a day or two "due to lack of evidence".

En de Weense Koerier meldde op 31 januari 2000 volgens de samenvatting door een internet-bron:

"The U.N, has given up its proclaimed task of preserving the multi-ethnic character of Kosovo and Metohija, the daily said, assessing that there is violence everywhere where Albanians do not live alone, and that is directed not only against Serbs and Gypsies, but also against Goranies, Turks, Muslims and Catholics.

En op 2 februari 2000 berichtte Borba, de oudste krant van Joegoslavië, over dit artikel in de Weense Koerier:

"The Vienna daily Kurier in an unusually critical review of the situation in Kosovo and Methija pointed out that the UN has done very little for the normalization of life in the southern Serbia province.

Violence continues unabated, there is no work, the postal system is not working, power supply is restricted, people are freezing in their appartments, if they have them at all, and telephones that were connected last week are dead most of the time, Kurier said.

The daily said in conclusion that the disarming of the "KLA" had not succeeded and those 2000 international policeman, instead of the planned 6000, do not look serious."

Dezelfde editie van Borba liet ook nog een vertegenwoordiger van de Servische gemeenschap aan het woord over wat formeel als VN-optreden aldaar moet worden beschouwd, maar in feite uitvoering is van de NAVO-politiek in Kosovo.

Westerse krachten dringen aan op een census en op verkiezingen, maar volgens de Servische gemeenschap kan er van vrije en eerlijke verkiezingen onder de huidige omstandigheden natuurlijk geen sprake zijn. En kan er pas een volkstelling komen als alle verdrevenen in staat zijn gesteld om terug te keren.

Het gaat hier om een duidelijke poging van het Westen om een volgende stap te zetten naar definitieve afscheiding van Kosovo en om de etnische zuivering die heeft plaats gevonden middels een nu te houden volkstelling te bestendigen:

"Serb national assembly for Kosovo and Metohija excutive council president Veljko Odalovic said Tuesday in Pristina that immediately a consistent implementation of Resolution 1244 must be started. "What is currently done in Kosovo and Methija under the auspices of the Security Council, or a part of its members, very seriously compromises the UN", said Odalovic in a conversation with a Tanjug journalist.

Kouchner's intention to organize a census, to organize some kind of elections in cooperation with the separatists is, Odalovic said, absurd.

"A census can be conducted when the situation is normalized and when people return to their homes, to their homesteads, to their native towns an villages", Odalovic said, noting that the same was true for elections."

En inmiddels wordt het koor van politici en commentatoren hier in het Westen dat ook openlijk de lof begint te zingen van een etnisch zuiver Albanees Kosovo steeds sterker.

Ook Timothy Ash, hierboven al eerder geciteerd uit zijn reisverslag van Kosovo in de NRC van 12 februari 2000, mengt zich in dit koor:

"Dankzij ons eindigt Kosova met een a - de Albanese spelling in plaats van de Servische. De A staat voor Albanees. (...) Het is nu volstrekt duidelijk dat de interventie van de Navo een beslissende oplossing heeft gebracht, ten gunste van de Albanen, voor de al minstens 120 jaar durende strijd tussen Serviërs en Albanen om dit grondgebied (...)
De vierde reden voor de warboel is de diepgaande dubbelzinnigheid van de Resolutie 1244 van de Veiligheidsraad die, als een papieren brug tussen het westerse en het Russisch-Chinese standpunt, verklaart dat de provincie is onderworpen aan de soevereiniteit van de Federale Republiek Joegoslavië en tegelijk een substantiële mate van autonomie en zelfbestuur zal genieten. Maagdelijkheid en moederschap ineen. Dit is een "nachtmerrie", zoals een hooggeplaatst ambtenaar van de Unmik ronduit stelt. De Russen en Chinezen schreeuwen moord en brand bij elke stap op weg naar zelfbestuur, zoals het opmaken van een begroting in Duitse marken in plaats van in dinars, of het uitgeven van aparte identiteitspapieren. Toch zijn zulke stappen de enige uitweg uit de anarchie."

En in het verslag van zijn reis in Servië dat op 19 februari 2000, een week later dus, in Trouw werd gepubliceerd, schreef hij:

"Ik heb nu al een paar jaar betoogd dat deze opdeling van landen in kleine staten of deelstaat-achtige eenheden met duidelijke etnische meerderheden, al wordt zij afgedwongen door manipulatief en vaak cynisch post-communistisch nationalisme, niettemin krachtige precedents en tegenhangers heeft in de rest van Europa. Ook elders in Europa geven mensen er doorgaans de voorkeur aan geregeerd te worden door degenen die zij op de een of andere manier als 'van hun eigen soort' beschouwen. Alleen bij een dergelijke inrichting, met een of andere versie van een natie-staat, zijn ze bereid om zich (tot op zekere hoogte) te verenigen in grotere regionale en pan-Europese eenheden. Wil men realistisch, ruimdenkend internationalisme voor de eenentwintste eeuw, dan moeten de inzichten van ruimdenkende nationalistten uit de negentiende eeuw daarin worden verdisconteerd."

Blijkbaar geldt hierbij, ook voor Ash, een onuitgesproken restrictie. Iedere etnische groep heeft er in die opvatting blijkbaar recht op om 'in kleine staten of deelstaat-achtige eenheden' te worden geregeerd door mensen 'van de eigen

soort', als het maar Albanese Kosovaren betreft. Of Kroaten, of Bosniërs.

Roma, Turken, Vlaci, Gorani en de talloze andere minderheden moeten natuurlijk niet met zo'n wens aankomen.

En ook Serviërs niet. Daar in Bosnië en in Kroatië waar zij in de meerderheid waren - zoals in de Krajina en Slavonië - stichtten zij, na de afscheiding van deze deelstaten van de oorspronkelijke Joegoslavische federatie, eigen staatkundige eenheden. Die vervolgens met westerse steun werden gelijkwaardig. Honderdduizenden Servische ontheemden veroorzakend.

Ash liet toen niets van zich horen.

Het belijden van begrip voor de wens om door mensen 'van de eigen soort' geregeerd te worden, als voorportaal van een 'ruimdenkend internationalisme voor de eenentwintigste eeuw' is ook voor Ash kennelijk alleen aan de orde als het die etnische groepen betreft die in westerse ogen van betekenis zijn bij het realiseren van de westerse machtsaspiraties op de Balkan.

Serviërs behoren daar niet toe. Die staan aan de andere kant van de streep.

Daarom worden zij gebombardeerd op beschuldiging - vals of niet - van dezelfde soort etnische zuivering, als waarvoor door Ash begrip wordt uitgesproken als het om - in dit geval - Albanese Kosovaren gaat. Dan gelden etnische zuiveringen plotseling als een existentiële voorwaarde om een 'ruimdenkend internationalisme voor de eenentwintigste eeuw' binnen handbereik te brengen.

Ook hoe het dan in een dergelijke opvatting met de uitgezuiverde minderheden moet, is een kwestie die Ash verder siberisch laat. Als het tenminste niet-Albanese Kosovaren betreft.

In toenemende mate worden er ook personen met het aureool van "hooggeleerd" in de media naar voren geschoven, die dan vervolgens, als met professoraal-wetenschappelijk gezag omklede opinie, de noodzakelijkheid, onvermijdelijkheid of uiteindelijke rechtvaardigheid van een etnisch zuiver Kosovo mogen verwoorden.

Soms dezelfde hooggeleerde heren die eerder vuur spuwden over de afgrijselijkheid van de etnische zuiveringen, die Serviërs in Kosovo jegens de Albanezen zouden uitvoeren of zouden willen uitvoeren.

Zoals de Belgische historicus prof. Raymond Detrez, die volgens de Volkskrant 'fantastische boeken' over de burgeroorlog op de Balkan heeft geschreven. Die dan ook bol staan van eenzijdige beschuldigingen aan het adres van de Serviërs. In een interview met Anet Bleich - die we dikwijls snikkend in de kolommen van de Volkskrant konden aantreffen over de vermeende etnische zuiveringen die de Serviërs de arme Albanese bevolking in Kosovo vóór en tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië zouden hebben aangedaan, maar die een omgekeerde etnische zuivering wel ziet zitten -, verklaarde prof. Detrez in de Volkskrant van 12 juni 1999 op het volgende 'aangevertje van Bleich:

"'- Het uitgangspunt van Rambouillet en ook van dit accord is een autonoom multi-etnisch Kosovo dat deel blijft uitmaken van Joegoslavië. Is dat haalbaar ?'

'Op den duur niet.(...) Ik heb een voorkeur voor multi-culturele samenlevingen en ik ben ervan overtuigd dat het werkt. Maar ik zie dat de internationale gemeenschap andere oplossingen verkiest.'

'- Wat brengt u tot die conclusie ?'

'Het Westen heeft geen moeite gedaan de Joegoslavische federatie bijeen te houden. Ik weet niet zeker of dat tien jaar geleden had kunnen lukken. Maar het viel te proberen. Door zich harder te keren tegen tegen het Sloveense en Kroatische separatisme én tegen het Servische centralisme, door de federale regering van premier Ante Markovic financieel te ondersteunen. Maar in plaats daarvan is, terwijl een crisis op uitbreken stond, Joegoslavië door het IMF juist onder druk gezet.

Het oude Joegoslavië is door ons in het Westen zonder slag of stoot opgegeven. Daarmee is een keuze gemaakt: wij kiezen niet voor federale staten, waarin veel volkeren samenleven, wij kiezen voor etnisch homogene staten. En nu staan we voor de consequenties, want nu kan elk volk aanspraak maken op zo'n etnisch homogene staat, en wat kunnen we daar tegenin brengen? Wél Slovenië erkennen en Kroatië, toestaan of zelfs aanmoedigen dat Tudjman in 1995 250 duizend Serviërs uit Kroatië verjaagt en dan ineens hó zeggen? Waarom hebben de Kosovaren geen recht op onafhankelijkheid? Als we dat zeggen, hebben we moreel gesproken geen been om op te staan. Ik vind het zelf weerzinwekkend, maar nu de keuze eenmaal is gemaakt, zullen we verder moeten gaan in de richting van etnisch zo homogeen mogelijke staten. Dus opdeling van Bosnië, waardoor Servië alle Serviërs kan omvatten, en Kroatië alle Kroaten. Een onafhankelijk Kosovo, dat zich waarschijnlijk aansluit bij Albanië. Ook de Albanen in West-macedonië zullen zich daarbij willen voegen. Het klinkt cynisch, maar als die homogene staten er eenmaal zijn, heb je rust op de Balkan.'

'- Wacht even: zijn het Dayton-verdrag in Bosnië en de NAVO-interventie in Kosovo niet juist bedoeld om de vorming van etnisch homogene staten en alle geweld waarmee dat gepaard gaat een halt toe te roepen? Tot hier en niet verder?'

"Tja, dan hebben de Kosovaren pech. Maar ik geloof niet dat de NAVO zich laat leiden door idealistische overwegingen. Er is sprake van heel andere motieven. Ik vraag me af: wil het Westen niet gewoon graag militair aanwezig zijn, in Macedonië, Albanië en Kosovo? Er is sinds de val van de Berlijnse Muur een machtsvacuüm ontstaan.

In midden-Europa wordt dat gevuld door aansluiting van die staten bij de NAVO. Op de Balkan gebeurt het op deze manier. Dat is toch ook logisch? Waarom zou een militaire organisatie niet streven naar controle over een zo groot mogelijk gebied?"

De 'logica' van deze hooggeleerde heer, die overigens wel ondubbelzinnig is over de werkelijke bedoelingen van het Westen, is dus: ik vind het zogezegd 'walgelijk', maar het etnisch zuiveren moet toch maar door gaan. Mits het maar is op kosten van de Serviërs natuurlijk. Albanezen hebben recht op een etnisch gezuiverd zelfstandig Kosovo, dat van Servië wordt afgescheurd. Maar de Serviërs natuurlijk niet op bijvoorbeeld een zelfstandige Krajina, die van Kroatië wordt losgemaakt. Het is "logisch" dat die Serviërs daaruit zijn verdreven, met honderdduizenden tegelijk. Met westerse steun. Zoals het ook "logisch" is dat ze nu met honderdduizenden tegelijk worden verdreven uit Kosovo. Met westerse steun.

Intussen stapelen de aanwijzingen dat het Westen vanaf het allereerste begin van de NAVO-bezetting een positieve grondhouding tegenover etnische zuivering van Kosovo heeft ingenomen, zich op.

Diametraal tegenovergesteld dus aan wat oraal voortdurend wordt beleden.

Zo schrijft Trouw van 3 februari 2000:

"Het is wellicht de grootste fout van de internationale gemeenschap in Kosovo, zegt Natasa Kandic. Ze doelt op het half en half goedpraten van het etnisch geweld tegen de Serviërs na de intocht van de KFOR-troepen in juni vorig jaar.

"Iedere moord, iedere aanval op niet-Albanezen ontmoette begrip.(...) Bernard Kouchner, de chef van het VN-bestuur, zei zelfs in het openbaar dat hij zich het geweld tegen de Serviërs kon voorstellen. Dat was de verkeerde boodschap. Een grote fout. Kouchner had moeten wijzen op de plicht van iedereen om zich aan de wet te houden."

Kandic is directeur van een mensenrechtenorganisatie in Belgrado, het Humanitarian Law Fund. Gevraagd om commentaar op haar dinsdag gepubliceerde rapport over Orahovac, zegt ze dat Kfor en de VN niets hebben gedaan om 'gewone' mensen te steunen in hun verzet tegen geweld. Volgens haar hebben mede daardoor de radicalen nog steeds de overhand. Niet alleen in Orahovac, maar in heel Kosovo."

Deze Servische mensenrechten-activiste ging er hierbij, wellicht uit tactische overwegingen, kennelijk impliciet nog van uit dat het Westen werkelijk de intentie zou kunnen worden toegedicht om de multi-etniciteit in Kosovo in stand te houden en om ook de minderheden in Kosovo een plaats om te leven te verzekeren.

Er zijn inmiddels overtuigende bewijzen van het tegendeel. De westerse leiders die werkelijk de agenda bepalen, zijn onmiskenbaar uit op een mono-etnisch Kosovo, waaruit alle andere bevolkingsgroepen dan de Albanezen zo veel mogelijk zijn verdreven.

Al op 6 juni 1999, dus onmiddellijk na de zogenaamde vredesovereenkomst tussen de Joegoslavische regering en de NAVO-landen, gaf de afdeling voorlichting van Servische Democratische Partij een persverklaring uit, waarin het volgende werd vastgesteld:

"What is important is that Washington no longer conceals its intentions by at least cheap, ostensibly humanistic rhetoric. Thus the Pentagon spokesman Kenneth Bacon, suffering from either superfluous cynicism or the lack of sanity, said that "Kosovo will no longer be a happy place for the Serbs, so they will leave it together with the army and police.". He added "the Serbs will be allowed to go", thereby showing that Washington has already accepted the Kosovo citizens as U.S. subjects. In fact, Bacon's statement has brought nothing new at all. It is just a small remembrance of U.S. officials' words during the Serbs' exodus from Krajina.

(...)

The Serbs have to accept the U.S. occupation without harbouring any illusions about its true nature, just like they had accepted the Ottoman conquests. Those who are trying to make the occupation look like liberation, act just like those Serbs under the Ottoman rule, who are known for the notorious name of 'poturica' (converts to islam)"

7.22. Het UCK trekt voor het Westen de kar van de etnische zuivering

Het Westen, en dan met name de Verenigde Staten, is een bondgenootschap aangegaan met de politiek meest extreme en voorts openlijk criminele krachten, de terroristen van het UCK. Door deze extremisten toe te staan feitelijk de bestuurlijke macht in Kosovo in handen te nemen, is een blijvend klimaat van terreur tegen alle minderheden verzekerd. En daarmee is een voortgaande etnische zuivering van Kosovo van niet-Albanese bevolkingsgroepen vanzelf gegarandeerd. De NAVO-bezettingsmacht hoeft dan verder alleen nog maar toe te kijken hoe dit proces zich voltrekt. En kan intussen de handen in onschuld wassen.

In "NATO Has Installed a Reign of Terror in Kosovo" van de Canadese professor Michel Chossudovsky schrijft deze:

"As Western leaders trumpet their support for democracy, State terrorism in Kosovo has become an integral part of NATO's post-war design. The KLA's political role for the post-conflict period had been mapped out well in advance. Prior to Rambouillet Conference, the KLA had been promised a central role in the formation of a post-conflict government. The 'hidden agenda' consisted in converting the KLA paramilitary into a legitimate and accomplished civilian administration.

According to US State Department spokesman James Foley in the New York Times, 2 February 1999:

'We want to develop a good relationship with them [the KLA] as they transform themselves into a politically-oriented organization... [W]e believe that we have a lot of help that we can provide to them if they become precisely the kind of political actor we would like to see them become'.

In other words, the US State department had already slated the KLA 'provisional' government' (PGK) to run civilian state institutions. According to the Financial Times, 4 August 1999, the KLA has taken over municipal governments and public services including schools and hospitals. Rame Buja, the KLA 'minister for Local Administration' has appointed local prefects in 23 out of 25 municipalities." Under NATO's regency, the KLA has replaced the provisional Kosovar government of president Ibrahim Rugova, elected by ethnic Albanians. The self-proclaimed KLA administration has branded Rugova as a traitor (...)."

De Joegoslavische krant Borba gaf op 2 februari 2000 een interview weer met de voorzitter van de uitvoerende raad van de Servische Nationale Assemblée, Veljko Odalovic, waarin deze onder meer vaststelde:

"What is currently being done in Kosovo and Metohija under the auspices of the Security Council, or a part of its members, very seriously compromises the UN". He said that resolution 1244 defines a clear framework for the behavior of all in Kosovo and Metohija, but that those who should strictly implement and interpret it unfortunately violated it, and these are the UN civilian mission head Bernard Kouchner and KFOR.

"Kouchner is establishing some kind of new authority and does everything to dispute the sovereignty and territorial integrity of Serbia and Yugoslavia. His strongest and most important point of support, in all his actions in Kosovo and Metohija, is the terrorist Hashim Thaqi, and the nature of the agreements they conclude is clear to all", Odalovic said."

Op 11 februari 2000 publiceerde het Duitse blad "Junge Welt" een artikel van de hand van het Britse Labour-parlements lid Alice Mahon, weergegeven door een Engelstalige internet-bron. Waaruit het volgende wordt ontleend:

"Mahon, who chairs the British parliament's Committee for the Balkans, visited Kosovo and Metohija last autumn as a member of the so-called North Atlantic Assembly, an institution which is to exercise parliamentary control of NATO.

Mahon said in the article that it did not take her long to realize what was happening and subsequent reports of international organizations had confirmed, that Serbia's southern province was being ethnically cleansed by the KLA while the U.N. mission (UNMIK) and KFOR did not show the slightest readiness to take legal action against them."

Berichten dat KFOR niet alleen toekijkt, maar de etnische zuivering ook daadwerkelijk steunt, worden steeds veelvuldiger.

Zo ook Trouw van 3 februari 2000, onder de kop "Kfor zou terreur UCK in Kosovo steunen", waarin de mensenrechten-activiste Kandic zich ditmaal explicieter uitlaat:

"De Servische mensenrechtenactiviste Natasa Kandic heeft in een rapport zware kritiek geuit op het internationale bestuur van de stad Orahovac in Kosovo. Kandic acht het Nederlandse Kfor-detachement medeschuldig aan het Albanese geweld tegen de achtergebleven Serviërs.

"In Orahovac blijkt hoe het internationale bestuur de terreur van het UCK openlijk gesteund heeft, op basis van het principe dat 'iedere Serviër een oorlogsmisdadiger is' en dat iedereen het recht heeft om Serviërs te beschuldigen en te veroordelen'.

Wat zich siert met de naam van 'internationale hulporganisaties' helpt naar vermogen bij het bevorderen van de uittocht van niet-Albanen uit Kosovo door hen systematisch zoveel mogelijk van hulp verstoken te houden.

Hun donoren en de regeringen van hun thuislanden zien dat graag zo en hun overlevingsinstinct als bureaucratieën doet hen zich voetstoots naar deze wensen schikken.

Op 11 februari 2000 meldde Trouw:

"DEN HAAG - Veel humanitaire organisaties in Kosovo verlenen nauwelijks hulp aan minderheden als Serviërs en zigeuners. Hun lokale medewerkers zijn voornamelijk Albanen, die weinig op hebben met andere groepen. Vooral zigeuners verkeren in een uitzichtloze positie. Dat stelt een onderzoeker die de kwestie in kaart heeft gebracht voor de VN-vluchtelingenorganisatie UHNNHCR.

Van de 151.000 zigeuners die er voor de Navo-acties in Kosovo woonden, zijn er 30.000 over. Sommige achterblijvers verdwijnen spoorloos. De onderzoekers verwijten de OVSE desinteresse."

Nu en dan een ritueel veroordelinkje uitsprekend over 'het voortgaande etnische geweld', waarvoor dan natuurlijk 'beide partijen' verantwoordelijk worden gesteld - voorzover het niet doenlijk is om vast te houden aan de hoofdregel dat voor etnisch geweld nu eenmaal per definitie 'Servische krachten die door Milosevic worden gestuurd' aansprakelijk zijn, wacht het Westen af. Tot de gewenste etnische zuivering in hoge mate een feit is. En het klimaat rijp is om openlijk van positie te veranderen.

Zodat kan worden overgegaan op het standpunt dat 'het idee van een multi-etnisch Kosovo niet langer een realistische optie is'.

Dat moment breekt thans aan en een dergelijke omslag van standpunt wordt nu voorbereid.

Joegoslavische nieuwsbronnen maakten op 13 februari 2000 melding van een artikel van The Sunday Times of London, die het volgende aan diplomatieke bronnen ontleende:

"In a situation when there is inter-ethnic hatred and ethnic Albanian violence over Serbs and other non-Albanians, the international community has given up its dreams of a multi-ethnic Kosovo and Metohija, the weekly said.
How can one build a multi-ethnic society when a person is murdered if he speaks Serbian in Pristina, a western diplomat told the weekly."

Inmiddels is de laatste fase van de etnische zuivering van Kosovo aangebroken.

Slechts op één enkele plaats bevinden zich thans, begin 2000, in Kosovo nog Serviërs en zigeuners in redelijke aantallen. In Mitrovica.

Al maandenlang belegeren door het UCK geregisseerde Albanese bendes het voornamelijk door Serviërs bewoonde noordelijke stadsdeel van Mitrovica. En regelmatig proberen zij dit te bestormen. Daarbij worden ze tegengehouden - maar niet meer dan dat - door Franse KFOR-eenheden.

Half februari 2000 was er incident waarbij vanuit Albanese huizen in het Servische stadsdeel op KFOR-militairen werd geschoten door Albanese sluipschutters. Een aantal van hen werd gearresteerd. Franse KFOR-militairen werden door deze Albanese sluipschutters gewond.

Dit vormde duidelijk een provocatie, met als onmiskenbare bedoeling om de Serviërs voor het schieten op de Franse KFOR-militairen te laten opdraaien. Althans deze specifieke terroristische provocatie van de Albanezen mislukte.

Dat wil overigens niet zeggen dat 'de internationale gemeenschap' niet ook hier onmiddellijk klaar stond om de Serviërs de schuld te geven van dit incident. Evenals van alle andere incidenten, die door Albanese extremisten in Mitrovica worden geprovoceerd. Waarbij op de achtergrond voortdurend zogenaamd de hand van Milosevic wordt gesignaleerd.

Schaamteloos tegen de verpletterende evidentie in dat het hier gaat om uitwassen van Albanees extremisme.

In een poging om ook dit laatste Servische toevluchtsoord op Kosovaarse bodem op te ruimen.

Nieuwe incidenten met grof wapengeweld van Albanese zijde werden begin maart 2000 gepleegd. Albanese terroristen gooiden toen een aantal handgranaten in een voornamelijk Servische menigte in Mitrovica, waarbij niet alleen een groot aantal Serviërs zwaar gewond raakten, maar ook een aantal Franse KFOR-militairen.

Deze laatsten als gevolg van de rondvliegende splinters.

Geweld en chaos dreigen voortdurend in Mitrovica.

De Amerikanen blijven de Albanese terroristen openlijk steun geven bij hun pogingen om ook de laatste Serviërs uit Kosovo te verdrijven.

Inmiddels zijn ook de onderlinge verhoudingen tussen de westerse bezettingseenheden als gevolg hiervan grondig verstoord. De Amerikanen werden zwaar in verlegenheid gebracht toen de Fransen in het Servische stadsdeel van Mitrovica op 18 februari 2000 een ziekenwagen met een Rode kruis-embleem onderschepten, die bleek te zijn volgestouwd met Amerikaanse wapens.

Hoe verziekt en ondoorzichtig de verhoudingen tussen met name de Franse en Amerikaanse commandanten van de bezettingstroepen rond Mitrovica inmiddels zijn geworden, wordt in beeld gebracht door het volgende bericht uit het Nederlands Dagblad van 8 maart 2000 onder de kop "KFOR-troepen verhinderen onderzoek VN":

"KOSOVSKA MITROVICA - Franse KFOR-troepen hebben verhinderd dat de VN-politiemacht in Kosovo een onderzoek kon instellen naar het geweld in het noordelijk deel van Kosovska Mitrovica. Zeker veertig mensen liepen daar dinsdag verwondingen op tijdens rellen. Dit heeft een VN-functionaris gisteren gezegd.

Volgens een regionale commandant van de VN-politie in Kosovska Mitrovica verhinderden de Fransen dat er een onderzoek kon worden ingesteld, ondanks het feit dat de VN in de stad het primaat heeft. Hij wees erop dat een gedegen onderzoek naar het geweld nu nagenoeg onmogelijk is, omdat 'wij, net als de politie overal ter wereld, onmiddellijk toegang moeten hebben'."

Inmiddels zou op het hoogste niveau besloten zijn om de Franse troepen in Mitrovica geheel of gedeeltelijk te vervangen door eenheden van andere NAVO-landen. Die meer dan de Fransen bereid zullen zijn mee te werken aan de gezamenlijke wens van de Amerikanen en de Albanese terroristen om ook Mitrovica open te stellen voor etnische zuivering.

Zodat deze in heel Kosovo voltooid kan worden.

De Fransen wilden althans zo ver niet gaan. Reden waarom ze inmiddels voortdurend in de westerse media als 'pro-Servisch' worden afgeschilderd.

Onder het motto dat het noordelijke stadsdeel van Mitrovica multi-etnisch moet zijn, worden een aantal Albanezen die daar woonden maar waren weggevlucht, met veel machtsvertoon door KFOR-eenheden naar hun huizen teruggebracht. En wordt bijvoorbeeld het enige ziekenhuis in heel Kosovo, waar Serviërs zich nog veilig medisch konden laten behandelen, gedwongen om Albanees personeel en een Albanese leiding aan te nemen. Uiteraard past de onder Amerikaanse dominantie opererende bezettingsmacht er wel voor op om elders in Kosovo soortgelijke maatregelen in omgekeerde zin af te dwingen en met

soortgelijk machtsvertoon Serviërs naar hun huizen terug te brengen en ziekenhuizen die geheel zijn 'ge-albaniseerd' voor Serviërs 'open te breken'.

In de omstandigheden van Mitrovica vormen dergelijke door Kouchner en de Amerikanen geïnstigeerde maatregelen even zovele opzettelijke provocaties om de spanningen aldaar verder op te voeren.

Om vervolgens onder dekking van geweldsuitbarstigen het laatste hoofdstuk van de etnische zuivering van Kosovo te kunnen laten schrijven.

Het Joegoslavische persbureau Tanjug meldde op 23 februari 2000:

"Only three days after Madeleine Albright met with Hashim Taci in Tirana, the so called KLA organized massive action trying to persecute Serbs from Kosovska Mitrovica.

These two events did not happen accidentally. On the contrary, the action of Albanian terrorists, who brought Kosovo Albanians from Pristina to protest with a false motto of 'reunion', came after the high US official gave the instructions to the leader of the Albanian separatists what to do.

However, in order to hush up the real reason for the meeting, the US side, after the meeting of Albright and Taci in Tirana, said that the US Secretary of State asked from her favorite ward to 'abstain' and to 'disavow' from the influence of those who spread intolerance.'

One of the Albright's assistants, counselor for the Balkans, James Dobbs, after the meeting of Albright and Taci, gave some estimation that clearly point out the farce that Washington plays. Dobbs said in innocent and naïve voice that Taci convinced Albright that he was doing his best to do what she wanted him to do.

'We accepted his assurances', said Dobbs further. 'According to our information, there are no clues that Taci is responsible for the situation in Kosovska Mitrovica', lied Dobbs.

Fast developments confirmed totally opposite things. Even The New York Times refutes him today. On the cover page there is a picture of a well-organized mass of Kosovo Albanians marching with Albanian flags towards Kosovska Mitrovica. The title of picture says that the protests of ethnic Albanians were aimed at expulsion of the remaining Serbs out of the town.

So the title of the article in The New York Times precisely says what the Albanians want: the expulsion of Serbs from Mitrovica.

Another leading US newspaper, The Washington Post says: "Demonstrations today were organized by former fighters, close associates of Hashim Taci, member of the transitional government of Kosovo'.

That means that The Washington Post precisely knows who organized the alleged protest - that is an aggressive attack on Serbs and other non-Albanian population who found rescue in this enclave in their own country trying to escape the terror of ethnic Albanians -, that's even supported by KFOR, especially by US and German soldiers.

Agim Ceku, without any disguise, led the ethnic Albanians who tried to expel the Serbs by force.

The Washington Post further reveals one of the barest facts on terror of the Albanians and of patronage attitude of KFOR to them. According to this newspaper, Ceku generously pardoned the leaders of the international mission, German General Klaus Reinhardt and Bernard Kouchner, Both of them, namely, promised the raging crowd of Kosovo Albanians, headed by the terrorists, that they would provide them the entrance to the northern part of the town. Shamefully, some KFOR representatives were loudly convincing the raging crowd that 'they have the same aim'.

Ceku set a deadline to the heads of the international mission warning them that he would take them out to the crowd if they failed to fulfill what they had promised, says this Washington daily.

Could anyone still have any doubt on who is the rabble-rouser in Kosovska Mitrovica even after the US press revealed such facts as well ?

Such estimation was confirmed even by a series of synchronized statements of the US and NATO officials, who blamed Serbs for everything.

In the same time, outer pressure aiming at concealing the truth and distracting public opinion follow the creation of interior chaos, as it was usually the case in obscure Washington plans."

En de Joegoslavische krant Politika van 24 februari 2000 begint zijn verwijzing naar een artikel over dit onderwerp in het Duitse blad 'die Junge Welt' aldus:

"Die Jonge Welt begins its commentary quoting the reports on the latest events in Kosovo by clearly stressing the actual events in the southern Serbian province:

'Almost a year after the NATO aggression, Yugoslavia and its leadership are once again in the crossfire of the international propaganda. Instead of condemning loud and clearly the Albanian campaign against Mitrovica as another chauvinist attempt to expel the remaining minorities from Kosmet, above all the Serbs, and supporting the endangered, various usurpers target Belgrade once again'.

The conclusion of the commentary is in the same style: 'People, hear the signal, NATO is calling for the final battle in Kosovo'.

'While the organized members of the so-called KLA storm the last Serb stronghold in Kosovo, clash with KFOR-troops, target the buses with Serb civilians and throw hand grenades at Serb cafes in Mitrovica, the US en German KFOR troops systematically terrorize the victims - the remaining Serbs in the province', reports Die Junge Welt.

In contrast to other parts of Kosovo, where there aren't any other nationalities left, the situation in the French sector is different, Thus, the KLA is calling to 'conquering of the north', wich would complete the ethnic cleansing of this NATO protectorate.

Die Junge Welt reminds that the international troops in Kosovo (KFOR) openly play their trumpet: as little as possible Serbs - and the problems disappear. 'In cooperation with the US, British and German troops and by killing and expelling, the KLA managed to create an ethnically cleansed Kosovo' says Die Junge Welt. 'The plan was not carried out only in Kosovska Mitrovica, first of all because of the fact that this town and the northern sector of the province are under the control of French troops. In fact, French troops satisfied themselves with monitoring the bridges between the two parts of the town - northern mostly populated by the Serbs and southern populated by the Albanians'."

De voortdurend in ernst toenemende gewapende provocaties van Albanese terroristen in Mitrovica worden vervolgens aangegrepen om ook het navolgende doel te dienen, waarvoor zij eveneens worden opgezet: het bieden van een grondslag voor een groeiend aantal verzuchtingen van politici en media-vertegenwoordigers over de onmogelijkheid van een multi-etnisch Kosovo.

Nog een paar provocaties daar en dit concept kan definitief overboord.

Op 25 februari 2000 schreef de NRC onder de kop "Wereld stelt harde keuzes in Kosovo uit":

"De Westerse landen kiezen er voorlopig voor de veiligheid te waarborgen door versterkingen te sturen. Maar zelfs die oplossingen bieden geen zekerheden: nog meer Franse soldaten in Mitrovica zullen beschuldigingen over een pro-Servische houding van de Franse troepen niet doen verstommen."

Blijkbaar plaats je je ook in de ogen van deze 'kwaliteitskrant' al in een pro-Servische positie, als je Albanese rabauwen het plezier van het aanrichten van een bloedbad onder de Serviërs wilt onthouden. Want dat dit nou precies is waar het Albanese geteisem op uit is, als de Franse KFOR-militairen hen de vrije doortocht zou bieden, staat als een paal boven water.

De 'kwaliteitskrant' komt dan vervolgens met de de eigenlijke boodschap. Een boodschap, die de komende tijd nog in vele toonaarden herhaald zal worden.

Om de geesten zolang te masseren tot zij rijp zijn geworden voor een totale omslag van moraliteit: eerst heeft men de publieke opinie grondig overtuigd van het idee dat het voeren van een oorlog moreel dringend noodzakelijk was om een multi-etnisch Kosovo in stand te houden; maar nu moet de publieke opinie tot de overtuiging worden gebracht dat een etnisch volledig gezuiverd Kosovo de enige moreel aanvaardbare optie zou zijn:

"Hoe lang kan het Westen dit beleid volhouden: aanwezig blijven zonder de situatie daadwerkelijk te verbeteren en de instabiliteit in Kosovo intact houden ? Daarvan gaat geen stabiliserend signaal uit naar de regio.

'Multi-etniciteit is duidelijk op dit moment geen goed woord. Eerst veiligheid, dan vreedzaam samenleven, daarna zien we wel verder', zei Kouchner in december. Maar zijn 'veiligheid' en 'vreedzaam samenleven' te scheiden als afzonderlijke doelen ? Beide hebben alles te maken met de keuze voor een multi-etnische samenleving, en voor uitstel van een besluit over de toekomstige status."

En inmiddels leggen NAVO-functionarissen en Amerikaanse politici, welhaast dwangmatig, de schuld voor de Albanese provocaties in Mitrovica bij de Amerikaanse president Milosevic. Hetgeen, niet gehinderd door enige hang naar de werkelijkheid of de waarheid, en evenmin door enige drang tot gehoudenheid daartoe, onmiddellijk met grote gretigheid wordt overgenomen door de westerse media en hun reeks van commentatoren.

Aan iedereen die niet aan beide ogen geslagen is met blindheid manifesteert zich echter onmiddellijk dat het de Serviërs zijn, die in Mitrovica worden belaagd en aangevallen door Albanezen. En dat het dus de Albanezen zijn die hier de rol van acteurs vervullen, terwijl de Serviërs zich alleen maar, zo goed en zo kwaad als het gaat, verdedigen.

Hoe Milosevic er dan in zou kunnen slagen om de gebeurtenissen in Mitrovica te sturen, is een diep raadsel. Daarvoor zou hij toch tenminste vat moeten hebben op de acteurs, de Albanezen dus, en die dan moeten kunnen manipuleren ! Hetgeen de onzinnigheid van deze 'analyse', dat Milosevic achter het geweld in Mitrovica zou zitten, voldoende aantoon.

Het gaat hier dan ook om een rituele bevestiging van Milosevic en zijn Serven als de schuld van alle onheil op de Balkan. Het oude vijandbeeld wordt zo nog eens bevestigd en op deze goedkope manier wordt bovendien ook nog eens de aandacht afgeleid van de onuitsprekelijke schuld die het het Westen zelf draagt voor de etnische zuivering in Kosovo.

De NRC schijnt niettemin zelf te geloven in de voorstelling van zaken van Milosevic als zondenbok voor het geweld in Mitrovica en schrijft op 25 februari 2000 in het eerder geciteerde artikel:

"Milosevic profiteert van het vacuüm van een ontbrekende duidelijke koers en van voldoende middelen. Hij probeert volgens westerse diplomaten van Mitrovica een Servische enclave te maken, dicht bij de Servische grens."

Ook William Pfaf, columnist van de International Herald Tribune, ziet de slagschaduw van president Milosevic al weer dreigend over Mitrovica hangen en de NRC is zo onder de indruk van diens analyse dat die op 9 maart 2000 ook in deze krant werd geplaatst. Pfaf begint aldus:

"De precaire situatie in het Noord-Kosovaarse stadje Mitrovica, dat nu in een Servisch en een etnisch Albanees deel is gesplitst, toont aan hoe miniem de kansen zijn dat de internationale gemeenschap in Kosovo een multi-etnisch bestuur zal weten te vestigen.

Net als in Bosnië in 1995 is de NAVO ook hier een oorlog begonnen om etnische zuiveringen (...) ongedaan te maken. Dit loffelijke streven stuitte van meet af aan op eindeloze problemen en frustraties, wat noopte tot de vraag hoe realistisch het was. Maar wat is het alternatief, ook uit een oogpunt van opportuniteit ?

De NAVO heeft de zone waarin Mitrovica ligt onder Frans bestuur geplaatst, in de veronderstelling dat de aanzienlijke Servische bevolking daar erop zou vertrouwen dat de Fransen hen zouden behoeden voor wraak van de Albanezen (...). De Fransen waren zo onverstandig toe te staan dat de Serviërs de stad in tweeën deelden."

Voor de Pfaf's in de wereld is dit inderdaad een vervelend probleem. Elders in Kosovo werden steden en dorpen namelijk niet verdeeld en worden de niet-Albanese minderheden gewoon verdreven of uitgeroeid, zodat bijna geheel Kosovo op slag gezuiverd werd van niet-Albanese 'elementen'. Problemen eenvoudig opgelost, nietwaar ?

Alleen Mitrovica ligt hier dwars.

Pfaf vervolgt:

"In het door Serviërs bevolkte noorden van de stad bleven geplunderde Albanese woningen en enkele geïsoleerde Albanese inwoners achter, in het door teruggekeerde Albanezen beheerste zuiden een aantal Serviërs."

In het wereldbeeld van Pfaf is dat niet zoals het hoort. Elders in Kosovo, buiten Mitrovica, zijn in hoofdzaak alleen nog maar Albanezen overgebleven, en deelt het UCK de lakens uit. En hier, in Mitrovica, wonen ook nog Serviërs, die er nota bene nog iets te vertellen hebben ook ! Pfaf gaat verder:

"Sindsdien doen NAVO-strijdkrachten alle moeite de Albanezen die hun eigendommen in het noorden opeisen te scheiden van bendes Serviërs die, op afstand

bestuurd vanuit Belgrado, hun deel van Mitrovica hebben gebarricadeerd met het doel zich te kantonneren en de uiteindelijke splitsing van heel Kosovo af te dwingen."

Pfaf houdt zijn vertrouwde wereldbeeld ook hier, onder de benarde omstandigheden van Mitrovica, recht overeind. Het kent twee simpele peilers: a) de Serviërs zijn tuig en daarom worden twee of meer Serviërs door hem automatisch gepromoveerd tot een 'bende Serviërs'; en b) alle kwaad in de wereld wordt aangestuurd door Milosevic [vroeger was dat Saddam Hoessein, maar die is inmiddels 'uit'].

Verderop in het artikel komt Pfaf dan tot de kern van de zaak: een multi-etnische samenleving is eigenlijk teveel gevraagd, het zit er niet echt in:

"De speciale vertegenwoordiger van de Verenigde Naties in Kosovo, Bernard Kouchner, erkent dat de Servische en Albanese populaties in Kosovo, na wat hun is overkomen sinds 1989 (...) waarschijnlijk 'inderdaad een poos lang liever gescheiden zullen willen leven'. Maar, zo betoogt hij, 'de geschiedenis leert dat verdeelde steden en verdeelde gemeenschappen zich uiteindelijk herenigen'. Deze uitspraak is slechts gedeeltelijk waar als het gaat over de 19e en 20ste eeuw, de periode waarin het nationaal bewustzijn en het moderne nationalisme tot volle wasdom zijn gekomen in de regio's die voorheen deel uitmaakten van het Habsburgse en het Ottomaanse rijk. Het lijkt een fundamenteel principe, of gewoon een realistisch standpunt, dat mensen met een gemeenschappelijke culturele achtergrond het recht moeten hebben hun eigen staat te vormen."

Pfaf wil zich daar wel sterk voor maken. Dat de Albanezen in Kosovo een eigen etnisch zuivere staat kunnen gaan vormen. Niet de andere bevolkingsgroepen van Kosovo met hun eigen 'gemeenschappelijke culturele achtergrond' natuurlijk! Die moeten gewoon wegwezen. Amerika heeft er geen belang bij dat die ook allemaal 'het recht op een eigen staat' zouden effectueren. Dat recht geldt alleen waar dat in het belang is van de Verenigde Staten. Verderop stelt Pfaf dan:

"Het besluit van de internationale gemeenschap om in Kosovo en Bosnië multi-etnische samenlevingen te vestigen was uitermate ambitieus, ambitieuzer dan de meesten wilden toegeven (of zelfs beseften) toen het werd genomen."

In het verwrongen wereldbeeld van Pfaf is het dus 'de internationale gemeenschap' die 'besloten' zou hebben om van Kosovo een multi-etnische samenleving te maken. Een buitengewoon curieuze waarneming! Kosovo vormde al eeuwen een gemeenschap van tientallen volkeren, voordat 'de internationale gemeenschap' - Pfaf bedoelt

hier gewoon het Westen onder leiding van Amerika - zich met Joegoslavië en Kosovo begon te bemoeien.

En juist sinds die 'internationale gemeenschap' besloten heeft om zich met Kosovo te gaan bemoeien, blijft er daar van een multi-etnische samenleving niets meer over. Onder de handen van die 'internationale gemeenschap' verwordt Kosovo in een hoog tempo tot een volstrekt mono-etnische samenleving.

Maar de intentie van deze woorden is duidelijk: als het zo is dat 'de internationale gemeenschap' besloten heeft om in Kosovo een multi-etnische samenleving te vestigen, dan kan zo'n besluit natuurlijk ook weer ongedaan gemaakt worden. En is er in elk geval reden genoeg om dat besluit in de toekomst eens grondig in heroverweging te nemen.

Pfaf en zijn collega-commentatoren over de gehele westerse wereld zullen er persoonlijk zorg voor dragen dat daar met spoed naar toe gewerkt wordt.

Dat het multi-etnische karakter van Kosovo niet berust op een besluit van Amerika c.s., maar een historisch gegeven vormt, en dat Amerika c.s. dus dan ook allerm minst een dergelijk non-existent besluit kunnen herzien, is voor Pfaf irrelevant. Evenzeer als het feitelijke en voor iedereen constateerbare gegeven dat 'de internationale gemeenschap' helemaal niet bezig is met in Kosovo een multi-etnische gemeenschap te vestigen. Maar juist met deze in hoog tempo te vernietigen.

7.23. Nogmaals de verborgen agenda van het Westen: een etnisch zuiver en stabiel gebied binnen de westerse invloedssfeer

Uiteindelijk zullen de westerse machthebbers en hun media-commentatoren als 'oplossing' op de agenda zetten een smettoos van alle niet-Albanese elementen gezuiverd Kosovo, als onderdeel van een Groot-Albanië. Zodat in dit nieuwe onder westerse invloedssfeer gebrachte gebiedsdeel van de Balkan een door het Westen gewenste stabiliteit kan ontstaan.

Waaruit dan honderdduizenden mensen van allerlei niet-Albanese bevolkingsgroepen op gewelddadige wijze definitief verdreven zullen zijn.

Zonder dat welke westerse politicus dan ook zich om hun totale ontrecting nog op enigerlei wijze druk zal maken, evenmin als welke westerse commentator dan ook.

Wat zegt u, dat komt u onvoorstelbaar en ongerijmd voor, we stáán hier in het Westen toch immers voor de mensenrechten? Integendeel, de precedenten liggen voor het oprapen. Wie maakt zich in het Westen nog druk over de honderdduizenden uit Kosovo verdreven niet-Albanen? Wie bekommert zich om het lot van de meer dan honderdduizend zigeuners die zich daaronder bevinden? Wie weet überhaupt waar zij leven? Wie betooont enige betrokkenheid bij het lot van de 300.000 Serviërs die uit de Krajina werden verjaagd? Wie houdt zich bezig met de overige honderdduizenden Serviërs die elders uit Kroatië werden verdreven?

Wie betoont enige betrokkenheid bij het lot van de miljoenen van hun grondgebied verdreven Palestijnen ? Wie heeft te doen met het lot van de meer dan een miljoen bruto uit hun woonstroken in Oost-Turkije verjaagde Koerden ? En zo zou nog wel bladzijden-lang doorgegaan kunnen worden.

Als de westerse machthebbers en hun media-paladijnen het niet politiek opportuun vinden om rond welk grootschalig vluchtelingenprobleem dan ook, met behulp van een intensieve media-covering, een diarrhee van emoties te creëren, dan zorgen zij er eenvoudig voor dat de aandacht hiervoor wordt afgedempt. Dat maakt elke humanitaire catastrofe dan binnen de kortste keren tot een non-issue. Waardoor deze volledig uit beeld verdwijnt.

Zo sterk is de macht van de media.

Zodra dan ook de publieke opinie, middels een intensieve media-campagne, zal zijn overtuigd van wat zal worden aangeduid als 'de onvermijdelijkheid van een politieke herschikking op de Balkan' is de enorme tol in menselijk lijden van de honderdduizenden vluchtelingen, die van deze nieuwe westerse schoftenstreek tot het vestigen van een Groot-Albanië het gevolg zal zijn, wel het geringste probleem waarmee de westerse machthebbers dan te rekenen zullen hebben.

De media zullen dan wel zorgen voor een emotionele constipatie van het grote publiek tegenover de honderdduizenden slachtoffers daarvan.

Waarvan de meeste trouwens nu al gemaakt zijn. Zonder dat iemand daar wakker van ligt.

Hetgeen de juistheid van deze analyse alleen maar bevestigt.

Die machtigen der aarde die op 5 juni 1999 in het Portugese Penha Longa bijeen kwamen in de aldaar gehouden Bilderberg-conferentie, betoonden zich geporteerd voor de vorming van een Groot-Albanië. Volgend op het toen nog alleen op de agenda prijken, maar inmiddels gerealiseerd zijnde tot een westers protectoraat maken van Kosovo.

Ook de afscheuring van de Vojvodina van Joegoslavië en de terugkeer daarvan tot Hongarije werd daar door de aldaar verzamelde Bilderbergers op de agenda gezet.

De editie van februari 2000 van het prominente Amerikaanse tijdschrift National Geographic open slaand, wordt men geconfronteerd met een kaart van de Balkan waarin Groot-Albanië al in duidelijke kleuren is ingetekend. Weliswaar voorlopig alleen als 'taalkundige' eenheid, maar wel als zodanig prominent in beeld gebracht. Alsof het - ook voor National Geographic - volstrekt irrelevant is dat daar honderdduizenden mensen wonen - of althans thuis horen - die niet Albanees-sprekend zijn.

7.24. Westerse politiek van militaire interventie nimmer
in de historie ingegeven door humanitaire overwegin-
gen

Er is nog een zesde reden waarom dit, onder Amerikaanse mili-
taire leiding gepleegde, oorlogsgeweld niets met welke humani-
taire pretentie dan ook uitstaande kan hebben.

En wel het eenvoudige feit dat de na-oorlogse buitenlandse
politiek van de Verenigde Staten nimmer ingegeven is geweest
door welke overweging van humanitaire aard dan ook.

En er is geen reden dat dit plotseling anders geworden zou
zijn.

Werkelijk niets wijst immers op zo'n plotselinge discontinui-
teit in het Amerikaanse buitenlandse beleid. Ondanks de toene-
mende rethoriek dat het buitenlandse beleid steeds meer om
mensenrechten zou gaan en de steeds verfijndere media-manipu-
laties dat dit alles ook echt in de buitenlandse politiek zou
worden nagestreefd. En ondanks de steeds toenemende behoefte
in het Westen om onze politiek jegens de rest van de wereld
daadwerkelijk als ethisch geïnspireerd te willen ervaren.

Voor een goed beschouwer is het immers al spoedig duidelijk
dat thema's als "mensenrechten" en "ethische buitenlandse
politiek" de nieuwe speeltjes zijn in het spel van realpolitik
en machtspolitiek, dat gewoon door gaat. En dat de grenzen van
een door dergelijke overwegingen ingegeven politiek precies
daar liggen, waar zij voor werkelijke politieke belangen een
sta-in-de-weg vormen. En die grenzen zijn meestal zeer snel in
zicht.

In "The Kosovo/NATO Conflict - Questions and Answers" schreven
Michael Albert en Stephen R. King onder meer:

"Is the U.S. motivated by humanitarianism in the
Balkans ?

No. But how do we prove such a claim ? Suppose the
U.S is motivated to wage war and drop bombs in this
instance by humanitarian concerns. If so, that would
mean that concern for the plight of oppressed mino-
rities and populations ranked very high in U.S.
policy-making calculations. We would than expect, if
follows, that in any case where large populations
are suffering horrible repression Washington would
try to intervene to stop repression.

Now consider the reverse claim that U.S. foreign
policy is never motivated by concern for the well
being of local constituencies, but will only oppor-
tunistically use related rhetoric for rationalizati-
on purposes when possible.

If this were true, in contrast, we would expect that
de U.S. would intervene in the affairs of other
countries only to serve domestic elites in the U.S.
or to aid local elites in other countries on behalf
of U.S. elites, or perhaps to influence or enhance
policies undertaken by other countries thought to

benefit U.S. government and elite interests - but with the human costs to victims playing virtually no role in the calculations.

Now look at the evidence.

Before World War II, for example, the United States could have admitted many Jews fleeing from Hitler's Germany; it did not.

During World War II, the United States could have bombed the death camp Auschwitz, slowing down the Nazi killing machine; it did not.

When hundreds of thousands of people were slaughtered in Indonesia in 1965, the killers were cheered on by the U.S. government, who even provided lists of communists to exterminate.

When the Pakistani army began slaughtering and raping hundreds of thousands of Bengalis in 1971, sending millions on exile, U.S. policy was to (in Kissinger's words) "tilt in favor of Pakistan".

When Indonesia invaded East Timor, leading to the death of one third of the population, it received weapons and diplomatic support from Washington.

When the Khmer Rouge was responsible for monstrous killings in Cambodia, the United States encouraged China to aid the Khmer Rouge and provided covert aid of its own.

When the government of Guatemala killed 200,000 people in the 1980s, it was with United States aid and encouragement.

When upwards of a half million people, mostly members of the Tutsi minority, were exterminated in Rwanda in 1994, the Clinton administration demanded that a UN already on the scene to be reduced and obstructed efforts to save lives, even failing to apply diplomatic pressure against the killers.

Investigation of all these cases and many more - the Turkish treatment of Kurds in Turkey, for example - reveals a consistent pattern, which has nothing to do with concerns for repressed populations and everything to do with calculations of U.S. elite and geo-political interests.

In every case policy would have been roughly opposite to what took place, if there had been humanitarian concerns. There weren't and there aren't.

En Richard Becker schreef in "Globalization, Militarism and the US/NATO war against Yugoslavia":

"Washington and NATO launched a war against Yugoslavia for the same reasons the U.S. army invaded Cuba, Puerto Rico and the Philippines in 1898. They want to dominate Central and Eastern Europe. They don't care about the lives of any of the peoples of Yugoslavia any more than they cared about the lives of the peoples of Cuba, Puerto Rico or the Philippines a hundred years ago.

Just since World War II, Washington had fought the Korean War, overthrown the elected governments of Guatemala, Iran, Chile, Indonesia; fought wars against the peoples of Central America; invaded Lebanon; carried out a genocidal war in Indochina, in which millions of Vietnamese, Cambodians, Laotians and more than 50.000 U.S. troops died; and enforced an economic blockade against Iraq, that has taken the lives of more than a million and a half people, half of them children under the age of 5.

Given this horrific and bloody record, are we to believe President Clinton or Madeleine Albright or Gen. Wesley Clark on certain days wake up in the morning and say: "Human rights are being threatened somewhere in the world - we must act !" No, of course not; it's ludicrous to think so."

En de beroemde toneelschrijver Harold Pinter stelde het in een toespraak voor het congres van de Confederation of Analytical Psychologists op 25 juni 1999 in Londen aldus:

"There is indeed a breathtaking discrepancy between, let us say, US government language and US government action. The United States has exercised a sustained, systematic and clinical manipulation of power worldwide since the end of the latest World War, while masquerading as a force for universal good. Or to put it another way, pretending to be the world's Dad. It's a brilliant - even witty - stratagem and in fact has been remarkably successful.

But in 1948 George Kennan, head of the US State department set out the ground rules for US foreign policy in a 'top secret' internal document. He said: "We will have to dispense with all sentimentality and day dreaming and our attention will have to be concentrated everywhere on our immediate national objectives. We should cease to talk about vague and unreal objectives such as human rights, the raising of living standards and democratisation. The day is not far off when we will have to deal in straight power concepts. The less we are hampered by idealistic slogans the better".

Kennan was a very unusual man. He told the truth.

I believe that the United States, so often described - mostly by itself - as the bastion of democracy, freedom and Christian values, for so long accepted as leader of the 'free world', is in fact and has in fact been for a very long time, a profoundly dangerous and aggressive force, contemptuous of international law, indifferent to the fate of millions of people who suffer from its actions, dismissive of dissent or criticism, concerned only to maintain its economic power, ready at the drop of a hat to protect that power by military means, hypocritical, brutal, ruthless and unswerving.

But US foreign policy has always been remarkably consistent and entirely logical.

It's also extremely simple. 'The free market must prevail, big business must be free to do business and nobody - but nobody - can get in the way of that'.

NATO is America's missile. As I think I indicated earlier, I find nothing intrinsically surprising in what is essentially an American action.

There are plenty of precedents.

The US did tremendous damage to Iraq in the Gulf War, did it again last December and is still doing it. Earlier this year it destroyed a pharmaceutical factory in Khartoum, declaring that chemical weapons were made there. They were not. Baby powder was. Sudan asked the United Nations to set up an international enquiry into the bombing. The United States prevented this enquiry from taking place. All this goes back a very long way. The US invaded Panama in 1990, Grenada in 1983, the Dominican Republic in 1965. It destabilised and brought down democratically elected governments in Guatemala, Chile, Greece and Haiti, all acts entirely outside the parameters of international law. It had supported, subsidised and in a number of cases engendered every right-wing dictatorship in the world since 1945. I refer again to Guatemala, Greece, Chile and Haiti. Add to these Indonesia, Uruguay, The Philippines, Brazil, Paraguay, Turkey, El Salvador for example. Hundreds upon hundreds of thousands of people have been murdered by these regimes, but the money, the resources, the equipment (all kinds), the advice, the moral support as it were, has come from successive US administrations.

In 1975 Kissinger and Ford gave a nod to the Indonesian government to invade East Timor. 200,000 East Timorese people, a third of the population, were murdered. The West has maintained a very active business relationship with Indonesia ever since. The arms trade has flourished. Israel's oppression of the Palestinian people continues, while Israeli settlement of the West Bank goes on, in contravention of International Agreements and UN Resolutions.

The devastations the US inflicted upon Vietnam, Laos, Cambodia, the use of napalm, agent orange, was a remorseless, savage systematic course of destruction, which however failed to destroy the spirit of the Vietnamese people. When the US was defeated, it at once set out to starve the country by way of trade embargo. Its covert action against Nicaragua was declared by the International Court of Justice in The Hague in 1986 to be in clear breach of international law. The US dismissed this judgment, saying it regarded its actions as outside the jurisdiction of any international court. Over the last six years the United Nations had passed six resolutions with overwhelming majorities (at the last one only Israel voting with the US) demanding that the US stop its embargo on Cuba.

The US has ignored all of them.
There are many brutal dictators. But the brutality of Clinton (and of course Blair) is insidious, since it hides behind sanctimony and the rhetoric of maral outrage."

Welhaast van jaar tot jaar kan deze lijst met Amerikaanse wandaden worden uitgebreid.

Half februari 2000 werd bekend dat het Amerikaanse Congres op het punt stond 3.5 miljard dollar vrij te maken voor wapenhulp aan Colombia. Inmiddels is het besluit daartoe genomen en is met de uitvoering hiervan een begin gemaakt.

Het doel hiervan is zogenaamd om de drugshandel daar te bestrijden, maar in feite gaat het erom de oorlog tegen de FARC te intensiveren, de linkse guerrilla die zeer succesvol is en inmiddels grote delen van het land onder controle heeft. Amerika heeft namelijk vastgesteld dat de FARC en drugshandel één pot nat zouden zijn.

Een Latijns Amerika-correspondent meldde op 18 februari 2000 op de radio dat het de bedoeling is om grote gebieden in het zuiden van Colombia, waar de guerrilla de baas is, geheel te ontvolken. Om zo de guerrilla's uit te roken. Daarbij dient men zich te realiseren dat er inmiddels al 2 miljoen ontheemden in Colombia zijn.

Diezelfde correspondent maakte bekend dat de Verenigde Staten maandenlang bij de verschillende regeringen van Latijns Amerika de deuren heeft platgelopen, in een poging om te komen tot een Latijns Amerikaanse interventiemacht, die in Colombia zou kunnen worden ingezet tegen de FARC. De bedoeling zou dan zijn dat deze landen de daarvoor benodigde grondtroepen zouden leveren en dat Amerika zich dan 'low profile' op de achtergrond zou houden.

In de praktijk wil dat, geheel in lijn met de traditie van het laatste decennium, dan dus waarschijnlijk zeggen, dat de Amerikanen zich voorstellen om hoog vanuit de lucht bombardementen uit te voeren in Colombia. Zonder risico's op Amerikaanse slachtoffers. Terwijl het sterven op de grond, in militaire confrontaties met de FARC, dan aan de Zuid-Amerikaanse eenheden wordt overgelaten.

Vooralsnog schijnen de Latijns-Amerikaanse regeringen er weinig te voelen om zich voor dit Amerikaanse plan te lenen. Maar niettemin staat nu al vast dat, met behulp van Amerikaans wapentuig, binnenkort vele honderdduizenden Colombianen extra in dat land op de vlucht zullen worden gedreven.

Op voorhand is al duidelijk dat, als de westerse plurifirmititeit van media in de toekomst al melding zal maken van de door het Amerikaanse optreden met zekerheid te verwachten honderdduizenden extra doden en doden en extra vluchtelingen in Colombia, dit met piepkleine lettertjes zal zijn. In de uiterste marge van het nieuws !

Eind februari 2000 ging ook de geschreven pers hier nader op in. Natuurlijk niet prominent en niet in emotionerende bewoordingen waarin over vermeende Servische misdaden wordt bericht,

maar op de binnenpagina's en in zogenaamd neutrale termen. Per slot van rekening betreft het hier Amerikaanse beestachtigheden; en dus beestachtigheden van een bondgenoot. Dat noopt op z'n minst tot terughoudendheid in de berichtgeving, als het al niet dood te zwijgen valt.

Op 24 februari 2000 maakte de NRC melding van nieuwe vormen van samenwerking tussen de rechtse paramilitaire doodseskaders van Carlos Castano en het reguliere Columbiaanse leger en berichtte verder:

"De samenwerking tussen het reguliere leger en de 'koppensnellers' van Castano is een nationale strategie, die in de hoogste legerechelons wordt bepaald. De samenwerking bestaat uit het leveren van informatie, wapens, manschappen en helikopters aan de paramilitairen. Leger en paramilitairen plannen samen het vermoorden van activisten voor de rechten van de mens en massaslachtingen op boeren.

(...)

Volgens Human Rights Watch wordt 78 procent van de schendingen in Colombia gepleegd door rechtse paramilitairen. Alleen al afgelopen week werden 56 ongewapende burgers door hen vermoord. "De paramilitairen dansten en dronken, terwijl ze tenminste 28 dorpelingen martelden en op een tafel op het basketbalveld onthoofdden", vertelde onderzoeksrechter Pablo González gisteren over een paramilitaire slachtpartij in het Noord-Colombiaanse El Salgado. In het noordelijke Ovejas werden vrijdag nog eens 23 boeren vermoord. De boeren werden voor de ogen van hun vrouwen en kindren op het dorpsplein onthoofd. Daarna werden hun huizen in brand gestoken. Doel van de paramilitairen is de bevolking op de vlucht jagen om de basis voor de linkse guerrillastrijders weg te nemen. "We halen het water uit de zee om de vis te vangen", zegt Carlos Castano over zijn strategie van territoriale zuivering. Er zijn op dit moment 1,5 miljoen binnenlandse vluchtelingen in Colombia. "Elk uur worden er zeven families gedwongen hun huis te ontvluchten", stelde de Colombiaanse vluchtelingenorganisatie Codhes gisteren. Het afgelopen jaar werden 290.000 mensen op de vlucht gejaagd, volgens Codhes vooral door paramilitairen. De organisatie onthulde dat de Amerikanen met hun militaire hulpoperatie komend jaar rekening houden met 150.000 vluchtelingen extra. Die informatie zou komen van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken. In het hulppakket van de VS wordt slechts geld uitgetrokken voor tienduizend vluchtelingen.

(...)

Het hulppakket, dat volgende week door het Amerikaanse Congres wordt goedgekeurd, bestaat deels uit de schenking van in totaal 63 gevechtshelikopters van het type Black Hawk en Huey, nachtkijkers en infrarood-artillerie. Amerikaanse experts zullen ook twee nieuwe 'elite-bataljons' trainen, die begin

volgens jaar het door de linkse guerrilla gedomineerde zuiden van Colombia moeten binnenvallen. Een deel van het geld is uitgetrokken voor de 'hervestiging' van tienduizend burgers die van hun grond verdreven zullen worden. Zij zullen zich voegen bij de 1,5 miljoen binnenlandse vluchtelingen die Colombia al rijk is.

(...)

Vorig jaar werden de militaire uitgaven voor Colombia (300 miljoen dollar) alleen nog overtroffen door die aan het Midden-Oosten. Op dit moment zijn er in Colombia ongeveer 300 Amerikaanse militaire experts en twee speciale eenheden. Officieel heten deze eenheden nog steeds 'anti-drugs bataljons'. Maar ook Amerikaanse officials geven toe dat er geen onderscheid meer bestaat tussen strijd tegen drugs en strijd tegen de guerrilla.

Afgelopen juni zette de Amerikaanse regering de volgende stap: informatie van de Amerikanen over bewegingen van de guerrilla worden doorgespeeld aan het Colombiaanse leger. Een deel daarvan wordt verzameld door Amerikaanse vliegtuigen die opstijgen vanaf de Nederlandse Antillen."

Het komt er dus op neer dat de Verenigde Staten als officiële, en breeduit door het Amerikaanse Congres gesteunde, doelstelling hanteren het ontvolken van een groot deel van Colombia. Terwijl miljoenen mensen in Colombia met Amerikaans wapentuig, met door Amerika getrainde en bewapende legereenheden en door Amerika gesteunde rechtse moordenaarsbendes op de vlucht worden gedreven, trekt de Verenigde Staten geld uit om 10.000 van hen elders onderdak te brengen.

Het Koninkrijk der Nederlanden verleent aan deze genocide hand- en spandiensten, door militaire vluchten vanaf grondgebied van het Koninkrijk toe te staan.

Bij deze door Verenigde Staten mogelijk gemaakte genocide op het Colombiaanse volk, blijkt uit de hulp die Amerika toch maar weer bereid is te geven aan tenminste een paar van de honderdduizenden gezinnen waarvan de verdrijving door Amerika wordt beoogd en ook door Amerika mogelijk zal worden gemaakt, opnieuw maar weer eens hoe onuitsprekelijk humanitair de Verenigde Staten is.

Dit is waarlijk een humanitaire model-oorlog, waarvoor niets dan lof denkbaar is !

Dit keer, bij deze oorlog tegen het Colombiaanse volk, blijft de NRC, anders dan bij de oorlog tegen het Joegoslavische volk, in gebreke om de Amerikanen openlijk lof toe te zwaaien voor deze onbaatzuchtige humanitaire militaire interventie!

Trouw, de nationale huilebalk onder de Nederlandse kranten als het gaat om vermeend onrecht tegen Albanese Kosovaren, is wel te porren voor enig enthousiasme voor een Amerikaanse gewelddadje meer of minder, en begint zijn beschouwinkje op 26 februari 2000 over dit onderwerp met:

"Zijn jongens zorgen voor wat vuurwerk in de Zuid-Colombiaanse jungle. Granaten vliegen de bomen in, een black Hawk-helicopter schiet een raket af. Na de 'oefening' wenst het opperhoofd van de Amerikaanse drugsbestrijding, generaal b.d. en Vietnamheld Barry McCaffrey, het kersverse Colombiaanse bataljon voor de ogen van de internationale pers sterkte in de strijd. Die moet de door de Amerikanen getrainde en uitgeruste eenheid van 950 man aangaan met de Colombiaanse drugsmaffia.",

vermeldt halverwege dat die wat wereldvreemde Democraten in Amerika zich, zoals Trouw dat uitdrukt, wat druk zouden maken over de mensenrechten:

"Democraten maakten zich vooral druk over een nieuw rapport van Human Rights Watch, dat de innige banden tussen het Colombiaanse leger en rechtse doodseskaders onthult.",

en rondt deze parel van verslaggeving ("Trouw - misschien wel de beste krant van Nederland !") dan als volgt af:

"McCaffrey doet zijn best die zorgen weg te wuiven (...). En zijn Rambo's voegt hij toe: "Let op de mensenrechten, jongens."

Hoewel ook Trouw wel weet dat de Amerikanen gelukkig pal zullen staan voor de mensenrechten - in Colombia evengoed als dat in Joegoslavië het geval was ! - is deze krant niettemin altijd bij de hand als het onverhoeds mis zou gaan. Er zal daar dan zeker, zonder aanzien des persoons, door Trouw aandacht aan geschonken worden. Als daar tenminste, temidden van de noodzakelijke berichtgeving over de niet aflatende reeksen van Servische misdaden, nog ergens een gaatje in de kolommen voor te vinden zal zijn. Gezien de ruimte die daar permanent voor nodig is, is de kans hierop helaas wat klein.

Welk land zal overigens, bijvoorbeeld tijdens een buitenlands bezoek, als eerste durven overgaan tot arrestatie en berechting van de zittende Amerikaanse President ? Of desnoods eerst maar eens, om te beginnen, van enige Amerikaanse oud-President ? Dit wegens de ontelbare grove schendingen van de mensenrechten, dag in dag uit, door de Verenigde Staten onophoudelijk overal ter wereld gepleegd. Pinochet was niet meer dan een onderaannemertje van de toenmalige Amerikaanse President en verantwoordelijk voor nog niet een fractie van de misdrijven tegen de mensenrechten, waaraan de President van de Verenigde Staten zich doorlopend achteloos schuldig maakt.

7.25. Het prestige van de NAVO als argument voor de oorlog

Een zevende reden waarom de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië niets met welke humanitaire pretentie dan ook te maken kan hebben, is de voortdurend weer in commentaren in de pers en

media beleden noodzaak dat deze oorlog, zodra deze begonnen was, niet meer kon worden afgeblazen omdat de NAVO het zich nu eenmaal niet kon permitteren om met minder dan een overwinning genoeg te nemen. Dat zou immers het prestige van het bondgenootschap onherstelbare schade hebben toegebracht.

Zo schreef Hofland van de NRC in een commentaar op 16 februari 2000:

"Het enige dat na 24 maart als een paal boven water stond, was dat de NAVO de oorlog niet mocht verliezen en niet kon verliezen, en dus werd de oorlog voortgezet, wat tot toenemende onenigheid in het NAVO-hoofdkwartier leidde."

Sommige commentatoren gaan daarin nog een stap verder en stellen dat zelfs al na de dreigementen die de NAVO had geuit, er al geen terugweg meer bestond en oorlogvoeren de enige optie was die overbleef toen de Joegoslavische autoriteiten niet voetstoots accoord gingen met de door de NAVO geëiste bezetting van Kosovo. Alle andere opties waren, zo heet het dan, daarmee achterhaald, omdat de geloofwaardigheid van de NAVO daarmee op het spel stond.

Wat het gaan voeren van een oorlog, of de voortzetting daarvan, om redenen van geloofwaardigheid en prestige van de NAVO van doen zouden kunnen hebben met welke humanitaire bekommernis dan ook, is natuurlijk een diep raadsel. Ook dit onderstreept alleen maar de onverbidelijke conclusie dat ook deze oorlog, zoals te doen gebruikelijk met oorlogen, puur werd gevoerd om redenen van machtspolitiek.

7.26. Vooraanstaande 'opinion leaders' zeggen het zelf: de oorlog had niks met humanitaire bedoelingen te maken

Het was Henry Kissinger, die zich begin juli 1999 op doorreis naar Warschau om het verschijnen van het volgende deel van zijn memoires op te luisteren, opnieuw liet interviewen door The Daily Telegraph over Kosovo. Zoals de NRC van 7 juli 1999 meldt, fulmineerde hij daarin, doelend op de Amerikaanse president Clinton en de Britse premier Blair, nog eens tegen het feit hoe met:

"weezinwekkende zelfingenomenheid een ontduiker van de dienstplicht en een voormalig Ban-de-bom-ijveraar het publiek nu een nieuw soort oorlog voorschotelen: de morele, de humanitaire oorlog."

En tot slot zegt Kissinger in dit interview:

"Ik maak bezwaar tegen staatslieden die beweren dat ze een nieuw concept van oorlog voeren hebben uitgevonden en dat in de voorafgaande eeuwen de lakens zijn uitgedeeld door mensen die van dit licht verstoken waren gebleven."

De schrijver van dit artikel in de NRC, Hofland, voegt daaraan toe dat hij:

"(..) de weerzin van Kissinger (kan) begrijpen: tegen het vertoon van humanitaire vroomheid der beide staatslieden - dat is een kwestie van smaak - en tegen de aanspraken van Clinton op de inauguratie van een nieuw tijdperk van oorlog voeren, waarmee feitelijk niets minder dan een revolutie in de wereldgeschiedenis tot stand zou zijn gebracht. Mij lijkt dit zoveelste nieuwe tijdperk eerder een vondst van de speechwriters in het Witte Huis en Downing Street 10 die vooruitkijken naar de volgende verkiezingen. Natuurlijk was de oorlog om Kosovo geen humanitaire oorlog. Het ging (en het gaat er nog steeds om) het oude Joegoslavië in zijn geheel binnen het moderne Europa van na de Koude Oorlog te brengen."

Afgezien van dat laatste - dat "binnenbrengen" van Joegoslavië in "het moderne Europa": blijkbaar moet de nieuwe bewoner eerst worden doodgemept voordat hij, als lijk, eventueel de drempel van het nieuwe huis Europa zou worden overgedragen - is dit natuurlijk geheel correct. Humanitaire waarden zijn de vlag die de lading, machtspolitieke belangen, moeten dekken.

En in een ander commentaar in de NRC van 16 februari 2000 schreef Hofland:

"Ethische overwegingen op zichzelf zijn geen grondslag voor politiek en oorlog, beide al heel lang 'de kunst van het mogelijke'. Daarom zal de eerste humanitaire oorlog waarschijnlijk wel de laatste zijn. Het begrip hoort niet in het handboek van de politiek."

Hofland behoort tot het in het Westen wijdverbreide slag van commentatoren dat enerzijds zeer wel inziet dat de humanitaire pretenties van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië alleen maar een propaganda-verhaal is, maar anderzijds toch voortdurend ook over deze oorlog blijft schrijven als zou het inderdaad om een humanitaire operatie zijn gegaan.

Deels zal dat een weerspiegeling zijn van hun eigen gespletenheid in deze kwestie. Zoals ook bij de hierboven geciteerde commentator van Trouw, Koch, het geval is, weten zij rationeel wel dat deze NAVO-oorlog volstrekt niet deugde, maar weigeren zij eenvoudig uit te gaan van de kwade trouw van de leidende westerse politici, die deze oorlog hebben gearrangeerd. En kunnen zij dus deze wetenschap gevoelsmatig eigenlijk niet aan. Dat dwingt hen te blijven denken en schrijven binnen het keurslijf van wat zij zelf al als propaganda hebben ontmaskerd.

Deels zal de oorzaak van deze ernstige vorm van schizofrenie gezocht moeten worden in hun loyaliteit tegenover het westerse systeem, dat hen heeft voortgebracht,

en waarvan zij de waarden onderschrijven en gewend zijn uit te dragen.

En dat dan ook automatisch de koers van hun pennen bepaalt. Ook voor hen geldt als uiteindelijke - impliciete en innerlijke - directive dat een kritische houding natuurlijk wordt verondersteld, maar niet daar waar de waarden van het systeem zelf in discussie dreigen te komen.

Dan komt ook hun eigen identiteit, die met het westerse systeem en zijn belangrijke vertegenwoordigers verweven is, immers in het gedrang.

Deels zal het komen omdat je, als westers commentator, alleen maar een 'case' hebt, zolang je 'goed' en 'kwaad' kunt profileren.

Als 'wij', in het Westen dan de 'goeden' zijn - en dat zijn we, althans in laatste instantie, per definitie - dan moet ons oorlogsgeweld, eveneens per definitie, toch wel "humanitair" van tint zijn.

En dan moeten trouwens die anderen wel 'de slechten' zijn. Of in elk geval in de commentaren als zodanig geprofileerd worden.

De meeste commentatoren volgen dan ook dat stramien. De Servers worden voorgesteld als zó slecht, dat eigenlijk alles wat het Westen daartegen onderneemt bij voorbaat al als 'goed' kan gelden, hoe barbaars ook.

Deels zal die gespletenheid van een groot deel van de westerse commentatoren, die in hun kolommen naar buiten komt, fungeren als een soort overstort van hun private agressie en van de collectieve agressie waarvan ons westerse systeem en zijn individuen bol staan.

Als 'zij' het zo bont maakten dat 'wij' wel genoodzaakt waren om een oorlog op hen los te laten, dan hebben ze ons daarmee het volste recht verschaft om eens ongehoord gewelddadig tegen hen uit te halen. En zo doen we dat dan ook.

Deels zal het ook gewoon een kwestie zijn van gebrek aan geestelijke moed. Of minder omfloersd: van ordinaire lafheid. Per slot van rekening zien de hoofdredactie en de concernleiding niet graag dat je als commentator al te veel afstand neemt van de 'mainstream'. Om maar te zwijgen van het lezerspubliek, dat het eigenlijk - diep in hun hart - niet genoeg zwart/wit kan zijn.

Wat zal je je, als broodschrijver, daartegen verzetten? Temeer daar je immers je naam als kritisch commentator alweer voldoende hebt veilig gesteld door toch maar duidelijk te maken dat je die humanitaire praatjes eigenlijk niet gelooft! Dat is toch al op voldoende op de rand van het qua kritiek toelaatbare?

Zo'n commentaar, waarin enerzijds blijk van wordt gegeven van een parmantig 'je kunt mij niet voor de gek houden, want van humanitaire bedoelingen is natuurlijk geen sprake', en tegelijkertijd voortdurend wordt gegoocheld met een humanitair begrippenkader als verklaring en rechtvaardiging van de oorlog, was ook aan te treffen in de NRC van 23 december 1999, van de hand van oud-generaal A.J. van Vuren.

Daarmee zoekt en vindt ook van Vuren aansluiting bij deze collectieve schizofrenie, waartoe westerse commentatoren het ten hoogste vermogen te schoppen, als zij hun 'kritische zin' willen laten spreken. Hij schrijft in dit verband:

"In werkelijkheid hebben ook westerse landen niet zo veel over voor mensenrechten, het gaat vooral om nationale belangen en de belangen van regeerders.
(...)

Hoewel het dus in de praktijk vooral gaat om belangen is het evenzeer gebruik dat nooit openlijk te zeggen. En dus wordt bijvoorbeeld de naleving van mensenrechten op de voorgrond geplaatst omdat dat beter in het gehoor ligt.
(...)

Wie praat er nu nog over over die nieuwe wereldorde? Kortom, er zullen altijd redenen te bedenken zijn om militaire interventie te rechtvaardigen en humanitaire redenen zijn maar één mogelijkheid uit een breed scala.

Naar analogie probeerde minister De Grave in zijn defensie nota nog even op de golf van medemenselijkheid mee te liften: "De regering [...] stelt uiteindelijk humaniteit boven soevereiniteit". Terecht wijst Scheffer op het potsierlijke intrekken van deze zin terwijl de redenering die ertoe leidt in de defensienota blijft staan.

Humanitaire interventies worden trouwens niet in Den Haag bepaald maar in Washington. De Amerikaanse president zal zich weinig gelegen laten liggen aan de nog door het Nederlandse kabinet te ontwikkelen criteria voor toetsing van humanitaire interventie. De criteria die hij hanteert zijn verontwaardiging in de media, schokkende beelden op televisie, economische belangen, kans op Amerikaanse verliezen en politieke solidariteit van bondgenoten (de Europese militaire inbreng deed er minder toe). Dat verklaart waarom interventie omwille van de mensenrechten in Tsjetsjenië en Tibet is uitgesloten. Alleen kleine, geïsoleerde, zwakke landen zoals Servië lopen die kans."

Van Vuren vindt het best dat alleen zwakke landen, en hun bevolkingen, het risico lopen om onder de quasi-humanitaire aandacht van het Westen verpletterd te worden. Daarmee geeft hij aan wat voor een morele reus hij is. Van dezelfde morele reuzen-statuur als de NRC, die zulk soort schrijfsels graag in haar kolommen ziet.

7.27. Emotionele incontinentie bij 100.000 Albanees-Kosovaarse ontheemden, emotionele constipatie bij 100.000 niet-Albanese ontheemden

Toen de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië begon en een stroom van ontheemden op gang kwam, leidde dat reeds bij een aantal van 80.000 ontheemde Kosovaren tot

pagina-grote artikelen in de pers, urenlange t.v.-reportages en schreeuwende aantijgingen. Zoals in de NRC van 29 maart 1999:

"Ruim 80.000 Kosovaren zijn naar de buurlanden gevlucht met gruwelijke verhalen over moord en etnische zuivering.

(...)

Volgens de Britse minister van defensie worden dorpen in Kosovo letterlijk van de kaart geveegd. Zijn Duitse collega sprak van "genocide" door de Serviërs.

(..) en een NAVO-woordvoerder zei gisteren dat 'we op de rand staan van een grote humanitaire catastrofe, zoals we sinds de Tweede Wereldoorlog niet meer hebben gezien'. In Pristina woeden vele branden: tachtig procent van alle winkels van Albanezen in de stad is geplunderd.

(...)

In Djakovica, bij de grens met Albanië, zouden honderden Albanezen door Serviërs zijn vermoord. In een rivier werden de lijken van 33 Albanezen geteld."

Trouw van 29 maart 1999 maakte het, op het moment dat er 80.000 ontheemde Albanees-Kosovaren waren, nog bonter en schreef onder meer:

(..) Albanezen worden vermoord - en masse of één voor één -, steden worden geplunderd en staan in brand.

(...)

In Pristina staat geen Albanese winkel, geen café, geen restaurant meer overeind. De oude binnenstad van Djakovica is verwoest. Het centrum van Pec en enkele andere wijken zijn uitgebrand. Volgens inwoners liggen in Pec de lijken op straat. Ook in Podujevo, Glogovac, Srbica, Syva Reka, Orahovac, Stimlje, Kosovo Polje en Komovan woeden branden. (..)

Bij Bela Grikia liggen dertien lichamen: acht kinderen, drie vrouwen en twee mannen (..)

Her en der worden nog wat afzonderlijke doden gevonden - in totaal zestig.

Dag in dag uit ging de berichtgeving in deze toonzetting door. In alle westerse landen gelijkelijk. In de kranten, op de radio en op televisie.

Meestal met "getuigenverklaringen" van Albanezen als enige bron.

Toen er 300.000 Albanees-Kosovaarse ontheemden waren geteld, overspoelde de berichtgeving als een vloedgolf de westerse wereld. De oppervlaktes krant die hieraan, in de meest emotionele bewoordingen, toentertijd werd besteed, waren alleen nog maar in vierkante meters uit te drukken. Voortdurend vuur spuwend naar de Serviërs.

Dit staat in schril contrast met de oorverdovende stilte waarmee de inmiddels 350.000 niet-Albanese vluchtelingen in Kosovo door de voltallige westerse media zijn onthaald.

Die zich plegen te sieren met de epithetons "onafhankelijk, objectief en pluriform". Als bij toverslag heerst hier, na de gigantische media-ontlading die de Albanees-Kosovaarse ont-heemden enige maanden eerder te beurt viel, slechts een ij-zingwekkend zwijgen.

Dit is overigens al de zoveelste keer. Dat de "pluriforme, onafhankelijke en objectieve" westerse pers - eenparig - weigert aandacht te geven aan honderdduizenden vluchtelingen. Vooral als zij van Servische afkomst zijn, kan er strijk en zet gerekend worden op een eenstemmige boycot van de westerse media.

Zoals toen op slag ruim 250.000 Serviërs door het Kroatische leger uit hun woonplaatsen in de Krajina werden verdreven tijdens de operatie "Storm". Ook daarover heerste, als bij toverslag, een ijsskoude media-stilte.

Walter R. Roberts van de Washington Post Company publiceerde daarover op internet op 10 april 1999 onder de Kop "Serbs as Victims":

"The pictures from the borders of Kosovo have outraged the whole world. (...) But where was the outrage when more than 300.000 Serbs were evicted by the Croatian government from the Krajina, a Croatian land inhabited by Serbs for centuries? Although a few clips were shown on TV, they soon disappeared from the screens. There were hardly any statements denouncing Croatian actions. The NATO powers quietly encouraged them because they weakened the Serb position in Bosnia. (...) Serbs had to leave instantaneously; houses were burned, and many Serbs were killed. The Yugoslav government, burdened by U.N. sanctions, absorbed these refugees into Serbia. There were no relief flights from NATO countries and hardly any help from U.N. or other nongovernmental relief organizations."

En het Algemeen Dagblad schreef op 6 april 1999 onder de kop "Oogkleppen zonder grenzen":

"De beelden waren verschrikkelijk. Vluchtelingen zochten in volgepakte auto's, op tractoren of te voet een veilig heenkomen, terwijl achter hun rug hun dorpen in brand werden gestoken door het oprukkende leger. Gewapende benden haalden achterblijvers uit hun huizen en executeerden in enkele dagen zo'n 2000 mensen. Waarnemers spraken van de grootste etnische zuivering sinds het begin van de oorlogen in voormalig Joegoslavië. "Deze humanitaire ramp kan alleen worden afgewend als de internationale gemeenschap snel ingrijpt", verklaarde een coördinator van de hulporganisatie Artsen zonder Grenzen. De op dat moment grootste humanitaire ramp in het verscheurde land van Tito voltrok zich in augustus 1995. Bij een bliksemoffensief veroverde het Kroatische leger de Krajina terug op de Servische militie, die deze landstreeks sinds 1991 beheersten.

Ongeveer 200.000 Serviërs sloegen op de vlucht tijdens deze etnische zuivering. De Kroatische overheid belemmert sindsdien systematisch hun terugkeer, aldus de Vereniging voor Bedreigde Volkeren. "Midden in Europa voert Kroatië een apartheidspolitiek naar Zuid-Afrikaans voorbeeld", schreef deze Duitse mensenrechtenorganisatie eind vorige maand nog in een rapport over het Kroatische optreden.

Wat deed de internationale gemeenschap? Helemaal niets. De verdrijving van de Serviërs van huis en haard paste namelijk niet in het selectieve denken, waarin politici en journalisten uitblinken vanaf het allereerste begin van de Joegoslavische crisis.

(...)

En de daders waren volgelingen van de Kroatische president Franjo Tudjman, aanvoerder van een uiterst autoritair regime, dat ook in de Bosnische burgeroorlog niet voor misdaden terugdeinste, maar wel een gerespecteerde bondgenoot was van de Verenigde Staten, Duitsland en de rest van Europa.

De massavlucht uit de Krajina is inmiddels vrijwel vergeten; gereduceerd tot een voetnoot (...)."

In voorbespreking van de door de VPRO in mei 1996 uitgezonden Britse documentaire "Pax Americana - the death of Yugoslavia", schreef Maarten van Bracht in de VPRO-gids onder meer:

"Washington beheerste vervolgens het vredesproces door gebruik te maken van Kroatië. De VS had er bij Kroatië op aangedrongen een sterk leger op te bouwen, met als doel de opstandige Serviërs verdrijven die al vier jaar lang een niet-erkende mini-staat binnen Kroatië bevolkten. De Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Warren Christopher geeft in de film toe dat de aanval van Kroatië op de opstandige Serviërs onaangename gevolgen zou hebben: 'We dachten heus niet dat zo'n aanval tot iets anders kon leiden dan een hoop vluchtelingen en dus een humanitair probleem.' Om er met een twinkeling in de ogen aan toe te voegen: 'Aan de andere kant, het zag er natuurlijk sterk naar uit dat de zaak daarmee een stuk eenvoudiger zou worden.'"

Gekozen werd dan ook voor die oplossing, waaromtrent de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken 'een twinkeling in de ogen kreeg': een moorddadige etnische zuivering van de Krajina.

7.28. 'Humanitair interventionisme' als het nieuwe fascisme

Niets bevestigt krachtiger de juistheid van de observatie van Noam Chomsky in zijn begin 2000 nieuw verschenen boek "New Military Humanism" over het ware karakter van dit verschijnsel, dan 'deze twinkeling in de ogen' bij deze Amerikaanse minister van buitenlandse zaken als het gaat om de

etnische zuivering van de Krajina.
Hij geeft daarin aan dat het zogenaamde 'humanitaire interventionisme' niet uitgaat van universele principes en ondeelbaarheid van de mensheid en slachtoffers van humanitair lijden. Maar daarentegen juist bewerkstelligt dat er onderscheid gemaakt wordt tussen belangrijke en onbelangrijke slachtoffers:

"The new military humanism does not defend the victims, but establishes the difference between important victims and the ones wich are not."

Ook de Duitse filosoof Peter Sloterdijk wijst dit selectieve zogenaamde moralistische interventionisme, met de westerse media als supergeleider, aan als het nieuwe fascisme.

- 7.29. Bij 300 doden in de burgeroorlog in Kosovo was de NAVO-intentie, gericht op oorlog, een feit - bij een veelvoud van het aantal doden nu in Kosovo zwijgen de oorlogshiters als het graf

Zoals hieronder, voornamelijk op basis van gewone dagelijkse en eenvoudige krantenberichten en ander "gewoon" materiaal, als rapporten van Amnesty, de VN en de OVSE, opnieuw in beeld zal worden gebracht, dreigde de NAVO al in de zomer van 1998 tot bombardementen op Joegoslavië over te gaan. Dat was na een goed half jaar burgeroorlog met het UCK.

Opgegeven reden voor deze kille oorlogsdreiging was, zoals gezegd, de 'humanitaire catastrofe' die zich in Kosovo zou aftekenen.

De cijfers over de slachtoffers in Kosovo tot dat moment aan Albanese zijde naar opgave van het UCK zelf loochenstraffen deze westerse claim: 300 doden en 150.000 ontheemden.

Het bewijs voor deze aantallen, die nu, na maanden van intensieve demonisering van de Serviërs, als volstrekt onwaarschijnlijk en absurd voorkomen - want veel te laag ! - volgt verderop. Op basis van officiële VN-documenten en van opgave van nota bene het UCK zelf.

Niet meer dan 300 doden in een half jaar burgeroorlog en niet meer dan 150.000 ontheemden aan Albanese kant gaven de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO toen, naar zij beweerden, het oordeel in dat er sprake was van een 'humanitaire catastrofe'. Die noodzaak tot gewapend optreden tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Dat ging toen, na ruim een half jaar gewapende strijd in Kosovo, op het laatste moment niet door. Omdat de NAVO-landen op dat moment nog niet allemaal op één lijn gebracht waren.

In plaats daarvan kwam toen het Holbrooke-Milosevic akkoord, dat de Servische legereenheden op grote schaal uit Kosovo dwong. Zodat het UCK de kans kreeg om, onder stilzwijgende instemming van het Westen, zonder slag of stoot grote delen van Kosovo militair te bezetten.

Inmiddels hebben de NAVO-bombardementen die toen niet doorgingen, wel plaatsgevonden.

Als gevolg hiervan zijn duizenden onschuldige Servische burgers gedood en gewond geraakt.

En is er voor ruim 100 miljard gulden schade toegebracht aan de Servische economie en aan de Servische infrastructuur.

Daarmee zijn de mogelijkheden op een menswaardig bestaan van een heel volk voor wellicht meerdere generaties vernietigd.

7.30. Nogmaals het zwijgen van de NAVO-interventionisten in het licht van een thans heersende veel ernstiger humanitaire situatie in Kosovo

Diezelfde westerse stemmen die luidkeels om militair ingrijpen riepen bij niet meer dan 300 Albanese doden en niet meer dan 150.000 Albanese ontheemden, blijven in het licht van deze volstreekte ramp stom.

Blijkbaar is dat geen humanitaire catastrofe.

Inmiddels hebben de NAVO-bombardementen geleid tot het beoogde doel. Kosovo is bezet door de NAVO en opnieuw is de afscheuring van een stuk van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië gerealiseerd. Opnieuw is een stuk van de Balkan onder westerse invloedssfeer gebracht en is aan de expansie van de NAVO een nieuw hoofdstuk toegevoegd.

Als direct gevolg van de territoriale bezetting van Kosovo door de NAVO en het daarop volgende vrij baan geven aan de terroristen van het UCK, is er thans sprake van een terreur in Kosovo die zonder enig precedent is.

Geen enkel lid van welke niet-Albanese minderheid in Kosovo is zijn leven nog ook maar een moment zeker.

Vielen er toen, in het eerste half jaar van de burgeroorlog in Kosovo, zeg maar van januari tot augustus 1998, niet meer dan 300 Albanese doden en was er toen sprake van niet meer dan 150.000 ontheemden, eind 1999 was er sedert het begin van de NAVO-bezetting van Kosovo in juni 1999 - dus eveneens in goed een half jaar tijd - sprake van ruim 350.000 ontheemden in Kosovo en zijn er inmiddels meer dan 500 mensen vermoord.

Toen, in augustus 1998 - bij niet meer dan 300 Albanese doden en niet meer dan 150.000 Albanese ontheemden in een situatie van een half jaar burgeroorlog -, werd door de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO van de daken geschreeuwd dat er sprake was van een humanitaire catastrofe. Die tot NAVO-interventie zou noodzaken.

In verband met de, toen, niet meer dan 150.000 ontheemden werd toen eveneens voortdurend van de daken geroepen dat er sprake was van etnische zuivering in Kosovo.

In januari 2000, bij 800 doden en een bijna even groot aantal vermisten onder alle minderheden in Kosovo, maar vooral onder de Serviërs en de zigeuners, en bij ruim 350.000 niet-Albanese ontheemden, in een situatie van zogenaamde vrede onder NAVO-bezetting -,

wordt allerm minst gerept van een humanitaire catastrofe. Geen enkele maatregel wordt overwogen om aan deze situatie ook maar iets te veranderen. Ten overstaan van de, nu, vrijwel volledige verdrijving van bijna alle niet-Albanese minderheden in Kosovo binnen een half jaar tijd, ten getale van - thans - ruim 350.000 mensen, wordt nu het woord ethnische zuivering zelfs niet in de mond genomen.

In het licht van deze koude feiten zijn er slechts twee mogelijkheden. Of de humanitaire bekommernis bij de NAVO-bombardementen en de daarop volgende NAVO-bezetting van Kosovo vormde slechts een voorwendsel. Of de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO bestaan uit een bende racisten. Die niet alleen met verschillende maten meten als het gaat om de verschillende bevolkingsgroepen in Kosovo, maar zelfs volstrekt onverschillig staan tegenover het lot van andere bevolkingsgroepen in Kosovo dan de Albanese bevolkingsgroep.

Zij mogen kiezen. Vooropgesteld dat zij niet kiezen voor het predikaat racist, staat daarmee - zeker nu, achteraf - onomstotelijk vast dat de zogenaamde humanitaire bewogenheid bij de NAVO-bombardementen op Joegoslavië en de daarop volgende bezetting slechts een voorwendsel vormde.

7.31. De nieuwe fascistische doctrine in concrete gedaante: Servische slachtoffers van humanitair geweld zijn onbeduidende en irrelevante slachtoffers van humanitair geweld

Behalve politici die in de pas lopen, is er ook een categorie politici die de pas bepalen, die de marsroute uitzetten. Zij zijn het die denken in termen van geo-politieke strategie. Overal en altijd zijn er toonzetters en meelopers. Dat geldt ook voor de westerse politiek. De toonzetters onder de westerse politici - zij die het politieke spel werkelijk bepalen - en de media-mogols die hun daarbij steunen, hebben onder het westerse publiek op het geëigende moment en ware psychose ontketent van humanitaire bewogenheid. Een stortbak vol emoties die de westerse wereld overspoelde. Als het ging over het lot van de Albanese bevolkingsgroep.

Een diarrhee van emoties die prompt omsloeg in een volstreekte emotionele constipatie, als het handelde om het lot van de Servische bevolking.

Als men duidelijkheid wil over de vraag welke westerse politici en media-vertegenwoordigers spelbebepalend zijn en welke alleen meelopers, tweederangs politici en journalistieke sufferds die er geen benul van hebben waar het werkelijk over gaat, dan is er een even simpele als onmiskenbare lakmoesproef bij de hand.

Het volstaat dan hun opstelling te bezien in kwesties als de burgeroorlog in Oost-Turkije, de gebeurtenissen in Oost-Timor en de oorlog in Tsjetsjenië.

Verkondigen zij, drijvend op de golven van humanitaire emoties, geestdriftig dat het Westen ook daar militair zou moeten optreden, dan zetten zij zich daarmee onmiddellijk als onnoze-laars te kijk.

Zij zijn de politieke en journalistieke randfiguren, de non-valeurs die zo naïef zijn om **werkelijk** te geloven in de nieuwe humanitaire zendingsdrang van het Westen.

Die niet door hebben dat humanitaire drijfveren alleen naar voren dienen te worden geschoven als dat een politiek wenselijk resultaat oplevert en dat het natuurlijk niet zo is dat humanitaire drijfveren de politieke agenda zouden bepalen.

Maar zelfs al deze politieke en journalistieke naïevelingen, hoezeer zij ook pretenderen zich politiek te laten leiden door humanitaire bekommernissen, leggen toch in ieder geval zoveel politiek en journalistiek overlevingsinstinct aan de dag - betonen toch allemaal zo'n primair benul voor het politiek correcte en haalbare -, dat zij beseffen waar hun humanitaire emoties in elk geval hun begrenzingen moeten vinden.

Ook zij voegen zich daarom naadloos en zonder tegenstribbelen naar de politiek en journalistiek stilzwijgend geproclameerde ongeschreven wet.

Inhoudende dat in elk geval Servisch humanitair leed geen enkele emotie behoort op te roepen. Dat dit eenvoudig over het hoofd moet worden gezien. Dat het 'not done' is daarover zelfs maar te praten.

Alle gebieden van de voormalige Joegoslavische bondsstaat, waar het Westen zijn tentakels naar heeft uitgestrekt, of die in ieder geval tot de westerse invloedssfeer zijn gaan behoren, zijn inmiddels grondig etnisch gezuiverd.

Kroatië is inmiddels een etnisch vrijwel geheel gezuivere staat. Honderdduizenden Serviërs zijn daar verdreven. Kroatië wordt nu gerekend tot de westerse invloedssfeer en beschouwd als een westerse bondgenoot.

Het laatste half jaar van 1999 hebben we de volgende stap in het opbreken van Joegoslavische bondsstaat meegemaakt. Het gewapenderhand bezetten van Kosovo door het Westen. En in een paar maanden tijd is nu ook Kosovo grondig etnisch gezuiverd.

Onder toezicht van de NAVO-bezettingsmacht.

Ruim 350.000 leden van niet-Albanese minderheden, voornamelijk Serviërs en zigeuners, zijn in hoog tempo uitgedreven.

7.32. De Federale Republiek Joegoslavië als laatste bolwerk van enige omvang van multi-ethniciteit

De enige nog altijd multi-culturele staten op het territoir van de voormalige Joegoslavische bondsstaat van enige omvang is de Federale republiek Joegoslavië, en dan met name Servië. Waar de zegeningen van de westerse invloedssfeer nog altijd niet de overhand hebben kunnen krijgen.

Ruim 850.000 Servische vluchtelingen en talloze leden van andere minderheden - tesamen meer dan een miljoen ontheemden - onder de zegeningen van de westerse invloedssfeer verdreven uit de rest van het voormalige Joegoslavische territoir, zijn inmiddels opgenomen in Servië. Een land dat door een combinatie van verwoestende bombardementen en economische sancties door het Westen tot de bedelstaf is gebracht.

Om het lot van deze meer dan een miljoen ontheemden daar bekommert niemand zich in het Westen. Evenmin trouwens als om het lot van de miljoenen mensen die daar al woonden.

En terwijl de Serviërs, onder invloed van de NAVO-propaganda, altijd in één adem worden genoemd met etnische zuivering, is het dus niettemin alleen Servië, dat nog een waarlijk multi-culturele samenleving vormt. Zo wordt ook, met enige verbazing, bevestigd in een artikel in Elsevier van 2 oktober 1999. Dit onder de kop: "Etnische ver-rassing".

Het artikel geeft een tamelijk correct beeld van de etnische situatie in Servië, die gekenmerkt wordt door een unieke verdraagzaamheid, die verder nergens meer in voormalig Joegoslavisch gebied is te bekennen. Met dien verstande dat ook dit artikel het niet kan laten gewag te maken van "haatcampagnes van de staatsmedia", die eenvoudig uit de duim zijn gezogen (anders zou er trouwens geen sprake zijn de geconstateerde etnische verdraagzaamheid).

Enkele citaten omtrent deze aan de westerse propaganda onwelgevallige feiten, zoals vermeldt in dit artikel in Elsevier:

"Na vier oorlogen op de Balkan en twee NAVO-bommen-campagnes uit naam van multi-etnische idealen is nog slechts één stuk ex-Joegoslavië werkelijk multi-etnisch. Niet Slovenië, dat nooit grote minderheden had, noch Kroatië, dat zichzelf heeft "gereinigd" van honderdduizenden mensen. Niet Bosnië-Herzegovina, dat met geweld in drie etnische territoria is opgedeeld, en ook Kosovo niet, waar Albanese nationalistinnen inmiddels 90 procent van alle minderheden hebben verdreven. Het is Servië. De permanente Balkancrisis van de afgelopen tien jaar heeft de Serviërs het onsympathieke imago bezorgd van etnische zuiveraars bij uitstek. Toch herbergt hun elf miljoen mensen tellende thuisland 26 volkeren, nationaliteiten en minderheden.

De twee miljoen Albanezen in Kosovo meegerekend is eenderde van de bevolking niet-Servisch. Een kwart is moslim."

(...)

In de jaren dat in Kroatië elk spoor van de Servische cultuur systematisch werd vernietigd en honderdduizenden Serviërs etnisch "gezuiverd" werden, konden de Kroaten in Servië gewoon blijven waar ze waren. Ze wonen voornamelijk langs de Sava en de Donau en in de Vojvodina, in steden als Belgrado, Novi Sad, Pancevo en Zemun. Zonder dat hun een haar wordt gekrenkt.

In de Servische multi-ethnische steden - dat zijn alle steden - hebben de niet-Servische bevolkingsgroepen zich niet opgesloten in "eigen" wijken. Met uitzondering van Kosovo leeft iedereen kriskras door en naast elkaar.

(...)

Ook de Servische jeugdcultuur is veelzijdiger dan de clichés doen vermoeden. In Servië zijn maar liefst zeven van de tien succesvolste popzangers en -zangeressen van niet-Servische afkomst. "De wereld denkt dat de Serviërs een zootje agressievelingen zijn met alleen oog voor hun eigen cultuur. Bullshit!", roept Milos. In zijn stalletje in de drukste winkelstraat van Belgrado verkoopt hij illegaal gekopieerde cd's en cassettebandjes.

Het populairst zijn de Kroatische zangeres Angela en haar band Magazin, en de eveneens Kroatische Doris. "In Kroatië is het levensgevaarlijk Servische muziek op straat te draaien", meent hij. "Hier verkoopt Magazin duizenden cd's en is de groep in elke discotheek te horen". Angela's nieuwste hit, Is er hoop voor ons ?, wordt door de radiostations grijs gedraaid. Doris vertegenwoordigde Kroatië op het Eurovisie Songfestival in 1998. "Ze was bij ons eerder populair dan in haar eigen land. Veel Serviërs zagen haar als onze kandidate", zegt Milos. In de volksmuziek zijn moslimmuzikanten geliefd. Van de Bosnische zanger Harid Djinovic verkoopt hij elke dag tien tot twintig cassettes. "Driekwart van de muziek hier komt van niet-Serviërs." (...)

(...)

Een van de NAVO-bommen op Servië ontplofte een paar honderd meter van de kinderkermis in het Cuburska Park in Belgrado. De Kroatische Dasa Zupanevac en haar Servische vriendin Nada Petrovic bestieren het kermisje. In een hokje verkopen ze kaartjes voor de twee draaimolens. "Alle moeders komen bij ons, van welke nationaliteit dan ook", zegt Dasa. Boven de kassa hangen kleine bidprentjes, een van Moeder Maria en een van de orthodoxe heilige Petka. De twee vrouwen gaan altijd samen naar de kerk. De ene keer naar de katholieke, de andere keer naar de orthodoxe. Er is maar één God, zeggen ze."

Het is dit specifieke beeld van Servië, onwettig aan de westerse propaganda van het Westen, dat door de westerse media en politici, in ontroerende eendracht, vrijwel volstrekt wordt doodgezwegen.

HOOFDSTUK 8

Het streven naar absolute controle over het bewustzijn van het publiek middels media-manipulatie en manipulatie van het recht

8.1. Westerse haat tegen Servië en de Serviërs - de absolute controle van de media op de geesten van het grote publiek

Het mag gerust als een fabelachtige prestatie van de propaganda van de westerse politieke elite en hun media-mogols worden geboekstaafd, dat zij erin zijn geslaagd Servië en de Serviërs als de grote etnische zuiveraars van de Balkan neer te zetten.

Terwijl alle staten van het voormalige Joegoslavië inmiddels vrijwel totaal etnisch zijn gezuiverd, behalve juist Servië. Daar komt dan het mini-staatje Macedonië nog bij als, nog altijd, multi-culturele staatkundige eenheid. In Servië leven alle volkeren nog steeds vreedzaam samen. Waarbij niet-Serviërs meer dan eenderde deel van de bevolking uitmaken.

Diezelfde propaganda is erin geslaagd een cordon van westerse haat rondom Servië te leggen. Van de meer dan 850.000 Servische slachtoffers van de etnische zuiveringen in voormalig Joegoslavië daders makend.

Dit alles getuigt van een vrijwel absolute controle van dit propaganda-apparaat over het geschreven en gesproken woord.

8.2. Het zich meester maken van de categorie van het recht voor de perfectionering van de schuldtoemeting voor de Balkan-catastrofe aan Servië en de Serviërs

Behalve de uitoefening van de absolute controle over het geschreven en gesproken woord, streven de westerse politieke elite en hun media-mogols ook nog naar een totale controle over het recht.

Ten dienste van hun streven om de geschiedenis van de Balkan-catastrofe te schrijven als de uitkomst van Servische barbarij.

Het recht vormt hierbij een machtig instrument.

Door zijn schijn van onafhankelijkheid en objectiviteit.

Het is les één van de criminologie dat als criminaliteitsonderzoek wordt gericht op één bepaalde bevolkingsgroep, die bevolkingsgroep strijk en zet als de meest criminele te voorschijn zal komen.

Dit als gevolg van het feit dat die bepaalde bevolkingsgroep dan nu eenmaal tot lijdend voorwerp van onderzoek is gemaakt. Decennia lang is zo bijvoorbeeld in Amerika met behulp van dergelijk onderzoek "bewezen" dat de zwarte bevolkingsgroep criminelere zou zijn dan andere bevolkingsgroepen.

Datzelfde gebeurt met betrekking tot het voormalige Joegoslavië. Ook daar wordt één speciale bevolkingsgroep bij uitstek tot onderwerp gemaakt van onderzoek en opsporing. Daarvoor is, onder Amerikaanse druk - dat staat buiten kijf -, door de Veiligheidsraad het Joegoslavië Tribunaal ingesteld.

De rechters hiervan beoordelen alleen die zaken die aangebracht worden door het bureau van de aanklager, zeg maar het Openbaar Ministerie (OM). Zo werkt nu eenmaal elk strafrechtelijk rechtscollege.

Bij het Joegoslavië Tribunaal worden er door het bureau van de aanklager hoofdzakelijk zaken aangebracht tegen Serviërs.

Het bureau van de aanklager, het "OM" dus, richt zijn onderzoeks- en opsporingsbeleid dus vrijwel uitsluitend op misdrijven begaan door Serviërs.

Dat is niet primair de schuld van de rechters bij het Tribunaal. Die zijn immers lijdzaam en ondernemen geen eigen initiatief. Zij beperken zich uitsluitend tot de beoordeling van de zaken die de aanklager, het "OM" dus, aan hen voorlegt.

Het opsporings- en vervolgingsbeleid van het Joegoslavië Tribunaal is dan ook uitsluitend een verantwoordelijkheid van het bureau van de aanklager. Niet dus van de rechters van het Tribunaal zelf.

Dat bureau van de aanklager staat echter zwaar onder Amerikaanse invloed. De geldstromen hiervoor komen uit Amerika en het barst bij dit bureau van de aanklager van de Amerikaanse adviseurs en advocaten.

Dat het bureau van de aanklager, het "OM", bij het Joegoslavië Tribunaal de aandacht van opsporing en vervolging eenzijdig gefixeerd houdt op criminaliteit van de Serviërs, is gemakkelijk aan te tonen.

Er is nog **nooit** enige Kroaat aangeklaagd voor misdrijven begaan op Kroatisch grondgebied tegen de Servische bevolkingsgroep aldaar. Terwijl er toch **honderdduizenden** Serviërs met geweld uit Kroatië zijn verdreven.

Toen het Kroatische leger met barbaars geweld, getraind door en met behulp van Amerikaanse militaire adviseurs, ruim 200.000 Serviërs uit de Krajina verdreef, keek de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal de andere kant op. Tot op de dag van vandaag is nog geen enkele Kroatische functionaris, militair of civiel, hiervoor in staat van beschuldiging gesteld.

Maar bij de burgeroorlog in Kosovo stond de openbare aanklager voortdurend aan de grens te trappelen om een onmiddellijk onderzoek in te stellen naar Servische misdrijven. En om terstond over te gaan tot vervolging van zoveel mogelijk Serviërs.

Nog nooit is enige Albanees aangeklaagd voor de vele daden van UCK-terreur.

Nimmer vermochten deze de interesse van het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië op te wekken. Hoewel grote aantallen Servische burgers als gevolg van deze terreur gedood of gewond zijn en thans honderdduizenden niet-Albanezen als gevolg hiervan uit Kosovo zijn verdreven.

En zo is ruim 80% van degenen die door het Joegoslavië Tribunaal worden vervolgd Serviër.

De opzet van dit alles is zo langzamerhand voor iedereen manifest en onmiskenbaar.

Middels deze manipulatie wordt ook rechtens vastgelegd dat de Serviërs de grote schuldigen zijn van de misdadigheid in het voormalige Joegoslavische territoir.

8.3. De Amerikaanse opzet om middels het Joegoslavië Tribunaal ook rechtens vastgelegd zien te krijgen dat Servië schuldig zou zijn aan 1. genocide en 2. agressie tegen zijn buurstaten

Het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal maakt er absoluut geen geheim van dat de grote uitdaging die men zich daar gesteld heeft, is een poging om Serviërs veroordeeld te krijgen voor genocide op andere bevolkingsgroepen in voormalig Joegoslavië.

Die aanklacht ziet men dan ook voortdurend terugkomen bij Serviërs, van wie de zaak wordt voorgebracht voor behandeling.

Tot nu toe is het aanklager nog niet gelukt om de rechters van het Joegoslavië Tribunaal daarvoor over de streep te trekken, maar men verwacht daar dat de aanhouder wint.

Een tweede grote uitdaging die de aanklager, in feite dus qua positie een verlengstuk van de Verenigde Staten, zich gesteld heeft, is om de rechters van het Joegoslavië te laten uitspreken dat de militaire verwickelingen waarmee het uiteenvallen van de oorspronkelijke Joegoslavische bondsstaat gepaard ging geen burgeroorlog vormden. Maar dat het hier ging om een oorlog van Servië tegen de nieuw gevormde staten.

Dit maakt het dan mogelijk om Servië, als belangrijkste staat van de resterende Joegoslavische federatie, ook in rechte als agressor te brandmerken.

Slaagt "het OM" erin om de rechters van het Joegoslavië Tribunaal dit te laten uitspreken en zo deze dubbele opzet te realiseren, dan is daarmee ook in rechte vastgelegd dat het Servië is, als onderdeel van de nog resterende Joegoslavische federatie,